

„A celli kékszellem” ALAPÍTVÁNY

Berecz SKOLASZTIKA szikrák

„A celli kékszellem” ALAPÍTVÁNY

Berecz SKOLASZTIKA szikrák

„A celli kékszellem” ALAPÍTVÁNY

Berecz SKOLASZTIKA szikrák

„A celli kékszellem” ALAPÍTVÁNY

Berecz SKOLASZTIKA szikrák

„A celli kékszellem” ALAPÍTVÁNY

Berecz SKOLASZTIKA szikrák

„A celli kékszellem” ALAPÍTVÁNY

Berecz SKOLASZTIKA szikrák

„A celli kékszellem” ALAPÍTVÁNY

Berecz SKOLASZTIKA szikrák

„A celli kékszellem” ALAPÍTVÁNY

Berecz SKOLASZTIKA szikrák

„A celli kékszellem” ALAPÍTVÁNY

Berecz SKOLASZTIKA szikrák

„A celli kékszellem” ALAPÍTVÁNY

Berecz SKOLASZTIKA szikrák

„A celli kékszellem” ALAPÍTVÁNY

Berecz SKOLASZTIKA szikrák

Figyelemmel hallgasd fiam, Mestered rendeleteit. [I. 1]

Mi is búcsúztunk a világtól, mely számunkra olyan, mint az őszi táj. Nincs meleg napja, nincs virága, madárdala! Melegebb hazába, szebb hazába vágyott a lelkünk, - és hála Istennek érte, itt vagyunk. [I. 1/1]

Melegebb hazába, szebb hazába vágyott a lelkünk, - és hála Istennek érte, itt vagyunk. [I. 1/1/2]

Az eucharisztikus Jézus a nap, mi leszünk a daloló, csicsergő kis madarak, erényeink a virágok. [I. 1/2]

Szent Benedek Atyánk tanít csicseregni, énekelni, megmutatja Szent Regulájában az égbe vezető utat, melyen ha tiszta szívvel, készséges lélekkel járunk, lépéseink nyomában sok-sok virág fakad. De hogy így legyen, kicsinek kell lennem. Jézus is mondja; „Ha nem lesztek, mint a kisdedek ...” Pedig én be akarok jutni! [I. 1/3]

Kicsinek kell lennem. Jézus is mondja; „Ha nem lesztek, mint a kisdedek ...” [I. 1/3/2]

Isten kegyelmével már eljutottam Szt. Benedek Atyám földi országába, e kis Béke-palotába, s én most itt kicsi, pelyhes fecskefióka akarok lenni! [I. 1/4]

Hallod, édes jó Szent Atyám?! Ugye bizalommal simuljak Hozzád, tiszta, nyugodt értelemmel hallgassam szt. tanításodat, készségesen megnyissam intelmeid előtt gyermekszívemet, hogy hamar megtanuljam a leckét, ne csak a szájjal: lelkeimmel, szívemmel is, és mint a pelyhes, kicsi fecske, ne vágyakozzam más által hozott táplálék után, ne mástól akarjak soha tanulni csicseregni, énekelni! [I. 1/5]

Hallod, édes jó Szent Atyám?! Ugye bizalommal simuljak Hozzád, tiszta, nyugodt értelemmel hallgassam szt. tanításodat, készségesen megnyissam intelmeid előtt gyermekszívemet. [I. 1/5/2]

Hallod, édes jó Szent Atyám?! Ugye bizalommal simuljak Hozzád, ne vágyakozzam más által hozott táplálék után, ne mástól akarjak soha tanulni csicseregni, énekelni! [I. 1/5/3]

Nem vagyok fészekből kiesett fióka, hiszen a szerető szívű Krisztus idevonzott és ugy-e meg is tart e kis puha, meleg fészekben, míg csak egészen meg nem növekszem, míg csak sebes szárnyalással Hozzá nem repülök és zengem a béke, az öröm és a szent szeretet örök szép himnuszát. [I. 1/6]

Nem leszek türelmetlen, ha lassan megy a tanulás, ha sokszor, sokszor el kell mondanom ugyanazt a leckét. [I. 1/7]

Ne csak a szájjammal: lelkemmel, szívemmel is, és mint a pelyhes, kicsi fecske, ne vágyakozzam más által hozott táplálék után, ne mástól akarjak soha tanulni csicseregni, énekelni! [I. 1/5/2]

Szabad akaratomból, készséges lélekkel akarok szolgálni Istennek, a Te szellemedben, az általad kijelölt utakon, szt. Regulád törvényei szerint. [I. 1/8]

Mintha csak Krisztus szavát olvasnám, hisz Te is Tőle tanultál, a Te törvényeidet is a Szentírást sugalmazó édes Szentlélek, a bölcsesség és szeretet Lelke sugalmazta! [I. 1/9]

Ezt tanítja Anyám, az Egyház és azért én hálás örömmel, boldog lélekkel, tiszta értelemmel, készséges szívvel járok iskoládba, tanulom és átélem Szt. törvényeidet, hogy ne kelljen félve reszketnem, mikor számon kéri az Úr! [I. 1/10]

Igen, én a Te nyomaidban Isten kis áldottja akarok lenni. - Jó Atyám könyörögj érettem, hogy úgy legyen! [I. 1/11]

Figyelemmel hallgasd a parancsokat.[I. 2]

Tanulásunkból átélés legyen, ma arra int a Szentlélek: hallgassam a parancsot! Hallgassam, hogy tudjam, mit kell tennem! [I. 2/1]

Már most meg kell ismernem a parancsot, a törvényt, mely által kijelölt úton Szt. Atyám nyomában égbe juthatok. - Szabad akaratomból választom e törvényt, szabadon vállalom el e parancsot, hogy érdemszerző legyen. [I. 2/2]

Isten is adott szabadakaratot őszüleinknek, a jóságos Atya úgy a-karta, hogy gyermekei hasonlóak legyenek Hozzá, s azért értelmet és szabadakaratot adott a halhatatlan lélek örök értékű kincse mellé. [I. 2/3]

Isten elmondta parancsát, törvényét: minden fáról ehettek, csak egyről nem, mert meg fogtok halni. Az ember ott is szabadon akart, választott mennyország, Isten-gyermekség helyett kárhozatot. [I. 2/4]

Mert ha ismerem a parancsot és ellene cselekszem, nekem sem lesz jobb dolgom, engem is megátkoz Atyám, ki végtelen szeretetében Önmagához hasonlóknak teremtett engem!
[I. 2/5]

Vizsgáld meg nagyon sokszor magad, mit jelent: mindent elhagyni, otthont, barátokat, vagyont - és főleg önmagadat! Akaratodat, vágyaidat, mindent, mindent, hogy tied legyen az örök Minden. [I. 2/6]

Igyekezzél megérteni, mit kíván a szent tisztaság, engedelmesség, szegénység, állhatatosság, jóratörekvés - aztán nézd hozzá erőidet! [I. 2/7]

Ne légy kislelkű, ha észreveszed, milyen erőtlen, milyen kicsi vagy! Éppen ez a tudat tehet naggyá, ha alázatosan Istentől vársz mindent és erős bizalommal könyörögsz erőért, kitartásért! [I. 2/8]

„Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok” - mondja az Apostol! -Ha erős a bizalmatok, még a hegyeket is áthelyezhetitek egyik helyről a másikra, bíztat az Úr Jézus! [I. 2/9]

Teréz magában semmi, de Teréz és Krisztus együtt mindenható! - így bíztat Szt. Terézia
[I. 2/10]

Hallgatom, drága jó Szt. Atyám, hallgatom parancsaidat, megfontolom jól - és majd mikor szerető, gyengéd kezek elvezetnek Krisztus oltára elé, Krisztus keresztje elé, szabad akarattól választom a törvényt, mit te adsz nekem. [I. 2/11]

Isten irgalmasságában bízva fogadom, hogy hű leszek, hogy egyetlen egyszer házasságtörő nem leszek, a legkisebb pontban sem. [I. 2/12]

Te pedig, ugy-e könyörögsz értem, hogy halálomig kitartsak, - hogy átok helyett örök boldogsággal, örök áldással áldjon meg az Úr, mert fogadalmamat megtartottam.
[I. 2/13]

Nyisd meg szíved ajtaját és a kegyes Atya figyelmeztető szavát örvendve fogadd. [I. 3]

Milyen jó vagy én édes Istenem! Tegnap eszemhez szóltál Szent Benedek Atyám tanítása által, hogy tiszta értelemmel gondoljam meg: mit kíván tőlem - hogy aztán „szabad akarattal szolgáljak, szabad akarattól fogadjak örök hűséget Neked!” [I. 3/1]

Ma meg a szívemhez szólsz én édes Uram, s intesz: fogadjam örvendezve Atyám figyelmeztető szavait. - Köszönöm nagy-nagy szeretetedet! [I. 3/2]

Látod jó Uram; nyitva a szívem, egészen nyitva, hogy befogadja a drága kincset: Szent Atyám tanítását! Gyermeki szeretettel, mélységes tisztelettel fogadom. [I. 3/3]

Hogy néha, vagy talán gyakran nehéz lesz, attól meg nem ijedek! Neked is nehéz volt a kereszt, ugy-e édes Jézusom - és mégsem titted le, a Kálváriára is elvitted, hogy megmentesd a lelkemet. [I. 3/4]

Oh köszönöm, köszönöm, hogy ennyire szeretél! Szépen kérlek, szeress ezután is, Szent Keziddel simogasd meg szívemet, ha majd kemény lesz, ha jönnek a nehéz napok, amikor messze jár tőlem az öröm. [I. 3/5]

Amit meghallgattál tiszta értelemmel, készséges szívvel, azonnal fogantatos teljesítését kívánja Szent Atyánk. Hogy megtehessem, nagyon kell szeretni tudnom. [I. 4/1]

Vizsgáljam meg szívemet, az Isten Szívével hasonlítsam össze! [I. 4/2]

Jézus azt mondja: Tanuljatok Tőlem... De csak akkor leszek szelíd és alázatos szívű, ha szerettek! [I. 4/3]

Szeretem az Istent és szeretetből teljesítem parancsát, Szt. Atyám törvényeit, mint ahogy Krisztus tette! [I. 4/4]

... mert örök szeretettel szerette őket, szeretett engem! [I. 4/5]

Hogy követni tudjam, engedjem szeretetem gyökérszárait a saját nyomorult szívemen át Szentséges Szívébe! Ott a legjobb talaj, ott a legtökéletesebb táplálóanyag, melynek magambaszívása által örök életre növekedhetem. [I. 4/6]

Krisztus mondja: Én vagyok a szőlőtő! - Oh édes Tövem, tápláld, növeld a te szegény kis vessződet! [I. 4/7]

Oh hevíts, hevíts, hogy ne csak megtanuljam a Regulát, ne csak akkor legyek jó, ha látnak!
[I. 4/9]

Téged is kérlek, jóságos Szent Atyám, könyörögj, járj közbe értem s aztán segíts arra, hogy
Hozzád hasonlóan kövessem a legnagyobb Mestert! [I. 4/11]

Ugy-e, ha Beléd kapaszkodom, ha Beléd növök, nem kell félnem, hogy elrothad gyökerem,
hogy satnya lesz a törzsem, hogy sápadt levélzet ijeszti tőlem messzire a szép élet keresőit
ugy-e Belőled annyi életerő árad, hogy nemcsak nagyra nővel, hanem virágokat is fakaszt és
gyümölcsöt is érlel szent Szerelmed melege! [I. 4/8]

A Te szemed mindent lát, hiszen én Neked akarok tetszeni, s azért akarom segítségeddel a
legkisebbet is hűséggel teljesíteni. Félelemből is, szent félelemből, nehogy elveszítselek!
Nehogy elfordulj tőlem, amiért nem teljesítem foganatosan Szent Atyám rendeleteit!
[I. 4/10]

Add, hogy megvessek mindent, ami elválaszthat Krisztustól, add, hogy olyan kevéssel
megelégedjek, olyan szegény legyek, mint Te voltál Subiacoban. [I. 4/12]

Testemmel is kegyetlenül elbánjak, ha ingereivel rothasztani akarja lelkem virágait,
gyümölcsseit. [I. 4/13]

Aztán szeressem a szegényeket, mint Te, társaimat, is, mint Te, tűrjem el a megaláztatást,
megvetést, szeressem még ellenségeimet is. [I. 4/14]

Legyek mindig derűs, mindig békés szerzetes, legyek a Te legkisebb, de leghűségesebb
leányod, Édesatyám! [I. 4/15]

Ugy-e akkor nem kell félnem, ugy-e akkor kiállom a próbát, mint a csodáslelkű isteni Mester
- és ugy-e, akkor még a keresztfán is édes gyümölcsé leszek a Szeretetnek, melynek
erejével, hatalmával, mindent foganatosan teljesítek. Oh add jó Atyám, hogy így legyen.
[I. 4/16]

A nagy Mester, a Szentlélek Úristen ma igen fontos leckét magyaráz nekünk. Arról az
erényről beszél, mely nélkül jó szerzetes soha nem lesz belőlem, a szent engedelmisségről.
Ez az eszköz, melynek segítségével eljuthatunk, visszatérhetünk az Istenhez, az örök
Jóságba. Mert Ő a cél! [I. 5/1]

Hogy az engedelmisség fáradságos munkájával visszatérj Őhöz, akitől az engedetlenség
dologtalansága által eltávoztál! [I. 5]

Azért lettem szerzetes, azért lettem Szent Benedek Atyám leánya, hogy nyomában Istenhez érjek! [I. 5/2]

A Szentlélek Úristen az Istent, az örök Jót, a nagy Célt állítja elém, hogy művelje buzgalmamat, törekvésemet a szent engedelmesség elsajátítására! Ő az, Kihez vissza kell térnem! [I. 5/3]

Tudja a Szentlélek, hogy nehéz volt Krisztusnak is ott az Olajfák hegyén, legnagyobb kínja az volt, hogy előre látta, hány lélekért hiába szenved, hány lélek használja szabad akaratát Isten ellen és rohan a kárhozát örvényébe! [I. 5/4]

Akármilyen nehéz, akármennyire nem az én akaratom szerint van, még akkor is, ha azt gondolom, semmi haszna sem lesz, úgy is hiába - akkor is meg kell tennem! Nagy jutalmam lesz érte! [I. 5/5]

Vissza kell térnem! Különös! Hát elmentem? -El ám Testvérem, el ám szegény lelkem, mérhetetlen sokszor! [I. 5/6]

Otthagytam az atyai házat, a saját vágyaim, saját akaratom szerint jártam, rengetegszer voltam engedetlen, durva, kevély, szeretetlen. Hogy szenvedtem minden tékozlás után, minden engedetlenségből származó bűn, mulasztás után! [I. 5/7]

Lelkem, szívem bágyadt, beteg lett, de kemény is, mert mégsem fordultam vissza, hogy alázatosan azt mondjam: Atyám vétkeztem az Ég ellen és Te ellened. Pedig Atyám várt ám! [I. 5/8]

Pedig Atyám várt ám! Hányszor nézett vissza utánam, hányszor tekintett vágyva, várva az irányba, amerre mentem! Várt reggel, várt este, - és újra reggel, újra este - és hiába várt. [I. 5/9]

Ismét látom, milyen hatalmas, irgalmas Tanító a Szentlélek. Mindig meglátja, mire van szükségem, mit nem tudok jól. [I. 6/1]

Istenem, Krisztusom, Érted! [I. 6/2]

Miért nem tudunk mi szeretetből, félelemből ilyen fegyelmezettek, tiszteletteljesek lenni Isten és embertársainkkal szemben? Miért? - Hát azért, mert nem szeretjük igazán sem a jó Istent, sem embertársainkat! Úgy szeressétek egymást, ahogy én szeretlek benneteket! [I. 6/3]

És, ha nem szeretem az Istent, nem is tisztelem! Így vagyok embertársaimmal is! Pedig, pedig mit mond a Mester? Úgy szeressétek egymást, ahogy én szeretlek benneteket! [I. 6/4]

Úgy szeressétek egymást, ahogy én szeretlek benneteket! Ezt kívánja Szent Benedek Atyám is tőlem! Próbáljuk meg Testvérek! Megy ám, csak állhatatosan akarjuk! [I. 6/5]

És hányszor késünk, hányszor vétünk a pontosság ellen! Gondoljak rá, Testvérek, hogy Isten minden percet számonkér, - És jaj nekem, ha nem tudok elszámolni! [I. 6/6]

Hát legyünk fegyelmezettek, végezzük dolgainkat pontosan, rendesen, amint a Szent Szabály kívánja, akkor jut ám mindenre időnk. [I. 6/7]

Mikor a baka tiszteleg, a feje búbjától cipője sarkáig feszes, szabályszerű tartásban áll, így kell nekünk is! Még a legkisebb dolgokban is egész emberek, teljesen fegyelmezettek legyünk. A tekintélytisztelet is fegyelmi eszköz. Az engedelmesség, a pontosság! Egész embert kíván. [I. 7/1]

Az engedelmesség, a pontosság! Egész embert kíván. [I. 7/1/2]

Vedd fel keresztedet: Sequere me! [I. 7/2]

Szeretet kell, hogy hősök lehessenek, hogy életüket adják, szeretet fon keresztjükre babért! Nekem is ez kell! Sok, mérhetetlenül sok! [I. 7/3]

Istenért, aki Atyám is, Királyoméért, aki Jegyesem is, hazámért, a boldog örökkévalóságért! Értük, Érte mindent eltűrök, gyakorlom, fegyelmezem magam. A kis dolgokban is! [I. 7/4]

Hogy mire a harctérre kerülök, gyáván vissza ne riadjak csak előre! Legyen a jelszavam! Feléd én Istenem, Hozzád én Istenem, közelebb Tehozzád Istenem! [I. 7/5]

Feléd én Istenem, Hozzád én Istenem, közelebb Tehozzád Istenem! [I. 7/5/2]

Ugorjak, ha kell, feszítsem meg erőimet, ha beleizzadok, fáradok is! [I. 7/6/2]

Úgy teszek, mint mikor gyermek voltam. Jó Édesatyám lábnyomain akartam járni, de a lépéstávolságot csak ugrással tudtam áthágni. Ugorjak, ha kell, feszítsem meg erőimet, ha beleizzadok, fáradok is! Csak el ne maradjak egyetlen egyszer sem! Hogy mindig együtt maradhassak Vele! Előre! Királyom után! [I. 7/6]

Csak el ne maradjak egyetlen egyszer sem! Hogy mindig együtt maradhassak Vele! Előre! Királyom után! [I. 7/6/3]

Krisztus ad nekem is erőt! Azért esett háromszor össze, hogy nekem erőt szerezzen, Ő majd fölemel, ha a harcok hevében megsebesülök s ha elesem az utolsó nagy harcban, szerető öleléssel zár Szent Szívére! Nekem adja Magát, az örök hazát, és fejemre teszi az örök élet hervadhatatlan babérját, azért hát előre! [I. 7/7]

Krisztus ad nekem is erőt! [I. 7/7/2]

Nekem adja Magát, az örök hazát, és fejemre teszi az örök élet hervadhatatlan babérját, azért hát előre! [I. 7/7/3]

Vessétek le önakarátotokat s öltsetek fel az engedelmesség kiváló és erős fegyverzetét. [I. 8]

A Szentlélek Úristen most napról-napra katonáskodásra, a Krisztus Király zászlaja alatt való harcra tanít, edz bennünket. [I. 8/1]

Megszemléltük a harcra való készület helyét, a harctér nehézségeit, küzdelmeit, gyötrelmeit és elhatároztuk, hogy minden nehézség mellett is követünk Téged. [I. 8/2]

Ma arra hívja fel figyelmünket a jóságos Atya által a bölcsesség Lelke, hogy fegyver nélkül ne menjünk a harctérre. Nehogy gyáván vissza kelljen fordulnunk, vagy kezünket feltartva az ellenség előtt meghunyászkodnunk. Hatalmas fegyvert ad a kezünkbe: az engedelmesség fegyverét és lőszert is ajánl hozzá: a jótakaró szeretetet. [I. 8/2]

Ma arra hívja fel figyelmünket a jóságos Atya által a bölcsesség Lelke, hogy fegyver nélkül ne menjünk a harctérre. [I. 8/2/2]

Hatalmas fegyvert ad a kezünkbe: az engedelmesség fegyverét és lőszert is ajánl hozzá: a jótakaró szeretetet. [I. 8/2/3]

Hogy milyen hatalmas, eget átörő fegyver a szeretetből való engedelmesség, azt Jézus Krisztus példájából látom. Mi hozta le a mennyből a földre? Ez az engedelmesség. [I. 8/3]

4000 évig ostromolta a bűnbánó könyörgés az Eget. Sírt, zokogott milliók ajakán a Rorate coeli, de csak akkor harmatozott az Ég, akkor nyílt meg, mikor az Isten Fia, Atyja parancsára leszállt a földre! [I. 8/4]

Hallod lelkem a síró ének után az angyalok Glóriáját?! Hogy zsong-bong a földön, föld felett: „Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonae voluntatis!” Hallod? „Bonae voluntatis!” Ez kell nekem is: Jóakarát, jót akaró szeretet! [I. 8/5]

Mindenben jót, a legjobbat akarom, a szabályok pontos megtartásában, hajszálnyira! Ez a fő engedelmesség, mert reggeltől estig, estétől reggelig kötelez. [I. 8/6]

Mindenekelőtt arra figyelmeztetek, hogy bármi munkát kezdesz, a legállhatatosabb imádsággal kérj Istentől ezen munka véghezvitelére kegyelmet. [I. 9]

Szent Benedek Atyánk jól ismeri a Szentírtás tanítását: „a bölcsesség kezdete az Úr félelme.” - azért kívánja az engedelmességgel együtt azt, hogy minden kezdet kezdetén forduljunk segítségért az Úrhoz. [I. 9/1]

Szent Benedek Atyánk jól ismeri a Szentírtás tanítását: „a bölcsesség kezdete az Úr félelme.” [I. 9/1/2]

Elménket, szívünket Feléje fordítsuk, aki mindent tud, mindent lát, mindent hall, Feléje forduljunk, eléje boruljunk. [I. 9/2]

Tőle kérjük segítséget arra, hogy munkánkat úgy végezhessük, hogy mindent-látó szeme gyönyörködve nézhessen reánk és irgalmas szeretete áldással kísérje fáradozásainkat. [I. 9/3]

Akár lelkünk, szívünk nemesítésén dolgozunk, akár a kötelesség-szabta munkákat végezzük. - Akkor nem kell félni a büntetéstől és főleg nem attól, hogy elveszítjük az Urat, akinek elvesztésétől annyira óv jóságos Szent Atyánk. [I. 9/4]

És amikor elvégezte a jót, újra az Ég felé szállt a lelke és imádkozta szépségesen: „Hálát adok Neked, mennyei Atyám!” [I. 9/6/2]

„Mindenek előtt, bármily jót kezdesz cselekedni!” Hallod lelkem? Mindenek előtt, mindennek kezdetén! Többször ismétli, hogy megtanuld, hogy a szívedbe véd! Szent Benedek Atyánk tanít rá, de nézd meg, ő kitől tanult? [I. 9/5]

Nem az Úr Jézusról írták-e fel, hogy mielőtt beteget gyógyított, halottat támasztott, ördögöt űzött, vagy mikor a szeretet legnagyobb csodáját, az Oltáriszentséget szerezte, -nem Róla írták-e fel, hogy „felemelte szemét az Égre”! És utána mindent, mindent megtehetett! És amikor elvégezte a jót, újra az Ég felé szállt a lelke és imádkozta szépségesen: „Hálát adok Neked, mennyei Atyám!” [I. 9/6]

Ki az, akinek hálát ad, és ki az, aki hálát ad? Isten, a Kezdet és a Vég! Erre int Szent Atyánk is! Isten legyen a kezdetem és amikor elvégeztem a sok jót, Isten legyen a végem. [I. 9/7]

- Igen, erre törekedjek: Ne várjam, míg az Úr Isten szigorú büntetésekkel ráz fel engem. Tudom, hogy akkor is szeret, de miért várjak addig? Hisz előttem van minden, ami arra segít, hogy „mindennek kezdetén Hozzá forduljak.” [I. 9/8]

Elsőnek kellett volna mondanom, Istennek első nagy parancsa... „Uradat, Istenedet imádjad - és csak Neki szolgálj!” Tehát: először imádd - és azután szolgál! [I. 9/8]

Kérjetelek, ha alszik is az Úr, mint a hajóban, - vagy, mint a gazdag szomszéd: kérjetelek, ez csak hitem, reményem, szeretetem próbája. [I. 9/9]

Nekem is ad az Isten kegyelem-esőt, azután megnyilatkozik szeretetének ereje, ha kell, mennydörgés, villámlás között is, hogy énnálam tarthassam, akit szeretek. [I. 9/10/2]

Szent Skolasztika Anyám imájára mennydörgés, villámlás, eső akadályozta meg, hogy Szent Atyám elmenjen. Nekem is ad az Isten kegyelem-esőt, azután megnyilatkozik szeretetének ereje, ha kell, mennydörgés, villámlás között is, hogy énnálam tarthassam, akit szeretek. [I. 9/10]

Hogy sohase kelljen a mi rossz cselekedeteink miatt szomorkodnia annak, aki fiai közé fölvenni kegyeskedett bennünket. [I. 10]

A végtelenül bölcs Tanító Szentlélek Úristen, tegnap arra tanított, hogy mielőtt valamibe kezdünk, - tehát mindent imádsággal kezdünk, hogy jól végezzünk el mindent. [I. 10/1]

Hát tud az Úr Isten szomorkodni? Aki maga a Szentség, a Szépség, az Öröm, az örökké sugaras Szeretet?! [I. 10/2]

Isten - és szomorúság! Mekkora szeretet kell ahhoz, hogy az örökké boldog Isten szomorkodni tudjon értem! [I. 10/4/2]

Halljad csak lelkem Krisztus szavát, mint kér, miként int: Vigyázatok és imádkoztatok, hogy kísértésbe ne essetek - azután, ha kísértésbe estek, mert ez a hűség próbája, hát mondjátok tovább: szabadíts meg a gonosztól, mert a gonosz, a bűn, megszorítja az Isten Szentlelkét, - ti pedig... „ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét!” [I. 10/3]

Szomorkodni másokért, másokkal mindig nehezebb. Oda több megértés, több szeretet kell. [I. 10/4/3]

Isten - és szomorúság! Mekkora szeretet kell ahhoz, hogy az örökké boldog Isten szomorkodni tudjon értem! - Az öröm Istene az Evangélium hirdetője szomorkodik értem. - Szomorkodni másokért, másokkal mindig nehezebb. Oda több megértés, több szeretet kell. [I. 10/4]

De a mások szomorúsága milyen nehezen lesz az enyém is! Miért, mert nem tudok szeretni! [I. 10/5/2]

Az öröm könnyebben ragad. Mi is érezzük! - Még ima közben is ragad a mosoly egytől néha az egész társaságra! - De a mások szomorúsága milyen nehezen lesz az enyém is! Miért, mert nem tudok szeretni! Nem szeretem az Istent eléggé, azért nem fáj, hogy szomorkodik miattam! [I. 10/5]

Nem szeretem az Istent eléggé, azért nem fáj, hogy szomorkodik miattam! [I. 10/5/3]

És ezért nem tudok hálás lenni a mérhetetlen jóért, mit az Isten szeretete ad nekem. [I. 10/6]

Ma péntek van, ma mindent újra átszenvednék, de én feledtetni akarom Veled, - hogy együtt lehessenek Veled. [I. 10/9]

Mert úgy kell engedelmeskednünk neki, oly hűségesen kell használnunk ajándékait. [I. 11]

Mélységesen meghat Szent Benedek Atyám nagy-nagy szeretete. Minden szavából a lelkemért aggódó atyai szíve dobog felém! [I. 11/1]

Mert mérhetetlenül sok kincset ad nekem és örökségül boldog országát ígéri! - Sok kincset ad? Hát hogyne! [I. 11/3]

Én milyen hálátlan vagyok, hogy elfelejtem a dajkám, a szolgálók, a mesteremberek, munkások szolgálatait. Eszembe sem jut, hogy megköszönjem nekik. Pedig a kis bérral nem fizettem ám meg, mert nem úgy adtam, mint a szegény özvegy, aki 2 fillérrel mindenét odaadta! Hát még szüleim, testvéreim, tanítóim, lelkiatyáim, legutóbbi jótevőim sok-sok jóságáért! [I. 10/7]

Aztán micsoda kincs, micsoda kegyelem, hogy én most momentán itt térdelhetek a Tabernákulum előtt, tiszta fehér kápolnában! [I. 11/5]

Az Úristen legutóbbi kegyelméért! Hogy szerelmesem lett, jegyesem, Testvérem, Atyám, Anyám, Mindenem lett és hogy velem lakik az Eucharishtiában, hogy a Mária, jó Celli Szűzanya Perjelnőm lett, Szent József Gondozóm, Szent Benedek Atyám, Szent Skolasztika Anyám! [I. 10/8]

Milyen szépen gyengéden és mégis szigorúan figyelmeztet ma is, hogy engedelmesen, hűségesen szolgáljam az Istent, legédesebb Atyámat, -és így háláljam meg mérhetetlen jóságát, kegyelmét, melyekkel elhalmoz. [I. 11/2]

Ha csak az Eucharishtiára gondolok, ha csak egy szentáldozás mérhetetlen nagyságát állítom lelki szemeim elé! Hiszen ebben még az angyaloknak sincs részük -és én nyomorult, föld férge, naponkint vehetem Őt! [I. 11/4]

Megköszöntem-e Istennek, hogy ilyen csodálatosan szeretett és kiválasztott annyi ezer közül?! [I. 11/6]

Keljünk fel tehát végre-valahára, mert szólít az írás: Itt az óra... [I. 12]

Szent Benedek Atyánk ismeri gyarlóságunkat, s azért naponként gyönyörűen tanít kötelességeinkre. 1400 évvel ezelőtt írta a Regulát, a Szentlélek Úristen inspirációjára, mégis úgy látszik, mintha nekünk szólna... mindig ifjú, mindig jelen ideje van. - Igen, mintha csak nekünk szólna! [I. 12/1]

Szent Benedek Atyánk ismeri gyarlóságunkat, s azért naponként gyönyörűen tanít kötelességeinkre. [I. 12/1/2]

Mégis úgy látszik, mintha nekünk szólna... mindig ifjú, mindig jelen ideje van. - Igen, mintha csak nekünk szólna! [I. 12/2]

Igen, mintha csak nekünk szólna! [I. 12/3]

- És erősen nekünk szól, nemcsak a lelkünknek, a testünknek, a fizikumunknak is, hogy ne legyünk olyan hanyagok, olyan lusták, aluszékonyak imádság és elmélkedés közben.
[I. 12/3]

Fegyelmezzük a testünket is, legyen úrrá felette a lélek - s ha nem akar engedelmeskedni, bánjunk el szigorúan vele. [I. 12/4]

Nyissuk fel szemeinket az isteni világosságra, hallgassuk megdöbbenve. [I. 13]

Jóságos Atyánk ismét aggódó szeretettel int, mert tudja, hogy ha csukott szemmel, süket füllel járunk a Jó Isten előtt, soha nem ismerjük meg Őt, soha nem jutunk el Hozzá!
[I. 13/1]

Mert a lelki vakság, süketség rosszabb, mint a fizikai, - pedig ez is milyen kellemetlen, mi lenne, ha reggel felkeléskor becsukott szemmel indulnánk szobácskánkba, hogy nekimennénk mindennek, hogy összevernénk magunkat! [I. 13/2]

Ha füleinket bezárnak az ébresztő előtt és nem kelnének fel, mennyit mulasztanánk csak egy napon is, hát még egy életen keresztül! És ha lelkem vak, lelkem süket! [I. 13/3]

Azért int, óv figyelmeztet jó Atyám: Nyissam meg, a Jó Isten is csodálatosan koncentrálni mindent: a déli szentírás, Szent Ágoston élete, a prédikáció, a felolvasás, mind-mind szemünk és fülünk megnyitására szolgál. [I. 13/4]

Hogy meglássam az Istent, Ki csodálatos módon velem, bennem, körülöttem, mellettem van. Félek, hogy az Isten nem lesz velem! [I. 13/5]

Hogy finom érzékű legyek, ne csomózza össze lelkem húrjait a durvaság, közöny, rideg szeretetlenség, hogy készséges szívvel álljak mindig Isten előtt, akit megláthatok magamban is, de a legkisebb féregben virágban, napsugárban, vagy az előttem égő gyertyában is.
[I. 13/6]

Az előttem égő gyertyában. Mert miért ég? -Tán mert a gyufával meggyújtottuk? Ki adta ezt a fizikai törvényét, a dörzsölés melegét, az égés kémiaiáját?! Ki a törvény szerzője? Te vagy én -Istenem, Akit megismerem, imádok szeretek. [I. 13/7]

Igen, Uram, látlak, - és „boldogok szemeim, hogy láthatnak.” De hallani is akarlak Uram, készsleges lélekkel! Szólj, beszélj gyönyörúséges nyelveden. Hallja a Te szolgád. [I. 13/8]

Szeress, tedd meg a parancsokat, ha fáradt vagy jöjj hozzám, csak járj utaimon, ha szükségben vagy, kérj, zörgess nagy-nagy bizalommal, mint a samariai asszony. Neked nemcsak morzsákat adok, nem, teljes kenyeret, fehérét, lágyat, édeset, - egész ajándékot adok neked, önmagamat. [I. 13/9]

Neked nemcsak morzsákat adok, nem, teljes kenyeret, fehérét, lágyat, édeset, - egész ajándékot adok neked, önmagamat. [I. 13/9/2]

Csak hallgass rám, csak jöjj hozzám, csak járj utaimon, csak járj velem. [I. 13/10]

Oh milyen jó, milyen jó nekem! Az hív magához, Akire az angyalok nem mernek felnézni, Aki előtt arcra borulva éneklük az örök Sanctust! Aki előtt Mózesnek saruját le kellett vetni és arcra borulva imádkozni. [I. 13/11]

Ő mondja: jöjj hozzám! Felém tárja karjait, nem a lábaihoz kényszerít, nem: Szent Szívére von, magához ölel, hogy egészen közelről lássam, hogy egészen közelről halljam. Oh, mily boldogok szemeim, ... [I. 13/12]

Akinek füle van a hallásra hallja meg, mit mond a Lélek az egyháznak. [I. 14]

A Szentlélek üzeni ám ma is: Ha nincs, kérjétek alázatosan, de nagy-nagy bizalommal az Istent: adjon szemet, mellyel Őt láthassuk, füleket, melyekkel Őt halljuk. [I. 14/1]

Ha magatok nem vagytok olyan finomak, érzékenyek, szeretők, hogy meghalljátok, szívetek-lelketek mélyén az Isten szavát, hát hallgassátok, mit mond Anyánk, az Egyház: Isten szavait, a Lélek szavait tolmácsolja ám Ő is. [I. 14/2]

Szent Egyházam Szava, parancsa nekem Isten szava, a Lélek parancsa. Higgyem ezt föltétlenül, mindenben és mindig. [I. 14/3]

Én magamra vállaltam, hát halljam meg legkisebb szavát, parancsát is, és teljesítsem, mert ahogy tegnap hallottam a Szentírásból, aki a kicsiben nem hű, a nagy dolgokban is hűtlen lesz! [I. 14/4]

Aztán törekedjem arra is, hogy az Úr Isten közvetlen érintéseit, ihletéseit, intéseit is meghalljam a lelkem füleivel. [I. 14/5]

Vonuljak magányba: azaz térjek magamba, és ne kívülem, körülöttem keressek, hanem önmagamban. [I. 14/6]

Szeressem az Istent, mert szeretet nélkül nem ismerem meg lépéseit, hangját. [I. 14/7]

Ugy-e milyen jó Édesanyám közelgő lépéseit, vagy megszokott kedves hangját felismerni? Azért ismerem fel, mert szeretem... [I. 14/8]

És mit beszél ez az Isteni szózat? Jöjjetek fiaim, hallgassatok meg engem, az Úr félelmére tanítlak meg titeket. [I. 15]

A Szentlélek Úristen nagy művész. Jobban meglát mindent, mint a quattrocento festői; lelkünk egész képét, minden sarkát, minden részét, a legkisebb fűszálat is, mert az Isten remeke, - oda akarja festeni, teremteni a Jézuska lábai mellé, hogy simogassa, csókolgassa Jézuska lábát. [I. 15/1]

A Szentlélek Úristen nagy művész. Jobban meglát mindent, mint a quattrocento festői; lelkünk egész képét, minden sarkát, minden részét, a legkisebb fűszálat is, mert az Isten remeke, [I. 15/1/2]

Igen testvérek, azt akarja a mi imádott művésznünk, hogy egészen szép legyen a lelkünk képe s azért figyelmeztet napról napra lelkünk hiányaira. Ma is a legnagyobb hiányról, az anyyira szükséges istenfélelemről beszél hozzánk. Mert belőlünk rettentően hiányzik! Pedig annyiszor hallunk róla, annyiszor figyelmeztet rá és mégis, mégis! [I. 15/2]

Hányszor, de hányszor verem én arcul a legdrágább, legédesebb Szerelmest, Aki pedig életét, és utolsó csepp véréit is odaadta értem! [I. 15/5]

Nézzünk csak az elmúlt napokra! Hányszor kell a legegyszerűbb, legtermészetesebb kötelességeket is számonkérni, hányszor beszélünk ingerült, csúnya hangon, hányszor akadékoskodunk, mikor egy kis szeretettel annyi-annyi nehézséget meg tudunk oldani. [I. 15/3]

Igen testvérek, azt akarja a mi imádott művésznünk, hogy egészen szép legyen a lelkünk képe s azért figyelmeztet napról napra lelkünk hiányaira. [I. 15/2/2]

Térjünk magunkba, forduljunk Hozzá, nagy, nagy bűnbánattal, őszinte könyörgéssel. [I. 15/5/2]

Halljad csak lelkem Krisztus szavát, mint kér, miként int: Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek [I. 10/3/2]

Térjünk magunkba, forduljunk Hozzá, nagy, nagy bűnbánattal, őszinte könyörgéssel. Mint Szent Péter tette, boruljunk mi is lábaihoz, öleljük át és mondjuk: Uram, én édes, jóságos Uram, nem megyek máshoz, Nálad keresek mindent, Tőled várok, remélek mindent, hiszen az örök élet igéi nálad vannak. Emelj, taníts, szeress! Egész ember akarok lenni ... [I. 15/5]

Uram, én édes, jóságos Uram, nem megyek máshoz, Nálad keresek mindent, Tőled várok, remélek mindent, hiszen az örök élet igéi nálad vannak. Emelj, taníts, szeress! Egész ember akarok lenni ... [I. 15/5/3]

Siessetek, míg világít életetek fáklyája, hogy a halál sötétje meg ne lepjen benneteket. [I. 16]

Szent Benedek Atyánk az isteni Mesterhez hasonlóan mindig számol azzal, hogy mi olyanok vagyunk, mint a gyermekek, azért, miként az Úr tette, Ő is emberi elképzelhetőségünknek ad tárgyat, sötétséget szemléletet velünk, hogy féljünk tőle és annál inkább vágyódjunk a boldogító, biztos úton égbevezető világosság után. [I. 16/1]

Mikor gyermek voltam, féltem a sötétől ... most is rossz sötétben járni, igen, nagyon rossz napnyugta előtt nem hazaérni. [I. 16/2]

Sorsunk, -kissé erős hasonlat - olyan, mint az útszéli koldus, vagy eltévedt vándoré, akit a kocsisok megszánnak és helyet adnak neki az istállóban. Dohos, bűzös, sötét istállóban! Hogy várja a szegény odatévedt vándor újra a reggelt, az Isten-napját. [I. 16/3]

Tehát siessünk, ne vesztegessük az időt! Ne legyünk könnyelműek, mégha drága gyöngyök vannak is az úton, vagy csupa-csupa virág, Krisztust nézzük ... [I. 16/4]

Hol az az ember, aki életért eped és szép napokat szeretne élni? [I. 17]

Arra segített a Szentlélek Úristen, hogy belássam, mennyire fontos, hogy megállás nélkül haladjak előre, nehogy lenyugodjon előttem a Nap, mielőtt hazatérek. [I. 17/1]

Biztatott, hogy fussunk mindnyájan, most meg külön-külön is biztat, hív, azt mondja: Ki az az ember... Hát édes jó Szentlélek Úristen, látod, én vagyok az az ember, én, szegény kis apáca, a Te kicsi arád, én boldog szeretnék, boldog akarok lenni! [I. 17/2]

És nem véletlenül akarok a boldogsághoz élni. Nem! A Krisztus nyomdokain! Ő sem véletlenül került Betlehembe, Egyiptomba, Názáretbe, Golgotára. Útját piros rózsákkal, áldozattal, drágagyöngyökkel ... [I. 17/3]

De kérdezzük meg az Urat a profétával: „Uram, ki lakhatik hajlékodban?” [I. 18]

Uram, ki lakhat? - Ugy-e, Te megmutattad, hogy engem akarsz hajlékod lakójának, elszólítottál minden földi köteléktől, megadtad a lehetőséget, hogy hajlékodba, Szent Atyám hajlékába költözhessem, - és ugy-e én édes Uram, most rajtam a sor, hogy betöltsem a lakó tisztjét. [I. 18/1]

Csak egy kis szeretet, jóakarát kell, mert hiszen Te oly jó vagy, minden házigazdánál jobb! [I. 18/2]

Megmondod az ittlakhatás feltételeit, adtál 10 parancsot, Anyaszentegyházam által 5 parancsot, a Szent Regula és Szabály kijelöli napom minden percének beosztását, nekem csak akarnom kell. Igen, jól tudom ezt, Uram! [I. 18/3]

A paradicsomban is megadtad az ottlakhatás feltételeit, de szabadon választhatott teremtményed, mert „értelmet és szabad akaratot” adtál neki. [I. 18/4]

Hozzám is olyan kegyes vagy! Nem kényszerítesz! Tiszteled bennem az embert, kit képedre és hasonlatosságodra teremtettél, - és akitől a neki adott mérhetetlen sok jóért elvárhatod, hogy szabad akaratból szolgáljon Neked! [I. 18/5]

Tiszteled bennem az embert, kit képedre és hasonlatosságodra teremtettél. [I. 18/5/2]

Minden irányban, minden vonatkozásban betöltse a lakó tisztjét! [I. 18/6]

Őrködjön a Te lakásod felett elsősorban! A lelkén, a testén, - mint jóságos Anyánk, az Immaculata! Őrködjön minden felett, mely körülveszi. [I. 18/7]

Tisztán, pontosan, rendesen végezzen mindent, úgy teljesítse kötelességeit, hogy a Te mindent látó Szent Szemed gyönyörködve tekinthessen rá. [I. 18/8]

Ma gyönyörűen muzsikál a Szentlélek Úristen, csak hallgassuk, csak engedjük meg szívünk-lelkünk húrjait, hogy együtt rezonáljon, együtt zsongjon-bongjon Vele. [I. 19/1]

Olyan szép ez a muzsika! mint a Stille Nacht zenéje, mikor esténként a Jézuska muzsikálja nekünk. Azért olyan szép, mert amiről cseng-bong: a csendes éj, boldog éj, a szőke-fürtű, szunnyadó Kisded, mind-mind a valóra vált mérhetetlenül nagy szeretet. [I. 19/2]

A szeretet hozta le Őt Betlehembe, vitte fel a Golgotára, mondatta el Vele a legszebb könyörgést: Atyám, bocsáss meg nekik... a szeretet tette nagy Mesterünkké, aki úgy tanított, mint Akinek hatalma van! [I. 19/3]

Tőle tanult Szent Benedek Atyánk, Szent Skolasztika Anyánk, Felé fordítja ma szívünket-lelkünket az édes Szentlélek, hogy tanuljunk Tőle. [I. 19/4]

Aki sohasem tett rosszat másnak, sohasem rágalmozott senkit, csak mindig szeretett! Már a jászolban tanultak Tőle! Kicsi, de világokat teremtő karocskáit milyen szeretettel tárja a kis pásztorfiúcska felé, csakúgy, mint az idősebbek felé. Ugyanígy várja, fogadja a három szent királyt. [I. 19/5]

Kicsi Szíve mindenkinek egyformán dobogja: Jöjjetek hozzám! [I. 19/6]

Jézuska nem tesz különbséget, Jézuska mindenkire egyformán mosolyog. Neki nem más a király, mint a koldus. [I. 19/7]

Jézuska mindenkit egész Szívével szeret. - És mi?! Hányszor mondjuk, hogy ez vagy az „más”, aki szimpatikusabb, aki kevésbé szimpatikus, az mind-mind más, - pedig Jézuska mondja: Szeresd felebarátodat... Nem egyet kettőt, mind-mind, - úgy szeresd, mondja, - ahogy én szerettelek benneteket! [I. 19/8]

Isteninek, krisztusinak kellene lennie szeretetemnek, általánosnak és mennyit-mennyit distingválok - miért? - mert mikor a „más”-t szeretem, önmagamot szeretem. [I. 19/9]

„Aki nem tesz rosszat másnak” - Krisztus sohasem tett rosszat, mindenkin könyörült, mindenkit meggyógyított, enyhített, aki bizalommal ment hozzá, a házasságtörő asszonyára sem dobott követ, - és mit kapott viszonzásul? [I. 19/10]

Hogyan ámítjuk, csaljuk magunkat - hisszük, hogy szeretünk, - és amikor jön a szeretet próbája, akkor, akkor! [I. 19/12]

Igaz, hozsannáztak Neki, nagy zajjal fogadták, még virágokat is hintettek Eléje, még vártak Tőle valamit, de a szeretet próbáját nem állták ki. A szegény megostorozott Krisztusnak azt kiáltották: Feszítsd meg! - Pedig Krisztus akkor adott legtöbbet, akkor szerette a legjobban őket! - Hányszor van ez így az életben, figyeljük csak meg magunkat, a közös életet. [I. 19/11]

Aki a gonosz lelket, bármire csábítja is, szívéből csábításaival együtt elutasítja. [I. 20]

A Szentlélek Úristen csodálatos tervszerűséggel épít a lelkemben. Az elmúlt napokban megtanított arra, hogyan kell szeretnem Istent, felebarátomat és ismét felebarátomban az Istent. [I. 20/1]

Elém állította azt a végtelen jóságot, véres szerelmemet, megroncsolt, megtépett, megalázott Krisztust, hogy lássam: ki Ő nekem, és hogy iránta való szeretetből az Ő szerelméért tudjam megvetni az ördög minden kísértését. [I. 20/2]

Igen! Erre int, erre tanít engem. Hogy átöleljem, megvessem, lábbal tiporjam azt, aki ellensége az Istennek és lelkemnek is. [I. 20/3]

Milyen rettenetes lehet az ördög, mikor a Szeretet Lelke tanít az ellene való gyűlöletre. [I. 20/4]

A Szeretet lelke, Aki előzőleg olyan szépen tanított türelemre, hősiességre, még ellenségeinkkel szemben is, mondván: ha kell, alázzuk lábaik alá magunkat, - az ördöggel szemben pedig fölényes, kemény ellenállásra int, biztat, tiporjam szét a fejét, hogy ne ártasson nekem. [I. 20/5]

Csúnya, utálatos ellenség, az Isten átkával sújtott, az Isten gyűlölője, káromlója, pedig milyen szép volt egyszer, Lucifer... gyönyörűséges, ragyogó, szépségesen szép, a mennyország legszebb angyala volt, de egyszer, egyetlen egyszer fellázadt Isten ellen - és ördög lett belőle. [I. 20/6]

Hogy kell félnem a bűntől, mely az én lelkem szépségét is fenyegeti, mennyire kell vigyáznom, hogy az Isten gyermekéből a kárhozat fia ne váljék. [I. 20/7]

Legyetek éberek, mert az ördög, mint ordító oroszlán jár körül, keresve, kit nyeljen el. [I. 20/9]

Merész, szemtelen ellenség! Még az Isten-Emberhez sem átallott közeledni. Azt hitte, a böjt, a sanyargatás elernyesztette Krisztus erejét és diadalmaskodni fog rajta, de Krisztus szent fölényel elutasítja: Távozzál Sátán... mert írva van: Uradat Istenedet imádjad, és csak Neki szolgálj! - Igen, csak Neki szolgálj lelkem! [I. 20/10]

Rettentően kellene félnem, ha Krisztus, az én imádott, nagyon szerető, jóságos Uram nem tanított volna, nem adott volna, mint ember is példát, hogyan harcoljak a gonosz lélek ellen. Hogy féljek tőle, arra is tanít, int, - hallgassam csak mit mond: Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! [I. 20/8]

Ha nehéz is ez a szolgálat, ha Lucifer sokkal szebbet, kényelmesebbet, ragyogóbbat mutat is, ne higgy neki! Bére a sötét, kegyetlen, Istent átkozó pokol. Mond mindig az Úr Jézussal: Távozzál Sátán! [I. 20/11]

És ha nehéz mondanod, ha úgy érzed, hogy nem bízol, ne félj, nem vagy egyedül!
Kapaszkodj Krisztus keresztjébe, mond el, suttozd el, ha kell, kiáltsd hangosan a Krisztus nevét, a Jézus nevét, melyre minden térd meghajlik, melyre elfut a Sátán. [I. 20/12]

A Kereszt legyen fegyvered, mint volt Szent Benedek Atyánknak. A kereszt legyen harci jeled, melyben biztosan győzni fogsz, mint Konstantin. Neked is üzeni Isten, a hősiesség Szeretet Lelke: E jelben győzni fogsz! [I. 20/13]

Aki által győztünk, mint az Apostol mondja, hogy Szent Szívén pihenne élvezhessük a nagy harc után az örök békét, örök nyugalmat. Ámen. [I. 20/15]

Csak kapaszkodjál bele, csak öleld át Krisztust, mert mint a Szentlélek üzeni: Csak Jézus Krisztus által tiporhatjuk le a Sátán fejét. Átala tiporta le a Szeplőtelen Szűz is, általa, Vele összetörhetjük mi is az ördög minden ármánykodását, fegyverét, és sebzetlenül, diadalmasan vonulhatunk győzelmeink Jutalmáért. [I. 20/14]

Aki féli az Istent, a benne levő jó miatt nem fuvalkodik fel. Aki lelki jó tulajdonságait nem magának, hanem Istennek tulajdonítja, magasztalja a szívében munkálkodó Urat! [I. 21]

A legjobb pszihikus, ismeri szívünk-lelkünk minden rezdülését, ismer bennünket, milyen önszerető, milyen kevélyek vagyunk, és azért igyekszik rajtunk segíteni, azért üzeni meg Szent Atyánk szavai által: mire van szükségünk, hogy szívünkben helyt adjunk az Isten kincseinek és lehessünk az Isten alázatos lelkű, hálás, imádságos, himnuszos gyermekei. [I. 21/2]

A Szentlélek Úristen, mint szerető, gondos Édesatyja, vagy Édesanya áll mellettünk és igyekszik gyógyítani lelkünk sebeit, betegségeit. [I. 21/1]

Aki hallgatja szavaimat és teljesíti, hasonló az emberhez, aki kősziklára épített. [I. 22]
Szent Atyánk szavai által: mire van szükségünk, hogy szívünkben helyt adjunk az Isten kincseinek és lehessünk az Isten alázatos lelkű, hálás, imádságos, himnuszos gyermekei. [I. 21/2/2]

Krisztus, az igazság Napja, Jézus az Erős Isten, a dicsőség Királya, milyen szépen, milyen kedvesen tudja mondani: Hálát adok Neked, mennyei Atyám! [I. 21/3/2]

Igen, hálára, tiszteletadásra int, tanít, - és a legremekebb példaképet: Krisztust állítja lelki szemeim elé. Krisztus, az igazság Napja, Jézus az Erős Isten, a dicsőség Királya, milyen szépen, milyen kedvesen tudja mondani: Hálát adok Neked, mennyei Atyám! Mikor halottat támaszt, beteget gyógyít! Nem fitogtat, nem elismerést vár, nem magának ... [I. 21/3]

A Szentlélek Úristen tisztítani próbálta lelkünket, el akarta hárítani onnan a nagy akadályt, kevély önmagunkat, hogy helye legyen bennünk a Szent, erős Kősziklának, Krisztusnak! [I. 22/1]

Igen, mert máma erre akar tanítani, hogy a szívem-lelkem legmélyén fogadjam be Krisztust, halljam meg tanítását és tegyem is meg, amit kíván, hogy általa, Vele, Benne éljek! [I. 22/2]

Olyan remek példakép van előttem, Saul, aki Pál is. Nézzem csak a damaszkuszi úton, hogy törekszik, hogy szétpusztítsa, amit Krisztus vetett, nevelt, - és kevélységében, elfogultságában még azt is gondolja, hogy jót tesz. [I. 22/3]

Hányszor vagyok én is ilyen! Hányszor nem hallgatok senkire, csak a saját képzelt igazam féltésével rohanok kicsi életem damaszkuszi útján és irtom önmagamban is és rossz példámmal másokban is a Krisztus által vetett jót! [I. 22/4]

Mennyei sugárözönben, melynek ragyogása porba sújtja a kevély harcost, de még inkább megremegteti az üdvözítő panasza. Milyen vérző szívvel hallgatja a gyengéd, de súlyos szemrehányást: Saul, Saul, miért üldöztetsz engem?! Hogy felsír a lelke, s milyen restelve kérdi: Uram, ki vagy? [I. 22/5]

Aztán, hogy megrendíti és mégis milyen melegen végigsimogatja a Mester szava: Én a názáreti Jézus vagyok, Akit Te üldöztetsz! Hogyan borul le előtte újra, micsoda boldogság tölti el szívét-lelkét, amiért erre méltatta őt a Názáreti Jézus. [I. 22/6]

Egész valójával meghódol a Nagy Király előtt, ezután csak Neki akar szolgálni, szenvedélyes nagy szerelemmel csak Őt akarja szeretni, - és azért esdekel, könyörög megbízásért; szolgálatadásért - mint egykor a másik Saul mondta: Szólj, Uram, - úgy könyörög Pál is: Mit akarsz Uram, hogy cselekedjem? [I. 22/7]

És mit akar Krisztus? Hogy alázd meg magad, engedelmeskedjél: „menj be a városba, majd ott megmondják neked!” [I. 22/8]

Akit Krisztus szerelme elragadott, meghódított, az nem törődik formákkal, körülményekkel, megaláztatással. Csak Krisztust látja, Krisztust hallja és Érte és Általa és Benne mindent megtesz, mindent megtalál. [I. 22/9]

Igen, Saul is csak őt hallotta, és mert az égi sugárözönben a Bölcsesség Lelke is reászállott, - az Evangéliumi bölcs emberhez hasonlóan meg is tette a hallott igéket. Élte és másokban is életre keltette! Mert magában szíve-lelke legmélyén hordozta az Istent, erős, halhatatlan Istent, a nagy Kőszálat, Krisztust. [I. 22/10]

Az én damaszkuszi utam. Idejöttem Atyámhoz a szent Városba. Itt kell szentpáli lélekké alakulnom. Hallgatnom Atyám szavát, és meg is tennem, hogy én is bölcs legyek és Krisztuson, a Kőszálon, dicsőségben örökké éljek. Ámen. [I. 22/12]

Az Úr elvárja, hogy napról-napra életünk szentségével válaszoljunk szent tanítására... [I. 23]

Az Úr meghosszabbítja életünk küzdelmét, hogy hibáinkat jóvá tehessek. [I. 24]

Őt karolta át hitével, belé kapaszkodott reményével és Hozzá tapadt, Belé olvadt szenvedélyes szerelmével. Ez a hármass nagy erő tartotta össze és emelte olyan magasra, fenségesen szépre Pál lelkében Isten templomát, ennek erejével ragadta el, hódította meg Szerelmesének, a lelkek-szívek százezreit. [I. 22/11]

A Szentlélek Úristen arra tanított, hogy hallgassam és tegyem is meg, amit az Úristen mond és tanít, máma meg külön figyelmeztet arra, hogy „napról napra életünk szentségével válaszoljunk az Úrnak!” [I. 23/1]

Nagy, igen nagy feladat minden nap újra meg újra bebizonyítani, hogy szeretem az Urat, hogy szívembe zártam szent tanítását. De csak akkor találom olyan igen nagynak, ha elfelejtem, hogy az Úr Isten is napról-napra elhalmoz jótéteményeivel, kegyelmeivel. Sokkal, sokkal többet ad, mint amennyit viszont kér. [I. 23/2]

Szent Benedek Atyám mindenkit minden módon megmenteni akaró, nagy szeretetét, lángoló lelkét mutatja meg nekem. [I. 24/1]

Igen, ha szeretetem nincs annyi, hogy szeretetből szolgáljak, hát legyen félelmem. Félsz az Isten haragjának nyilaitól, ne vétkezzem azon idő alatt, melyet az Úr Isten megtérésre adott, -hisz nem tudom, meddig tart! Lehet, hogy csak pár perc, lehet, hogy néhány óra, néhány nap, -de egy pillanat is lehet! [I. 24/2]

Isten büntetései, mikor a kegyelem és bűnbánat idejét nem használták ki: Sodoma, a vízözön, a mérges kígyók a pusztában, a rézkígyóra aki nem nézett, aki nem használta ki a pillanatokat. - Az Úr Jézus kínszenvedése! Megrázó! [I. 24/5]

Az Isten nemcsak végtelenül jó, végtelenül irgalmas, hanem végtelenül igazságos is, és a bűnösön megveszi a bűn árát! - Milyen irgalmatlanul taszította le az Angyalokat! [I. 24/3] Végtelen szeretetében Ádámot és Évát gyermekeivé fogadta, a mennyország örökösévé tette, - és a bűn után végtelen igazságossága megátkozta őket. - Engem is megátkoz, ha súlyosan vétkezem, de a kis bűnért is szigorúan büntet. [I. 24/4]

A legédesebb Atya nem kíméli legédesebb Fiát és az utolsó jöttányi bűnt is kegyetlenül bünteti a nagy Áldozatban. [I. 24/6]

Megrázó, de felemelő, vigasztaló! Oh, micsoda szeretet, mely ott liheg, ott vérzik, ott vonaglik értem és elmondja a legszebb, legfölségebb imádságot értem: Atyám, bocsáss meg nekik...! - Igen, Jóságos Atyám, a Te szeretett Fiadért bocsáss meg. [I. 24/7]

Benedictus Deus, qui ducit ... Áldott az Isten, Aki vezérel minket! [II. 25/1]

S az utána vágyódás talán nem egyszer késztetett minket is, hogy hagyjunk ott mindent, szökjünk haza. [II. 25/9]

Te pedig, én édes Báránym, vonj szent kereszted lábához Magdolnával együtt, hogy sírjak, engeszteljek, jóvátegyek, hazajöjjek mélységes alázattal, nagy-nagy bűnbánattal - és kérd érettem az Atyát, hogy tárt karokkal várjon, mint a tékozló fiút - és nagy lakomát készítsen nekem, örökké boldoggá tegyen. Ámen. [I. 24/8]

Gyermekéveimre száll vissza a lelkem. Sokszor számtalanszor belekapaszkodtam Édesanyám kezébe, mikor az udvaron vagy a kertben jártunk, még a szobában is, mikor félhomály volt, s én reszketve félttem a sötétől. Mintha minden fény ott ragyogott volna, mikor Édesanyám áldott kezét szorítottam, csókolhattam. [II. 25/2]

Mindennel elhalmoztak, foglalkoztak, játszottak velem, s az első egy-két órában nagyon szépnek találtam mindent, de aztán valahogy egészen lelkemre ült a szomorú érzés: nem vagyok otthon. Hiába adtak édességet, hiába becéztek, szomorú lett a Bözsi baba, s egyre azon törte a fejét, miként jutna haza. [II. 25/3]

Bözsi baba megszökött ismeretlen utakon, vonatvágányok között, kanyargó utcákon át igyekezett hazafelé. Tél volt, hideg volt, didergett, pedig a szívét rettentően égette a kín, hogy sohasem ér többet haza. [II. 25/4]

Hol ezernyi szép játék volt, hogy a Jézuska választhasson és vihessen a jó gyermekeknek. Bözsi baba mindjárt kiválasztotta a legnagyobb, legszebb babát, kicsi szíve szorongó félelme elült a nagy gyönyörűségtől, szájacskája talán ezerszer is elsusogta: Jézuska, egész biztosan ezt hozd ám el nekem. -. [II. 25/5]

Mellettünk volt a sínen állva is, Szt. Keze rejtve ott őrködött fölöttünk, hogy a kellő pillanatban belekapaszkodhassunk! [II. 25/11]

Egyszer csak átöleli valaki és örvendezve mondja: csakhogy végre megleltelek édes rossz kis leánym. S az édes rossz kis leány hátat fordít a szép kirakatnak, gyönyörű bábunak, belesimpaszkodik anyja nyakába s zokogástól szaggatottan mondja: Édes, drága jó Anyám vezess engem haza. [II. 25/6]

Az Ő gyermekei vagyunk, életünk első pillanatától kezdve őrködik felettünk, mellettünk van. Hányszor, de hányszor éreztük közelségét, hányszor kapaszkodtunk irgalmas, hatalmas Szt. Kezébe, mikor az élet udvarán, kertjén vagy szobáiban jártunk, főleg, ha szívünk-lelkünk fölél alkonyat homálya vagy az est sötétje borult! [II. 25/7]

Milyen jól esett ilyenkor érezni, megfogni az Isten Kezét. - És hogy vágyódtunk utána, mikor elmentünk Tőle „rokonokhoz”, vágyaink, szenvedélyeink után, mikor nem kaptuk meg az emberektől azt, amit reméltünk, amikor olyan hamar unott lett minden, ami szépnek, jónak, kedvesnek látszott! [II. 25/8]

De jaj, édes Uram, milyen most a Te gyengéd, simogató szent Kezed! Még feltörtebb, mint az én szegény atyám keze, aki pedig annyit-annyit dolgozott a nehéz föld durva rögei között. [II. 25/19]

Nem sajnáltuk az időt, itt maradtunk sokáig-sokáig a megszokott környezetben, szüleink, barátaink, ismerőseink között. A kényelem, a szabadság, az én érvényre jutása stb. stb. nagy babák lebilincseltek, elfelejtették velünk, hogy Isten vár ránk, Isten jár utánunk! [II. 25/13]

Ugy-e Testvérek, ugy-e hallottátok a legédesebb Atya szavát, ugy-e megérezte szívünk szerető simogatását, azért kapaszkodtak olyan bizalommal Szt. Kezébe, hogy vezetése nyomán hazajussanak? [II. 25/15]

Szerencsés, boldog Testvérek! Oh csókolják meg mélységes hálával az Isten irgalmas, hatalmas Szt. Kezét, amiért ilyen közel vezette magukat a drága otthonhoz! És ne sajnálják azt a néhány hónapot, amelyet eltöltöttek a Békepalota kapuja előtt! [II. 25/17]

Talán szakítottunk is sok mindennel, végeztünk is egy-egy jó szt. gyónást, meg is fogadtuk, hogy soha többé, -de mert nem tudtuk, nem ismertük fel a biztos utat és mert nem tudtunk alázatosan kérni, könyörögni, a jó Isten megengedte, hogy kanyargó utcákon, köves vasúti töltésen, kemény vágányok között botorkáljunk hazafelé! [II. 25/10]

Útközben mi is odatévedtünk a világ fényes, csalogató, üres, mulandó, játékszerekkel csábító kirakata elé. És milyen hamar, gyorsan kiválasztottuk ízlésünknek, rossz szokásainknak vagy helytelen vágyainknak a legmegfelelőbb „nagy babát”. Szívünkben majdnem elaludt a „hazatérés” vágya! [II. 25/12]

És mert nagyon sokáig nem jöttünk - és mert aggódó, szerető szíve féltett az utca sarától, sötétől, hidegtől - hozzánk sietett, gyengéd karjaival Szt. Szívére ölelt és olyan édesen, mint a legfinomabb aranyhárfa csengése, hangzott atyai szava: Édes, rossz leányom, csakhogy végre megleltelek. Jer, jer, siessünk haza! [II. 25/14]

Ugy-e Testvérek, milyen jó így megnézni, így meglátni Miatyánk kezét! - És micsoda öröm tudni, hogy ez a Szent Kéz vezetett annyi mindenen át ide! [II. 25/25]

A belül valók mérhetetlenül többet érnek! Nemsokára megmutatja azt az Irgalmas, hatalmas Úr. Először mindhármukat egyszerre fogad, megengedi, hogy lábaihoz kuporodjanak, hogy apró kezüket vágyódva nyújtsák az Övé után. Milyen öröm! Már el is értük! [II. 25/18]

Itt várja az eucharisztikus Jézus az allelujás, örömteljes pillanatot, amikor majd visszavonhatatlanul Neki adják szívük-lelkük minden kincsét, hófehér liliumát. [II. 25/16/2]

A boldog égi haza előcsarnokában, Szent Benedek Atyánk kicsi Békepalotájában készített az Úr önöknek is puha meleg otthont. Itt várja az eucharisztikus Jézus az allelujás, örömteljes pillanatot, amikor majd visszavonhatatlanul Neki adják szívük-lelkük minden kincsét, hófehér liliumát. [II. 25/16]

Ugy-e, most már elfelejtjük, hogy nehéz volt idáig. Hogy sokszor nagyon is meredek, nagyon is kanyargós volt életünk útja. [II. 25/26]

Miért, édes Uram, miért, kérdi a lelkem. - De aztán eszembe jut s aztán a szájalomtól előtörő könnyeimen szent öröm sugára is reszken, mikor elsusogom boldogan: Ugy-e azért, mert Atyám vagy, „Miatyánk” vagy, a legédesebb Atya vagy. [II. 25/20]

Rengeteget dolgozol, fáradsz gyermekeidért, feltörsz minden ugart, kiirtasz minden tövist és nagy szántóföldeden mérhetetlen sok tiszta búzát, piros búzát termelsz, hogy puha kenyeret, hófehér kenyeret szeghess nyugösködő, éhes gyermekeidnek. És sohasem unod meg őket, sohasem unsz meg minket Te, legédesebb Atyánk! [II. 25/21]

Jóságod nem merül ki kenyérszegésben, atyai karod micsoda gyengéd szeretettel simogat meg, mikor úgy nagyon fáj az élet, mikor arcomon a szégyen pírja ég, vagy szememből bánatgyöngy pereg. [II. 25/22]

Nem dob rám követ még akkor sem, mikor mint hálátlan, csúnya, rossz gyermek ellened fordulok, visszaütök - oh hányszor-hányszor éreztem ilyenkor is bűnös fejemen áldó Szent kezed! - Most is érzem, nem a fejemen, a szívemen ezt a drága terhet, áldó Szent Kezedet! [II. 25/23]

Sajnáld meg a szenvedő üdvözítőt! [II. 26]

Oh, hogy éget vérző lázas sebe! Mert rettentően sebes is Édesatyám keze! Én sebeztem meg - és Ő, a csodálatosan jó és irgalmas, mégsem azért teszi rám Szent Kezét, hogy összetörjön, hanem, hogy belém égesse szerelmét és felgyújtsa szívemet lángoló visszonszeretetre. [II. 25/24]

És megkérjük nagy-nagy alázattal, feledje el Atyánk is, hogy sokszor ellenkeztünk, hogy sokszor elfeledtük, hogy irgalmas, hatalmas Szent Keze rajzolja életünk térképét örök tudással, örök bölcsességgel, örök szeretettel. [II. 25/27]

A Szentlélek üzen: Sajnáld meg a szenvedő Üdvözítőt. [II. 26/1]

Látod, mennyi a seb rajta kezén, lábán, arcán, Szívén! Könnyű elmondani, hogy a lándzsától, ostortól, szögektől, - pedig, pedig tőled lelkem! [II. 26/2]

Igen, ez a Krisztus kínja, ez tépi, ez marcangolja, hogy Te, akit örök szeretettel szeretett, akit Jegyesévé választott, akit annyi kegyelemmel elhalmozott, te ütöd rajt csúnya bűneiddel a rettentő sebeket kegyetlenül, részvét nélkül. - Pedig hogy panaszkodik, milyen esengve kér, hogy sajnáld meg! [II. 26/3]

Hallod mit mond Alacoque Margitnak: legalább Te vigasztalj! Neked is mondja ám lelkem! - Oh csak hallanád meg! Mindennap mondja, - és hol jársz, te akkor? [II. 26/4]

És amint van annyiszor nekünk, mikor embereket sajnálva semmit sem nézünk, magunkról néha egészen megfélekedve mindent megteszünk, csak hogy enyhítsük, vigasztaljuk őket.

[II. 26/6]

Szegény Krisztus, mennyire fájhat a Szíved rút közönyösségem, hidegségem, részvégtlenségem miatt. - És miért vagyok ilyen? Mert nem tudok szeretni! Oh, taníts meg én édes Uram! Taníts szeretni, gyújtsd meg szívemet-lelkemet, nagy-nagy résztvevő szeretetre Irántad. [II. 26/5]

Igen uram, könyörgök, bocsáss meg, és gyújtsd meg a szívemet! Mint a Barna bácsiét, aki még a lakodalom zajában is Reád gondol, a Te sebeid tiszteletére tanítja inti a vigadókat.

[II. 26/7]

Felejtsd el Uram, hogy több hónapi kopogtatásod után sem eresztettelek be a szívem kamrácskájába, nem vettem ott puha, meleg ágyat Neked, nem ápoltalak, nem kötöttem drága szent Sebeidet, résztvevő, bánatos szeretetem gyógyító olajával, balzsamával.

[II. 26/8]

Ugy-e elfeleded, ugy-e megbocsátod - és ugy-e máma úgy meggazdagítasz, hogy jótevőd, ápolód, gondozód lehetek? [II. 26/9]

Adj, adj a Te résztvevő szereteted mérhetetlen gazdagságából! [II. 26/10]

Adj nekem hősie, nagy szeretetet, csókolj meg a Te édes, véres, imádott ajkaddal engem, és könyörögve kérlek, engedd, hogy áldozatos életemmel én is megcsókoljalak, a Te véres, a Te édes ajkadat. [II. 26/11]

Uram, engedd, hogy egész életem egy Hozzád tapadó, Tőled soha el nem váló, Téged imádó, vigasztaló szerelmes csók legyen, hogy utána megpihenhessek Szent Szíveden, hogy résztvevő szeretetem jutalma Te magad légy én Vértő Szerelmem. Ámen. [II. 26/12]

Mese a kis madárról, mely elhagyta fészket, mert valami csodálatos erő húzta, hajtotta valahova. Repült is erdőn, mezőn át, míg végre elért a faragatlan, durva útszéli kereszthez. Először megborzadt tőle, de azután megsajnálta a csodálatos valakit, aki kitért karokkal, töviskoszorúzott fejjel áll az út mellett, mintha várna valakire, kit Szívére öleljen. [II. 27/1]

Segíteni szeretne rajta, kicsi csőrével próbálja kihúzni a szögeket, töviseket. Nem bírja. Este visszarepül, de a puha fészkekben nem érzi jól magát, - visszavágyik a szomorú idegenhez.

[II. 27/2]

Másnap visszamegy hozzá, újra próbálgat segíteni - s ahogy ott repdes, vergődik, még a szívsebet is észreveszi, kíváncsian belenéz s úgy találja, hogyha kőből van is, valahogy jobb itt, mint a puha, pelyhes fészkekben. - Ott maradt. [II. 27/3]

Nézzek önmagamba, mit kell tennem, mit nem szabad tennem. [II. 27/7]

Másként segíteni nem tud, nagy-nagy szeretetből fakadó bájos dalával igyekszik megvigasztalni a szomorú idegent, akit most már mindennél jobban szeret. Isten rabja - Krisztus rabja lett, s addig maradt a szomorú Krisztus éneklő madárkája, míg egyszer csak megszakadt szerető szíve, ott halt meg Krisztus szívsebében. [II. 27/4]

Ez a hivatásom! Legyek én is Krisztus vigasztaló, puhaszárnyú, szeretőszívű dalos madárkája, mindaddig, míg szívem utolsót dobban, és örökre megpihenhetek a Szentséges Szív sebében. [II. 27/5]

Szeretetem legyen találékony, igyekezzem Krisztus útján járni. [II. 27/6]

Segédeszköz az alapos lelkiismeretvizsgálat, a jókról is, hibáinkról is - és ha csak lehet, jegyezzük fel minden este. [II. 27/8]

A lelkem Istennek háza. [II. 28]

Szent Ferenc nagyon szerette Szent Benedek Atyánkat, - úgy szerette, hogy a legenda szerint csókjára a tövisbokron rózsák nyíltak, [II. 28/1]

Hálával tartozunk Szent Ferenc fiainak, kit sokszor felsegítettek, mikor elestünk és vezettek a Krisztus után, és ünnepelek azért, hogy egy kis pihenőt tartva alaposan szemügyre vegyük és megtanuljuk Szent Ferencről, hogyan építette meg Krisztus Egyházát először önmagában, majd Szt. Damianót stb. és hogyan az Anyaszentegyházban. [II. 28/2]

Nekem is először önmagamban kell kialakítanom Isten házát, hogy Krisztus szívesen lakjék nálam. [II. 28/3]

Ne legyek ütött, kopott, piszkos - ne sajnáljam a munkát, fáradságot, - bármibe kerül, tegyem széppé, virágossá, napsugarassá szívemet, lelkemet. [II. 28/4]

Aztán a rámbízott munkát is úgy végezzem, mint Szent Ferenc, mikor a düledező templomokat javította. [II. 28/5]

S végül imádsággal, jópéldával, nagylelkű áldozatos szeretettel építsem testvéreim lelkében is - és a reámbízottak - és mindazok lelkében, kikkel hivatásom teljesítésében érintkezni kell - építsem, szépítsem Krisztus házát! [II. 28/6]

Hogyan hinthetnék minden percben rózsaszirmot isteni Jegyesem elé fohászokkal, jócselekedetekkel, kötelességeim pontos megtartásával, Istenre, az eucharisziára való rá gondolással. [II. 29/1]

Istent láthatom úgy, mint Kis Szent Teréz: a csillagos égen - Isten néz, Isten mosolyog rám a csillagok közül, - a kis virágokban, stb. - csak meg kell néznie, hogy meglásson. - Ne mondjam, hogy nem érek rá. [II. 29/2]

Hisz munka közben is felnézhetek az égre, a virágokra! - Csak egy szempillantásomban kerül - és látom az Istent! - Kis Szent Teréz nem tanult a misztikus természetszemléletről - és mégis már gyermekkorában gyakorolta, - és azért élt mindig Isten közelében! [II. 29/3]

Az Eukarisztiát is megközelíthetem naponként ahányszor csak akarom. Ha vendégek között, ha testvérek között vagyok, egy-egy fohásban elküldhetem a szívemet, lelkemet! Még a gramofon hallgatása közben is. -Nem kell, hogy mások észrevegyék, csak Isten tudja, meg én. [II. 29/4]

Az önmegtagadásokban nem kell a rendkívülit keresnem. Minden nap megadja a magáét. [II. 29/5]

Kis Szent Teréz is a gombostű okozta kint nagy szeretetével tette olyan naggyá értékessé - ahogy Magdolnáról mondja az Úr ... amerre az Evangélium hirdettetni fog - ... mert nagyon szeretett. - Amerre Kis Szent Terézt ismerik, a gombostű történetét is ismerik, mert ő is nagyon szeretett! [II. 29/6]

Szeressek én is igen nagyon - virágozzak sok-sok illatos hónapos rózsát Jegyesem számára is - és hogy adhassak másoknak, felebarátaimnak is, - mint a Kis Szent Teréz tette. - Kérjem szerető közbenjárását, támogatását! [II. 29/7]

Nemcsak szabad, de meg is kell látnom, mi rontja le a szépséget, mi töri össze a boldogságot, de csak azért, hogy e meglátások után jobb legyek. [II. 30/1]

Az igazságot nem szabad eltakarni, ha fájdalmas is, ha sokszor nehéz is. [II. 30/2]

Krisztus is meghalt az igazságért. A legnagyobb kínszörnyek között sem mondott mást az egyszer kinyilvánított igazság helyett, hogy Isten Fia, örök ország Királya, azt le nem tagadta! Meghalt, de élete árán szerzett nekem szebb életet. [II. 30/3]

Követnem kell Krisztust. Útjain járni, igazságait átélni, megtartani mindhalálíg! [II. 30/4]

Mások hibáin, tökéletlenségein meg nem akadni, gyarlóságaiért senkit meg nem vetni, hanem annál jobban szeretni. [II. 30/5]

Minél több a baj, furcsaság, nehézség, annál nagyobb lélekkel, áldozatosabb szívvel igyekszünk rajt segíteni, hogy a hamisság fejedelmét elűzzük és egyedül Krisztus, az igazság Királya uralkodjék szíveinkben! [II. 30/6]

Egyedül Krisztus, az igazság Királya uralkodjék szíveinkben! Ezért mindent meg kell tenni, ebben mindenkinek kell segíteni, mert csak így lesz itt szebb, boldogabb esztendőnk, és csak így lesz boldog örökkévalóságunk! [II. 30/7]

Gyűjtsünk rózsaszirmot Jegyesünknek. [II. 31]

Kis Szent Terézia életéből vett néhány mozzanat alapján, különösen szemünk elé állítva, hogy mennyire szerette, ha megalázták, ha olyanoknak tehetett szeretetszolgálatot, kik nagyon unszimpatikusak voltak előtte. [II. 31/1]

Ő is a Mestertől tanult, tanuljuk meg mi Tőle, hogyan szeressük egymást, hogyan tűrjük egymást, - hogyan gyűjtsünk sok-sok rózsaszirmot isteni Jegyesünknek, hogy mi is lába elé szórhassunk és adhassunk is bőségesen a nálunk szegényebbeknek. [II. 31/2]

Hogyan fogadjuk előljáróink intését, még akkor is, ha nem érezzük meg belőle a szeretetet. Kérjük Kis Szent Terézt, legyen közbenjárónk a Szeretet Istenénél és a Szépszeretet Anyjánál. [II. 31/3]

Milyen jó itthon! [II. 32]

Hazajöttünk, mint Pál mondja: Itt vagyok megint. Igen Uram fáradtan, kopottan, békére, melegre vágyva jöttünk haza. [II. 32/1]

Micsoda varázsos szó: haza. Hogy megragadott ifjúkoromban is a szép nóta. Csak mégegyszer tudnék hazamenni, nem kell nekem a világon semmi! - Nem, nem is kell semmi! Haza vágyom, ez kell nekem, Te kellesz nekem édes Hazám, én Uram, Istenem! [II. 32/2]

Téged talállak meg Szt. Benedek Atyám kis házában, Szt. Skolasztika Anyám oltalma alatt. Azért vágyom a kilengések után újra élni szépen a szent Szabály szerint az otthon, boldog szép életét. [II. 32/3]

Nem jó ettől elmenni, messze járni, - mert a szívünk súgja, nemcsak súgja, érzi, veri, dobogja: jobb itthon, leglegjobb itthon. Jöjjünk hát haza sietve, készséges szívvel, lélekkel, örömtől ragyogó arccal. [II. 32/4]

Mint mikor a kicsi házba mentünk, ahol a bölcsőnk ringott, ahol Édesapánk, Édesanyánk szerető ölelése, meleg csókja várt! - Oh milyen jó is volt otthon! - És milyen jó itthon. [II. 32/5]

Isten adta kicsi ház, Isten adta Édesapa, Édesanya. Az Isten Áldotta a béke apostola, a mi Atyánk s a galamblelkű szűz a mi jó Anyánk. Jobban, szebben szeretnek, mint szüleink, mert az ő szeretetük már a Krisztus Szt. Szívéből merít, ott izzik, lángol értünk, értem! [II. 32/6]

Gyermekük vagyok. Isten adott nekik. Szeretnek, óvnak, könyörögnek értem, kincsekkel várnak, gazdaggá akarnak tenni, csak menjek Hozzájuk úgy, mint mikor hazamentem. [II. 32/7]

Boruljak szívükre, mondjam meg mi fáj, mi hiányzik, mit szeretnék. Ha béke kell, kieszközlik, ha szeretet, adnak sokat, nagyon sokat, ha más? - Mindennel elhalmoznak, megölelnek, megcsókolnak és szívükön fölmelegedve járhatom körül a kicsi házat, udvart, kertet, olyan jó látni mindent, ami itt van, hisz minden Isten jóságára emlékeztet, Hozzá visz közelebb. [II. 32/8]

Az udvar zártsága, kövei! A kert virágai! Ha fonnyadtak is - bizalom, majd harmatoz az Ég - és újra kivirul. Majd kisüt a Nap és meggyúl a lelkünk, szívünk - és ég az áldozat tüze Isten oltárán, a nagy Atyának áldott szellemében - és énekel a lelkünk békéről, örömről, örök szeretetről. Ámen. [II. 32/9]

Hasonlítani Hozzájuk, mert Ők a jó Isten képének vetületei és példájuk nyomán jobban lekopírozhatom magamban Isten képét. Mert ez a kötelességem! [II. 33/2]

A Szentlélek Úristen vezetésével megpróbáltunk hazamenni és ma végtelen kegyelméből körülnézünk, milyenek az otthoniak, milyen Édesanyánk, Édesapánk, mert nekünk hasonlítani kell Hozzájuk, ha otthonukban akarunk élni. [II. 33/1]

Isten mondotta: alkossunk embert képünkre és hasonlatosságunkra. A szent keresztségben hasonlóvá tett engem is Önmagához, gyermekének fogadott. [II. 33/3]

Én elrontottam Isten képét, most drága Isten adta Atyám és Anyám nyomában igyekszem újra megszépíteni, kialakítani. Hogyan? - Erre utasít ma Szt. Atyám által a Szentlélek Úristen. [II. 33/4]

Mikor legédesebb Atyámmal beszélek, ne legyen álnok a nyelvem, ne mondjak mást, mint amit a szívem érez. De ehhez az kell, hogy tiszta, fehérén izzó legyen a szívem. [II. 33/6]

Legutóbb azt mondta: a szeretet tüzében kell megtisztulnom, hogy az Isten haragjának tüze el ne emésszen, ma azt mondja: „ki igazat szól szívében, kinek nem álnok a nyelve”, az lehet otthon az Atya házában, az lesz az Ő hasonló gyermeke. Súlyos tétel, nagy igazság, igen, nagyon nekünk szól. Sok oldala van. Melyiket nézzem? Elsősorban az imádságot. [II. 33/5]

És ha van valami nehézség, mondjam meg őszintén, ne féljek az igazságtól, számonkéréstől, csak a szeretet vezessen minden tettemben. [II. 33/9]

Mikor azt mondom: szeretlek Istenem, bízom Benned stb. szépet, kedveset, jót - ezt dobogja a szívem is, ezt mondja eszem is, ne csapongjon máshol, ne gondoljak másra, csak Akinek mondom: az én édes Uramra, Mindenemre! Másként csaló vagyok, de önmagamat csalom ám, mert Isten mindent tud, mindent lát! [II. 33/7]

Aztán Testvéreimmel szemben se legyek álnok. Szeressem egyszerű, tiszta, Isten Szívéből táplálkozó szeretettel mindegyiket. Tűrjem el hibáikat, fogyatékoságaikat, ne kritizáljam, beszéljem meg őket, inkább imádkozzam értük. [II. 33/8]

Legyek egyszerű, alázatos, féljek az ördögtől, a hazugság Atyjától, ne szolgáljam akkor sem, ha megaláztatásba, kínba kerül az igazság, ha valamit meg kell vallanom. [II. 33/10]

Krisztusnak is kínos, nehéz volt, mégis meghalt az igazságért, meghalt értem! - Érte mindig az igazság útján akarok járni, szívemben, ajkamon csak Igazság legyen! [II. 33/11]

Igen, Uram add, hogy Te légy a Tanárom, Te ragyogó Igazság, hogy az én tettem szegény, szegény teremtenyed tette tiszta, igaz legyen. Ámen. [II. 33/12]

Megismétlődik az Evangélium egyik legkedvesebb jelenete: Édesanyák hozzák gyermekeiket a szeretőszívű Mesterhez. Sokan messziről jönnek, nehéz utat járnak, de nem sajnálják! A Mester közelsége, szeretete, áldása mindent megér! - Egyik-másik gyermek siettetni anyját, húzza, ráncigálja szoknyáját, hogy csak induljanak, menjenek, minél előbb ott legyenek. [II. 34/1]

Sokan messziről jönnek, nehéz utat járnak, de nem sajnálják! A Mester közelsége, szeretete, áldása mindent megér! [II. 34/1/2]

Milyen kegyelem, milyen boldogság a Krisztus áldottjának lenni. Nekem is azzá kell lennem! [II. 34/3]

Vár rám, mindig vár rám. Soha nem mondja, hogy fáradt, mindig hallani gyengéd szavát: Jöjjetek ... mindnyájan ... engedjétek hozzám a kisdedeket. [II. 34/4/2]

Az ártatlan szív csodálatosan vágyódik Krisztus után. „Futunk utánad.” - És amikor odaérnek, szívük-lelkük teljes bizalmával közelednek Hozzá, lábaihoz ülnek térdére hajtják fejüket, ölébe másznak, Szívére borulnak. - A Mester gyönyörködik bennük, megsimogatja, megcsókolja, megáldja őket. [II. 34/2]

Kisdednek kell lennem... A legkisebbet a legnagyobb szeretettel öleli Magához! [II. 34/5]

Azért hajszoztam, rángattam anyácskám, rokonaim szoknyáját, hogy hozzanak, vigyenek minél előbb a Mesterhez! Mert itt van ám a tabernákulumban ugyanaz a csodáslelkű, szeretőszívű Mester. Vár rám, mindig vár rám. Soha nem mondja, hogy fáradt, mindig hallani gyengéd szavát: Jöjjetek ... mindnyájan ... engedjétek hozzám a kisdedeket. [II. 34/4]

Kicsi akarok lenni, legkisebb! Ezért hozott ide jó anyám, testvérem, rokonaim. - Legkisebb, Uram, aki nem akar lábadnál maradni, pedig tudja ám, hogy ott is nagyon jó - még a térded sem elég neki - a Szívedre vágyik - oh engedd egészen odáig felmászni, - vagy emeld fel irgalmas, hatalmas karoddal és öleld magadhoz, édes Uram! [II. 34/6]

Kicsi szívemmel Téged szeretlek - és Érted - és Benned a Testvéreket, a Jelölteket - és valakit, aki legkisebb a házban és legnyomorultabb - és azért igen szeressed, édes Uram! [II. 34/7]

Hálás akarok lenni az Úrnak, mert idehívott, szüleimnek, hogy elhoztak és a Társaságnak, mert befogadott. [II. 34/18]

A lelkigyakorlatok célja, hogy az embert „haza” segítse, hogy az Úr hajlékába vezető utat megmutassa nekünk. Ezt az utat először Krisztus járta, végig ment rajta az Úr alázatos Szolgálóleánya, nyomukban sok Szent és köztük a mi sugaraslelkű Atyánk, az Isten Áldottja, Szent Benedek. [II. 35/1]

Jó út, egészen biztos út, a Szentlélek Úristen rajzolta, határozta meg irányát, - haza vezet, Istenhez vezet. [II. 35/2]

Hogy mi is könnyen rátaláljunk, Szt. Benedek Atyánk drága örökségében, a Szent Regulában reánk hagyta az út leírását. – Most majd megtanulmányozzuk Testvéreim. [II. 35/3]

A lelkiismeretvizsgálat nem más, mint a helyes, igaz út keresése, a bűnök, rossz szokások, vétkek által posványos útvesztőbe jutott lélek számára. [II. 35/4]

Minden kis hiba egy-egy lelépés, minden nagyobb bűn egy-egy eltévedés a helyes útról. [II. 35/5]

És milyen rettenetes Isten-távolságba kerül a lélek, ha alázatosan nem hallgat az Úr figyelmeztető, intő szavára, ha behunyja szemeit a kegyelem fénysugarai előtt. –[II. 35/6]

Nézzük csak Júdást! Milyen hosszú ideig jár együtt Krisztussal külsőleg. A Szt. Föld ugyanazon rögei törik az ő lábát is, de mert lélekben elfordult Krisztustól és a saját szenvedélyeinek útján jár, ugy-e tudjuk, milyen mélységbe zuhant. [II. 35/7]

Lehetett volna reménye az Isten-elárulás rettentő vétke után is! Hisz hallotta az édes Mester paraboláit a jó Pásztorról, az irgalmas samaritánusról, a tékozló fiúról! [II. 35/8]

Aztán nézzük a szegény bal latort. Röviden, de annál megrázóbban fejezi ki a boldogult Prohászka püspök úr e szegény lélek szörnyű tragikumát: „Ily közel Krisztushoz - és mégis mily távol Tőle!” - Mert a kevélység, megátalkodás, hibáink alázatos meg nem ismerése rettentő távolságra visz Istentől! [II. 35/9]

Szent Benedek Atyánk jól tudta ezt, azért hagyta reánk gondoskodó, óvó, féltő nagy szeretettel az „útleírást”, mely biztosan „haza” vezet. - Mindjárt a Prológban tárja elénk, hogy minél hamarább rátaláljunk. [II. 35/10]

Hallgassuk csak, Testvéreim: - ... az Úr ... a hajlékába vezető utat e szavakkal mutatja meg nekünk: „Ki szennyfolt nélkül jár ...” És ennek a megtérésnek, ennek az újraélésnek alapfeltétele önmagunk, hibáink és a bennünk lévő jónak is helyes megismerése. [II. 35/11]

Hogy a hibákat kiirtsuk, a jót pedig tovább fejlesszük az isteni kegyelem segítségével. [II. 35/12]

Hangsúlyozzuk Testvéreim, hogy a helyes megismerés szükséges. Ehhez nagy segítő erő az a gondolat, az a nagy igazság, hogy Isten szeme mindent lát, Isten mindent tud, Ő a szívek és vesék vizsgálója, ismerője a Szentírás szerint. [II. 35/13]

Előtte semmit el nem fedhetünk, nem szépíthetünk - csak magunknak okoznánk kárt, ha ezt tennénk, - mert ismételjük csak: Isten szeme mindent lát - és éppen azért, most alázatos lélekkel, bűnbánó szívvel, az édes Szentlélek segítségét kérve, a jó Isten mindent látó szemével igyekezzünk önmagunkba nézni. [II. 35/14]

Hogy minél alaposabban tehessük, használjuk a lelkitükröt, hol apró részletekben megtaláljuk mindazt, amit az elébb Szent Benedek Atyánk nagyobb általánosságban elsorolt előttünk. [II. 35/15]

Aztán idevehetné az Officium Divinum, vagy ha más van, akkor azt a lelkiismeretvizsgálatot.
- Ha háromszorra kell beosztani, hát úgy részelve, mint szokás: Isten ellen, felebarát ellen,
önmagunk ellen. [II. 35/16]

... milyen jó, milyen nagyon jó lesz, hogyha közöttünk lesz! Milyen boldogság volt az édes,
drága Szűzanyának és a jóságos Szt. Józsefnek, hogy „köztük volt” a mosolygó Jézuska-
baba! [II. 36/1]

Hogy elfelejtettek mindent-mindent, emberi furcsaságot, rideg színtelenséget, hideg, sötét
éjszakát, istállót, nyomorúságos, piszkos környezetet, [II. 36/2]

A lelkük ujjongott, a szívük muzsikált, jubilált, szebben, mint a kis angyaloké, mert hát
köztük, mert hát előttük pihent mosolyogva, önfeledt, gyermekded boldogsággal az örök
Szeretet, a Szépség, Melegség, Napsugár, Dúsgazdagság, közöttük volt, Övék volt az édes
Minden és Nekik megadott mindent! [II. 36/3]

Olyan boldogító, megnyugtató ez a csodás valóság számunkra, Édes, Drága Leányaim!
[II. 36/5]

És azért volt karácsony a betlehemi istállóban, azért nem nélkülözte Szűz Mária és Szt.
József Názáretnek, a drága kis otthonnak melegét, mert Jézuska édes, meleg otthonná
varázsolta az istállót is, és boldoggá tette Azokat, akik benne voltak Iránta való szép,
áldozatos szeretetből! [II. 36/4]

Néha tán ránehezedett lelkükre az ég sötétje is, néha tán irtózva látták a nagyvárosnak az
istállónál is csúnyább piszkát, és talán nagyon bele is fáradt a lelkük, talán kicsit el is hűlt a
szívük - és lássák a „nagyon jó Úr Isten” [II. 36/7]

Annyira hasonló a sorsuk a boldog názáretiekéhez. Önök is elmentek engedelmesek lévén a
törvénynek - érezték is - saját szavaik után merem ám csak mondani - hogy Újfalun néha
mégis csak melegebb van, mint Pesten, láttak és tán el is szenvedtek sok-sok keménységet,
rideg szeretetlenséget. [II. 36/6]

Mint ahogy itt az Alföldön olyan szépen mondják, és most Önökhöz is elküldi a Jézuskát, és
végtelen szeretetében, még engem, nyomorult kis férget is elvisz a szeretet szárnyán
Pestre, hogy együtt legyünk, hogy közöttünk lehessen, hogy boldogítson, mindent
feledtessen. [II. 36/8]

Meggyűjtsa a mi szegény hideg szívünket, megvilágosítsa sötétülő lelkünket, megtanítsa
újra énekelni, szépséges szép karácsonyi énekeket békéről - örömről, napsugárról,
boldogságról, édes, bájos, szőke fürtű Jézuska-babáról s aztán készséget, erőt, bátorságot is
ad hozzá, hogy mások előtt is énekeljük, másokat is megtanítsunk rája. [II. 36/9]

Legyen sok szív, melyben tisztán visszhangozzék az angyalsereg szépséges szép, vidám
Glóriája, - s a csúnya földről mosolyogjon édes béke Jézuska Királyra! [II. 36/10]

Oh, taníts meg én édes Uram! Taníts szeretni, gyűjtsd meg szívemet-lelkemet, nagy-nagy résztvevő szeretetre Irántad. [II. 26/5/2]

Igen uram, könyörgök, bocsáss meg, és gyűjtsd meg a szívemet! [II. 26/7/2]

Ugy-e édes Testvércéim, nem hiába jön el hozzánk?! Ugy-e, igen-nagyon meggazdagszunk Tőle s dúsgazdag Szívének bőven adott kincseiből áldozatos szeretettel, önmagunkat elfeledve mindenkinek bőven osztunk egész életünkben?! [II. 36/11]

Mert ebben is hasonlítanunk kell ám édes Szűzanyánkhoz és jóságos Szt. József Atyánkhoz! A betlehemi karácsony után Jézuska lett minden Kincsük, s Érte odaadtak mindent! [II. 36/12]

S a boldog szép mennyországban azért kaptak vissza olyan dúsgazdagon mindent! Szerető pártfogásuk erősítsen, segítsen minket is, szt. szeretetük fűzzön egészen szorosan Jézuskához bennünket is, hogy egész életünkben a mienk legyen s aztán pedig egyesülhessünk Vele örök szeretetben. [II. 36/13]

Még az Isten-szeretet után is van miről elmélnünk, a szív érzelmei nem tartanak, örökké. [II. 37/1]

Az Isten szeretete a cél, úgy vagyunk vele, mint a jegyesek, azt hiszik, az egyesülésben vége van mindennek, pedig ott kezdődik számukra az élet gondja. [II. 37/2]

Különböző hivatásokat ad az Isten. A hivatások között két nagy szent hivatás a fő: az angyalok szolgálata és a munkás küzdelem. Ez Mária és Márta szolgálata. Néha egyeseket lábaihoz ereszt, másokat meg tőle kissé távolabb visz és ott enged szolgálni. Szent Benedek Atyánk egyesíteni akarja bennünk Mária és Márta szolgálatát. [II. 37/3]

Semmi az Úr szolgálatának elébe ne helyezzessék! Beleállítja a napirendbe az imádságot. Olyan, mint a koszorúban a legszebb virág. Azt is elvárja, hogy szerzetesei állandóan az imádság lelkével éljenek. Ha valakinek valami mondanivalója van, menjen az imaterembe, - ne hangos szóval, könnyekkel imádkozzék. [II. 37/4]

Semmi az Úr szolgálatának elébe ne helyezzessék! Beleállítja a napirendbe az imádságot. Olyan, mint a koszorúban a legszebb virág. [II. 37/4/2]

Ha valakinek valami mondanivalója van, menjen az imaterembe, - ne hangos szóval, könnyekkel imádkozzék. [II. 37/4/3]

Legfontosabb az a hitünk, hogy az Úr mindenütt jelen van. Énekeljétek az Úrnak! Úgy végezzék az imádságot, hogy elméjük együtt munkálkodjék ajkukkal. [II. 37/5]

Amikor a jó Isten kegyelme megengedi azt, hogy emberségével is közöttünk van, annál jobban kell imádkoznunk, elmélkednünk. [II. 37/6]

Az Úr Isten előttünk van, jelen van, és ahol van, ott van az Ég, ott vannak az angyalok, szolgálnak Neki, vigasztalják a szentségházban. [II. 37/7]

Az angyalok színe előtt imádkozunk. Az Úr Isten ezt néha könnyűvé teszi, azért, hogy amikor nehéz lesz, megkönnyítse. [II. 37/8]

Ő mindig itt van. Ha ezt átérezzük, akkor megtehetjük Szent Atyánk kívánságát: Az elme egyezik az ajakkal. [II. 37/9]

Ne legyen szórakozott az imádságban, ez nagy tiszteletlenség az Isten iránt. [II. 37/10]

Imádságunk ne legyen lármás, azaz: egyszerűen imádkozzunk, ne keressük a frázisokat, erre az Úr nem kíváncsi. [II. 37/11]

Öntsük ki előtte lelkünket, használjuk az Egyház egyszerű módjait, - legyen rövid és tiszta! Ez a legjobb imádság, nem fáradunk bele. Tiszta, őszinte szívvel elmondott. Legyen rövid, ha csak az isteni sugallat meg nem nyújtja. Ha igen, maradjunk meg nyugodt örömmel mindaddig, míg a kötelesség vagy engedelmesség nem kívánja. [II. 37/12]

Gyakoroljuk a fohászimákat minden munka közben, hogy állandóan Istenhez emeljük lelkünket. [II. 37/13]

Hivatásunk egyik része, hogy szolgáljunk Istennek. A másik Márta tiszte. Nemcsak a konyhai munka ez, hanem minden más, amely az Úr Jézusnak jelenlétét kellemessé teszi. Ma a munka himnuszát éneklik, mi nem akarunk ennek himnuszát zengeni, mi dolgozni akarunk! Nem azért, hogy eredményeket érjünk el, hanem mint Szent Atyánk mondja: „az ember lelkét megszabadítja terheitől.” [II. 37/14]

A henyélés az ördög párnája. A munka nehéz, minden munka. Az emberek nem szeretnek dolgozni a bűnbeesés óta. A munka számunkra önmegtartózkodás is lehet. [II. 37/15]

Szent Atyánk két munkát különböztet meg: kézi és szellemi munkát. /lectio divina/ Nekünk is ezt állítja fel, de nem egyforma arányban, mindenkinek képessége szerint. [II. 37/16]

A monostorban ne találtassék olyan testvér, akinek semmi dolga nincs, - még a betegnek is adni kell valami olvasnivalót, ha nem bírja, imádkozzék. [II. 37/17]

A munkához szükséges az idő kihasználása és a helyes beosztás. A legnagyobb kincs az idő, ezt mindenkinek ad az Isten, ahogy Szent Atyánk mondja: fegyverszünetként a megigazulásra, megtérésre. [II. 37/18]

Mindenkinek egyenlően adta az időt. Egy másodperc elég ahhoz, hogy elkárhozzunk, egy másodperc, hogy tökéletes bánatot indítsunk és ezzel az örök életet elnyerjük. [II. 37/19]

...Mire tanít a Szentlélek, amikor a szentségház feletti kis állványt rajta a hófehér selyem, aranyrózsás terítőt, rajta a szentséges Szív szobrát a Szent Szív lábainál mosolygó rózsaszínű rózsakoszorút, kereszt árnyékában szemlélteti velem!? - „Vegye fel mindennap keresztjét.” [II. 38/1]

Ha Krisztus lelkével hordom keresztemet, nekem is ilyen kincseim lesznek a kereszt árnyékában! [II. 38/2]

A Kereszt Császárnője. In hoc signo... mi is csak e jelben győzünk, mert Krisztus is a kereszten győzte le a bűnt, a halált. [II. 39/1]

Konstantin nem magában, seregében bízott, alázatosan a „keresztények Istenében” - legyek alázatos, imádkozzam - én is győzni fogok! [II. 39/2]

Szent Ilona „Krisztus keresztjét” kereste, kutatta, nem kellett neki sem arany, sem márvány, csak Krisztusé - mi is csak azt szeressük, ne a „magunkét”! [II. 39/3]

Krisztus keresztje „életet ad” a betegnek - nekem is - a magamé összetör. [II. 39/4]

Építsek én is magamban virágos, ékes, szép bazilikát Krisztus keresztjének, - öleljem magamhoz, halmozzam el csókkal! - Szt. Ilona segíts! [II. 39/5]

Szt. József és az édes kicsi Jézus majd segítenek ám, ha buzgón kérjük Őket - s így majd igen gazdag, igen imailatos lesz a mi csokrunk. [II. 40/2]

Anyácska születésnapja közeleg. A szívünk-lelkünk virágaiból kössünk számára üdvözlő csokrot. Naponkint gyűjtsük, este aztán jegyezzük fel, mennyi és milyen erényvirágot gyűjtöttünk, hogy a kedves szép napon majd mindnyájunkét egybefűzve adhassuk át Anyáskánknak. [II. 40/1]

Jézuskának, Szent József Atyánknak kis cselédei, inasai leszünk egész nap. [II. 40/3/2]

Názáretben viziteltünk. Jézuska meg Szt. József már erősen igyekeznek, suttognak, szépítenek, hogy holnapra minden ragyogó szép, sugaras, virágos, tiszta legyen. Örömmel fogadnak bennünket. Anyácska is, mert szerető Szíve bizonyára elsejti, miért jöttünk. Be is vonul kedvesen, csendesen a konyhába, hogy mi szabadon dolgozhassunk. Jézuskának, Szent József Atyánknak kis cselédei, inasai leszünk egész nap. [II. 40/3]

Ha udvart söprök, ha a disznóólat takarítom, ha finomabb munkát kell végeznem, mindent ezzel a gondolattal: Jézuskának, Szent Józsefnek segítek, hogy szép legyen szívem-lelkem Názáretje, és Anyácska, az édes, drága, jól érezze magát Benne. [II. 40/4]

Lélekben ma ismét Názáretben viziteltünk s mi édes Nagyatyánknak, Nagyanyánknak segítettünk a drága Kisasszonyt dajkálni. Nagyon gyengéden, nagyon finoman, sugaras szeretettel és nagyon gondosan, nehogy a drága Kincsnek baja essék. - És mert olyan aranyos, olyan szépséges és közelsége olyan boldogító, nem tudjuk elhagyni, [II. 40/5]

- alázatosan reméljük, hogy szívesen marad nálunk és sugaras kegyelmeivel boldoggá teszi az újfalusi kis ház még kisebb lakóit. [II. 40/7]

- máma és életünkben sokszor-sokszor igyekszünk egymáshoz és mindenkihez gyengédek, finomak lenni, mindenkit krisztusi szeretettel szeretni, a hivatásunkkal járó foglalkozást, bármily kellemetlen is, igen pontosan, igen gondosan végezni, mintha mindig drága Kisasszonyunkat, édes kicsi Anyáskánkat dajkálnánk! [II. 40/6]

És mikor már olyan nagy lett szárnya, s annyira megszépült a lelke, hogy beleillett az Isteni Vőlegény mennyei galambseregébe, hazahívta a drága Jegyes s az Isten kis fehér galambja boldogan röppent el, hogy örökké bújja a boldogság szerelmi himnuszát. - Szeretnél nyomában repülni, testvér? Használd fel Isten mérhetetlen kegyelmét, és „akarj”!
[II. 41/2]

A kedves, jó Szent József támogatásával, drága Szűz Anyánknak igyekszünk névnapi ajándékot gyűjteni, mégpedig drágagyöngyöket, mélytüzű gyémántokat koronájába, királynői palástjára. [II. 42/1]

Használd fel Isten mérhetetlen kegyelmét, és „akarj”! [II. 41/2/2]

Isten végtelen jóságából megtehetjük, egész napon át rengeteg alkalmunk van önmegtagadásra, erénygyakorlatra. [II. 42/2]

Igaz mese az Isten hófehér galambjáról, Szent Skolasztika Anyánkról. - Ifjan, szűzen, hófehéren elrepült a világból, az Úr Jézus szerető szent Szívén rakott fészket, a szent Szeretet édes melegével sok-sok fiókát gyűjtött maga köré és velük együtt egy hosszú, áldozatos, de ragyogóan tiszta életen át búgta a legtisztább szerelem csodaszép dalait. [II. 41/1]

Bizonyára nagy öröme szolgál édesanyánknak, ha a misszióért mondott buzgó imádsággal is kedveskedünk Neki. Legyünk hát nagyon szorgalmasak, gyűjtsünk sokat-sokat! [II. 42/3]

Mennyi napsugár, mennyi szív és lelkiesség együtt! [II. 42/4]

Az isteni kegyelem mélyen átjárta lelkünket, szívünkben nagy-nagy bizalom fakadt a legédesebb Anya iránt s elhatároztuk, hogy mátol fogva mi is boldogan mondjuk a kis leánnyal: „... és azóta vígan járok, kínálgatom a virágot, - s bármi nehéz életem, Szűzanyám nevét suttogva csak mosolygok édesen.” [II. 42/5]

A díszétől megfosztott oltár a ruháitól megfosztott édes Üdvözítőt juttatta eszünkbe. Őt, a nagy Szervedőt, állította lelki szemünk elé, - és mi elhatároztuk, hogy résztvevő szeretetből fakadt apró áldozatokkal igyekszünk az isteni Szegénynek ruhát szerezni, mezítelenségét betakarni. [II. 43/1]

A hűvös őszi szél arra figyelmeztet, hogy a szívek-lelkek hidege miatt Jézuska fázik. [II. 44/1]

Subácskát csinálunk Jézuskának baránybundácskából. Igyekszünk testben-lélekben nagyon tiszták, - és aztán nagy-nagy szeretettel Hozzá hasonlóan áldozatos, áldozati báránnyá lenni. - A subácskát telehímezzük hófehér galambokkal, kedvesek, szelídek leszünk mindenkire, hadd örüljön Jézuska, hogy ennyi galambja van! [II. 44/2]

Elgondoljuk, hogy a lelkek szerető Édesanyja, Szűz Mária, milyen gyengéd csomagolással csomagol, Jézuska „kisebb Testvéreinek” áldozatos szeretetet, lelkierőt, kitartást, - és mi a mai napon mindent értük ajánlunk fel, segítünk Édesanyánknak, hogy igen gazdag, igen bőséges legyen a csomag. [II. 45/1]

Ha fáj, Testvérem, gondoljon az agyonkínzott, megfeszített Krisztusra. Mennyire fájhatott Neki az Ő szentséges hátán nem egy seb volt csak ám, hanem az egész háta egy seb volt - és milyen szívesen, milyen örömmel viselte szörnyű kínjait értünk, Érted is Testvérem, a halhatatlan lelkünk megmentéséért. [II. 46/2]

Ha a lelkünk Istenben megnyugszik, Testvérem, akkor olyan mindegy, mi történik annak nyomorult kis porhüvelyével, a testtel. [II. 46/1]

Ha fáj, Testvércém, gondoljon az agyonkínzott, megfeszített Krisztusra. [II. 46/2/2]

És milyen nagy öröm, hogy Téged, Kicsikém, ilyen nagyra becsül, ennyire megtisztel! Nemcsak jegyesének, kis menyasszonyának választott, hanem még azt is megengedi, hogy végtelen értékű szenvedésében is hasonló lehess Hozzá! – Még azt is megengedi, hogy a hátad sebes legyen! [II. 46/3]

De jó is Neked, édes kis Testvércém! Ha szabad volna, igazán irigyelnék - és ha lehetne, olyan nagyon szívesen feküdnék helyetted az operációs asztalra, így azonban csak imádságos szeretettel, alázatossággal azt mondom, Veled együtt Testvércém: Legyen meg az Úristen szent Akarata! [II. 46/4]

– De ott aztán ne légy ám „szűkszívű” - kis Öregem! Gondolj szegény ittmaradottakra és rettentő gyors ujjacskáiddal zörgess, kopogtass nagyon sokat értünk! [II. 46/6]

Buzgón kérjük az isteni Szívet, ha lelkednek javára válik, Testvércém, adja vissza minél előbb egészségedet, ha pedig végtelen bölcsessége úgy látja jobbnak, hogy „haza” vigye kicsi menyasszonyát, akkor engedje, hogy mint Szent Skolasztika Anyánk, egyenesen Hozzá repülhess, és szerető Szent Szívén boldogan megpihenhess! [II. 46/5]

- Édes, jó Szűzanyánkat is igen szépen kérjük, legyen Melletted az operáció alkalmával, erősítse lelkedet, testedet, szeressen igen-nagyon, dédelgessen, melengessen anyai szent Szívén! [II. 46/7]

Jaj, Testvércém, ha Vele találkozol a Menyországban, megpuszild ám helyettünk is a kezét! [II. 46/8]

- És jaj, még úgy szeretnék üzeni a drága Szent Józsefnek, Szent Benedek Atyánknak, Szent Anyánknak, kis Terézkének, s az egész sugaras mennyországnak, de sajnos, nincs idő! Ugy-e majd Te kitaláld mit szeretnék üzeni - és ha elröppensz, tolmácsolod, ha meg itt hagy még egy kicsit az édes Úr Jézus, a siralomvölgy keserűségei között, akkor majd nyögdécseld el, csacsogd el a betegágyból a Te szegény bűnös mamád üzenetét az égieknek! [II. 46/9]

- Ugy-e Te is megbocsátasz, és ugy-e viszont szeretsz és imádkozol értünk?! [II. 46/11]

- Ugy-e megteszed?! Nagyon szépen kérlek ám! Mindnyájan és én különösen is mindent megbocsátunk, mindent elfeledünk, és Jézuska szent Szívével igen nagyon szeretünk, drága kis Testvérünk! [II. 46/10]

Isten Veled, kicsi lányom! Jézuska, Szűzanya öleljen meg, pusziljon meg helyettünk is, őrangyalkád puha szárnya vigye el simogató szeretetünket! - A viszontlátásra itt, vagy a szép mennyországban! [II. 46/12]

Milyen jó is volna ilyen kedves ünnepeket együtt tölteni, szívünk-lelkünk hálás szeretetével együtt köszönteni a mi drága, csodálatosan jó Szent József Atyánkat, pártfogónkat, gondozónkat! [II. 47/1]

Lemondani, elszakadni, áldozatot hozni - és mégis ünnepelni tudni! [II. 47/4]

De hát ugy-e Édes T. Testvérekém, földi értelemben Názáretnek is voltak szomorú napjai, volt elszakadás, egymástól távol maradás, és a kis család, Szent Család szerető szívű Tagjai mégis milyen nagy örömmel szolgálták az Édes mennyei Atyát! És tudtak így is ünnepelni, szívük-lelkük aranyhárfáján himnuszt muzsikálni áldozatosságról, alázatról, szeretetről!
[II. 47/2]

Ugy-e Testvérekém, ezt próbáljuk a Jó Isten kegyelméből mi is, amennyire bírjuk. Istenem, olyan nehéz nekem most biztatni, bátorítani, mikor magam olyan nyomorult, tehetetlen vagyok, de az Irgalmas, hatalmas Isten erejében, Atyai szeretetében bízva mégiscsak mondom: próbáljuk csak Édes Drága Testvérekém, egész a halálig! [II. 47/3]

Jóságos Pártfogónk, Gondozónk és Jézuska szent testvériségében szerető Szent Atyánk, Szent József biztosan mellettünk marad ezután is és hathatós pártfogásával mindig segít, csak kérjük alázatos bizalommal! [II. 47/5]

Mélységes hálával, bensőséges gyermeki szeretettel köszönjük meg az Úrnak, hogy Őt nekünk adta, és hogy mi gyermekei lehetünk. Oh bár csak megérdemelnénk e nagy-nagy kegyelmet, bárcsak ne volnánk olyan méltatlan tagjai e sok ezer szenttel ékeskedő nagy Szent Családnak! [II. 47/7]

Aztán ünnepeljünk, édes Drága Testvérekém, gyermekeim, az Isten Áldottjának, Szent Benedek Atyánknak az ünnepén is! [II. 47/6]

- De méltatlanságunk tudata ne csökkentse bizalmunkat, szeretetünket, örömünket, engedelmeskedjünk Édesanyánknak, az Egyháznak. Ki a Szent Atyánk tiszteletére írt Szentmise Introitusában olyan tüzes szeretettel lelkesít, biztat: „Örvendezzünk, örömnepet üljünk... örvendeznek az Angyalok is, ...mert... nagy az Úr és felette csodálatos...” [II. 47/8]

Édes, Drága, T. Testvérekém, imádkozzunk és tegyünk meg mindent azért, hogy legalább egy ici-picit hálásak lehessünk ezért, és úgy éljünk, hogy a mi Benedicamusunkra Szent Benedek Atyánk szíve muzsikálja tovább a: „Deo gratias”-t. [II. 47/10]

mondjuk mi tovább: igen, felette csodálatos az Ő irgalmassága, hogy nekünk ekkora kegyelmet ad, hogy mi testvéreként örvendezhetünk, ünnepelhetünk Szent Benedek Atyánk ünnepén! Ugy-e édes Drága testvérekém, mi igazán a szívünk minden dobbanásával elmondhatjuk: Benedicamus Domino! [II. 47/9]

Jézuskának sem kell szégyenkeznie miattunk, s egyszer majd elmuzsikálja az Ő szerető szíve is: „Jöjjetek Atyám áldottai...” Oh adja az Ég, hogy közülünk senki ne hiányozzék! [II. 47/11]

„Oh nyisd meg nekünk drága jó Szíved” imádkozta, könyörögte, muzsikálta a verőfényes reggel bájos kis énekesével a lelkünk, szórd reánk minden sugarát édes Anya-Nap. [II. 48/2]

A halálig engedelmes Jézus igen hatalmas, irgalmas Tanítómester, a Szeretet Szentlelke azért állította ma őt elénk! [III. 49]

„Oh nyisd meg nekünk drága jó Szíved” imádkozta, könyörögte, muzsikálta a verőfényes reggel bájos kis énekesével a lelkünk, szórd reánk minden sugarát édes Anya-Nap, imádkott Jézusunk, hogy csodás fénye vezessen, melege simogasson, éltesse, de égessen is, hogy az egész hónapot szentséges Szíved szerint töltsük Szent Benedek Atyánk áldott szellemében, a bencések gyönyörűségének anyai oltalma alatt. [III. 48]

Az édes Szentlélek nagyon tudja, mire van szegény lelkünknek, szívünknek szüksége. - Tanít, és a nap folyamán csodálatosan segít, érezteti áldását. Hála, hála érte! [III. 50]

Jézus Jákob kútjánál - milyen önfeledt áldozatossággal járt az édes Jézus a lelkek után s milyen gyengéden, jóságosan igyekezett a bűnöst felemelni s az Élet forrásához elvezetni. Nekem is így kell! Iránta való szeretetből a saját lelkemért és másokért, és így kell bánnom másokkal. [III. 51]

Szent Alajos erényeiről, főleg nagy gondolatáról, melyet Krisztustól vett át, és mely minden cselekedet előtt újra meg újra felkelt lelkében: Mit használ ez az örökkévalóságra. Kérdezzük mi is mindig! - Csodálatos tisztaságát is próbáljuk követni, de ha mint jó Anyánk, az Egyház is imádkozza, a tisztaságban nem követhetjük, legalább a bűnbánatban, vezeklésben! [III. 52/1]

Ha szeretjük Krisztust, mi is találékonyak leszünk az önmehtagadások, vezeklések gyakorlásában. A lilomos Szent segít hathatósan, csak kérjem buzgón! [III. 52/2]

Szűz Mária a legtökéletesebb Jézus Szíve tisztelő. [III. 53]

Jézus az enyém! [III. 54]

Csoda dolgokat tehetek Krisztussal, az Iránta való szeretetből. [III. 56]

Ilyeneké a mennyek országa. [III. 57]

Ifjúságomtól fogva úgy rendezted utaimat, hogy Hozzád érjek, gyermeked legyek. [III. 58]

Nagy emberek a szenvedések iskolájából kerülnek ki. Aki a megváltás művében segíteni akar, keresztet kell hordoznia. [III. 59]

Te mondd meg neki, Uram! [III. 60]

Szabadíts meg engem is Uram! [III. 61]

Keresem a szeretetet ... Látogatás Názáretben, Jézuska neked is segít, mint Anyácskának tette, csak kérjük. [III. 62]

Én nulla vagyok, de Jézust ölelhetem körül, Ő az én tartalmam, milyen boldogság. [III. 63]

Jézust ma én fogadom, lelkem lesz a coenaculum. [III. 65]

Naponként gyűjtjük a virágokat, s minden este: felírjuk, mennyi? [III. 67]

Vizitbe Szent Józsefnél és a Jézuska Játékszerei akarunk lenni. [III. 68]

Trónust építsünk az eljövendő Királynak. Akaratom, hit, remény, szeretet, angyalfejek. [III. 69]

Gondoljunk rá sokszor, nehogy készületlenül érjen bennünket. Sokszor rá gondolva megszeretjük, nem félünk tőle, mint édes, jó testvért várjuk, aki hazavisz bennünket. [III. 70/1]

Jó, nagyon jó nekünk itt lennünk, [III. 71/1/1]

Aranyhárfa a lelkem. - Testem a keret, vigyázok rá, hogy ép legyen, szépen rezonáljon, hogy lelkem húrjait mindig kifeszítve tartsa, úgy, hogy a Szentlélek Úristen minden érintésére illetésére reagáljon, zsongjon, bongjon s boldogan muzsikálja a szépszeretet örök szép dalát. [III. 70/2]

Vendégségben Jézusnál, mily boldogság, hogy itt lehetünk Nála, és tán, még nagyobb, hogy a legnemesebb munkából is ideküldhetjük szívünk-lelkünk imádását, szeretetét. Jó, nagyon jó nekünk itt lennünk, [III. 71/1]

- de Te éretted, édes Urunk, mindenütt jó, ahová a szent engedelmesség küld. [III. 71/2]

Szeretnék sok örömet szerezni a fehér Krisztusnak. [III. 72/1]

Magamban gyenge vagyok. Angyalomat kérem: segítsen, énekeljünk ma egész nap Sanctus-t, mint a beuroni tabernaculumot díszítő angyalok. Isten előtt nagyon kedves lesz, mert Isten szereti az Angyalt. [III. 72/2]

Názáretbe angyalt küld, angyal hívja a pásztorokat a betlehemi kis Királyhoz, angyalok énekelnek pax-ot, glóriát, angyalt küld a getszemáni kertbe, hogy vigasztalja, erősítse a nagy Szervedőt, angyal hirdeti, hogy nincs itt, feltámadott! [III. 72/3]

- És angyalainak parancsolja belőled is, hogy vigyázzanak reád! – Szeresd hát angyalodat és vele együtt a Szeretet Istenét, és énekelj Vele Sanctus-t, akár a konyhában, akár a szobában, vagy a mosóteknő mellett vagy! [III. 72/4]

Jézus a tabernaculumban Atyánk, Testvérünk, Barátunk, Jegyesünk. Bújjunk, boruljunk Atyai szívére. Kérjük, hajoljon le hozzánk, mint édes jó Nagyobbik Testvér, mi akármilyen nyomorultak, kicsinyek vagyunk. Mondjunk el neki mindent, mert Ő a legjobb Barát, Aki mindent megért, mindent megbocsát. [III. 73/1]

Adjuk Neki szívünk-lelkünk egész szerelmét, mert Ő a legszeretőbb, legédesebb Jegyes, Aki örök szeretettel szeret minket. Szeretetből rejti el minden szépségét, fenségét, szeretetből, engedelmes mindhalálíg. [III. 73/2]

Egy nap Jézus Szentséges Szívében. - Korán reggel zárkózzál az Úr Jézus Szentséges Szívébe, ott legyen templomod, mikor imádkozol, ott legyen munkatered, üdülőhelyed, mindent Érte, Vele, Benne. Este is a Szent Szív legyen édes Nyughelyed. [III. 74]

Oh édes Uram, irgalmas, hatalmas, Szt. Kezeddel véd a mi szívünkbe-lelkünkbe is a szenvedő Krisztus sebeit, kínjait, hogy soha el ne felejtsük, - és áldozatos résztvevő szeretettel állandóan enyhíteni igyekezzünk Szerelmesünk szörnyű kínját! [III. 75]

Szt. Alacoque fehéren izzó szívének-lelkének szépségeit állítottuk lelki szemeink elé s elhatároztuk, hogy a jó Isten segítségével megpróbáljuk kópiázni. [III. 76]

A hibákról, melyek különösen szomorítják az édes Jézust és szeplőtelen Anyánkat, - és amelyekért ma vigasztalást akarunk nyújtani. [III. 77]

Lélekben a Jóságos Szent Józsefet és Jézuskát látogattuk meg, s aztán elhatároztuk, hogy ma egész nap Jézuska játékszerei leszünk, s akármilyen nehéz lesz, mindent vidám lélekkel teszünk. [III. 78]

Mária Mercedes. Az én Anyám és Szabadítóm is Te légy! [III. 79]

Trónust építünk az eljövendő Királynak. Akaratom az erős cédrusfa, hitem az arany díz, remény a zöld repkénykoszorú rajta, szeretetem lesz a rózsadíz, áhítatomból ki angyalfejek. - Tudom, szebb illetve meg, de azért fogadd el Édes Szent Királyom! [III. 80]

Tudom, szebb illetve meg, de azért fogadd el Édes Szent Királyom! [III. 80/2]

„Téged dicsőít imádvá a Martírok sokasága.”- Szent Ciprián és Justina hősie szeretetét, áldozatosságát lelki szemeink elé állítva igyekeztünk a Martírok lelkéből egy ici-picit magunkévá tenni. [III. 81]

Az édes Jézus temetésére megyünk lélekben, temetéskor ott hagyunk mindent, viselkedésünk összeszedett, komoly, szeretetünk résztvevő, gyengéd, finom. Legyünk egész nap ilyenek. [III. 82]

„Szent Vencelnek az Eucharisztia iránti nagy szeretetéről.” „Wenzel sate mit eigenen Handen den Weizen und presste selbst die Trauben für den Wein zum hl. Messopfer.” - Édes, hófehér Krisztus, gyűjtsd szívünket hasonló szeretetre irántad. [III. 83]

Édes, hófehér Krisztus, gyűjtsd szívünket hasonló szeretetre irántad. [III. 83/2]

Borromei Szt. Károly hősies szeretetét csodáltuk meg és buzgón vágyakoztunk hasonlóan égni Istenért s a lelkekért igen sokat tehetni. [III. 84]

Szent Imre ünnepe. A liljomos királyfi is azok közé tartozik, kikért nem hiába könyörgött krisztus, a nagy Főpap. - Imája nyomán liljom fakadt Szent Imre lelkében, melynek hófehérségét soha nem szennyezte bűnnel. - Oh Uram, add, hogy értem sem legyen hiába könyörgésed, értem is hálát adhass egykor Atyádnak! [III. 85]

Oh Uram, add, hogy értem sem legyen hiába könyörgésed, értem is hálát adhass egykor Atyádnak! [III. 85/2]

„Miért sürgeti Jézus az alázatosságot?” Tanuljunk Tőle, értsük meg s legyünk szelíd és alázatos szívűek, hogy egykor felmagasztalhasson egészen Szentséges Szívéig. [III. 86]

Mindenszentek oktávája! Ma Szent Cyprián által szól hozzánk az Egyház és a halálra emlékeztet bennünket. Gondoljunk állandóan rá, hogy itt a földön nincs maradandó lakásunk, - s azért örvendjünk minden napnak, mely segíti oldozni a föld kötelékeit és közelebb visz az örök boldogság honához. [III. 87]

Gondoljunk állandóan rá, hogy itt a földön nincs maradandó lakásunk, - s azért örvendjünk minden napnak, mely segíti oldozni a föld kötelékeit és közelebb visz az örök boldogság honához. [III. 87/2]

Szent Márton és én. - Éljek úgy, hogy vele együtt elmondhassam halálomkor a Sátánnak: Távozz gonosz féreg, bennem semmi sincs, ami a tied! - Legyek egészen Istené! [III. 88]

Figyelemmel hallgasd, ... nyisd meg szíved ajtaját, ... fogatosan teljesítsd. - Törekedjünk mi is állandóan erre, hogy aztán több életünk, szebb életünk legyen. [III. 89]

Engem is keresett az Úr, idehozott, hogy házának lakója lehessen. Ne legyek hálátlan e nagy kegyelemért, ne legyek soha kislelkű, hanem mint Szent Benedek Atyánk kívánja: „nekihevült kebellemmel a szeretet kimondhatatlan édességével” járjak az Úr útján. [III. 90]

Hasonló a mennyek országa a szántóföldön elrejtett kincshez, drágagyöngyhöz ... Adjunk oda érte mindent, főleg saját akaratunkat. Ez a legnehezebb, de a drágagyöngy megéri! [III. 91]

Gyűjtsek én is a kegyelmek idején, hogy mikor rám borul a közöny hidege, lelkemben fakadjanak Fehér Chrizantemok. [III. 94/2]

Oh Uram, add, hogy mi is fölfogjuk a Te szomjúságodat és mentsünk lelkeket! Elsősorban a magunkét, de aztán sokakét is! [III. 97]

Gyönyörű példaképét állítja elénk az irgalmas szeretetnek Valois Szt. Félix személyében. Ha mi valóságban nem is válthatunk ki rabszolgákat, Szt. Félixhez hasonló buzgósággal igyekezünk a lelkeket kimenteni a bűn rabszolgaságából. [III. 93]

„Nachtigall Christi”- nek nevezi ő és valóban az volt, mert még a számkivetés, megaláztatás, kegyetlenség sötét éjszakájában is annyira telve volt szíve-lelke szerelemmel, az alázatosakat magához emelő fölséges Isten iránt, hogy nem tudta magába zárni, dalbacsapott, a szerzetesekkel együtt dicsérte, áldta Szerelmesét. - Uram, taníts engem is így énekelni, hadd legyek én is „Nachtigall Christi”! [III. 92]

Tekintsek vissza, mennyi kegyelemben, áldásban volt részem, mit adott az irgalmas, hatalmas Isten Édesanyám, az Egyház által. -És mit adtam mindezért én?! - Nekem is eljön utolsó napom, éljek hát úgy, hogy akkor a visszatekintés öröömre szolgálhasson. [III. 96]

Szent Miklós nagy-nagy szeretetét, szívjóságát szemléltük, mely olyan kedvesen nyilvánult tetteiben is - s aztán önmagunkba nézve gondolkoztunk, mit adjunk ma a Jézuska „dűtnijébe”?! [III. 98]

Az oltáron levő remek szép fehér Chrizanthemok azt a kedves gondolatot keltik bennem, hogy az őszben is lehetek fehér Chrizantemje a jó Istennek. - A Chrizantem összegyűjti a tavasz harmatát, a nyár melegét és a hideg, ködös őszben azért tud virágba borulni. Gyűjtsek én is a kegyelmek idején, hogy mikor rám borul a közöny hidege, lelkemben fakadjanak Fehér Chrizantemok. [III. 94]

A mennyország sugaras boldogságát, szépségét próbáltuk lelki szemeink elé állítani az „Oltártüzek” egy ciklusa nyomán, hogy aztán az élet ezernyi apró-cseprő nehézségei közt mindig eszünkbe jusson és szívesen elviseljünk mindent e soha nem múló boldogságért! [III. 95]

„Jöjjetek, elmondom nektek, milyen nagy dolgot cselekedett lelkemmel az Úr!” - Én, a Szépszeretet Anyja vagyok és a félelemé, az ismereté és a szent reménységé.” - Légy a mi Anyánk is, szépíts meg minket is, Szépszeretet Anyja! [III. 99]

„Kelj fel Jeruzsálem Leánya, a Te Királyod jó szelíden.” - Minket is kelteget közönyösségünkből, a mi szeretetünket is éleszteni akarja, hogy a nehézségek közepette is siessünk epedő vágyó, szívvel, lélekkel Királyunk, Jegyesünk elé! [III. 100]

... a Szentlélek Úristen úgy simogatja, melengeti a lelkünket! [III. 101]

A jóságos Szentlélek az áldozatos élet szeretetére buzdít bennünk. [III. 102/1]

Krisztus, a nagy Áldozat. Nyomában halad Szent István vértanú. Milyen boldog, hogy az Úr ennyi szenvedésre méltatta, hogy Krisztushoz hasonlónak tette. [III. 102/2]

Legyen nekem is legnagyobb örömöm, hogy szenvedhetek Krisztusért, Krisztussal, - tegyen boldoggá a tudat, hogy mindezért Krisztus lesz a koronám, Krisztus a Jutalmam! [III. 102/3]

Mert nem féljük, nem szeretjük az Istent. Pedig Ő, a jóságos, irgalmas, mennyit jár utánunk! Mily édesen szól hozzánk, hányszor próbál felemelni, - és mi, testvérek! [I. 15/4]

Jézus nekünk is mutatja töviskoszorús Szent Szívét és panaszolja, hogy nem szeretjük eléggé, hogy hálátlanok vagyunk. Pedig a mi hidegségünk, hálátlanságunk jobban fáj neki, mint a töviskoszorú. [III. 103/1]

Szeressük hát a mi édes Urunkat, de ne csak szóval, ne csak érzellemmel, hanem főleg tettel. [III. 103/2]

Segíts, gyűjtsd meg a szívemet Édes örök Szeretet! Add, hogy én ne tövised, hanem illatos rózsád lehessen! [III. 103/3]

Segíts, gyűjtsd meg a szívemet Édes örök Szeretet! [III. 103/3/1]

Ifjúságát a végtelen tenger közelében élte le, sokszor elnézte a végtelen tengerrel ölelkező végtelen eget, - lelke vágyott a végtelen után - és mikor találkozott a nagy Végtelennel, meggyulladt a szíve és szerelmes lett a Végtelenbe. - És szerette egész életén át az emberekben is Őt. - És most az egész örökkévalóságon át azért szeretheti Őt! [III. 104]

Milyen kincseket kaptak a Királyok az Úr Jézustól. Nekem is ilyen gazdagon kellene elmenni szentáldozás után. Ez egészen tőlem függ. [III. 105]

Krisztus legyen az oszlop, köteleim a szeretet. Tapadjak hozzá, és akkor nem árthat nekem sem a test, sem a világ, sem az ördög kísértéseinek nyílzápora. [III. 109]

Krisztus legyen az oszlop, köteleim a szeretet. [III. 109/1]

Szent Vince és Anasztáz vértanúk. Mit tettek ők? Ki adott hozzá erőt? Nekünk is ad, csak legyünk hűségesek! [III. 111]

Szeretem Krisztust, Aki gyűrűjével jegyzett el engem... Így kellene nekem is látnom Jegyesemet. Csak akkor szeretném igazán, csak akkor látszana meg rajtam, hogy Övé vagyok. [III. 110]

Szent Timótról. Mindig magánál hordta Szent Pál levelét, ez volt élete zsinórmértéke. Hasonlított lélekben Mesterére, mindenben megértette őt, s a Szent legbensőbb bizalmasává tette. Legyünk mi ilyen Timótos lelkek, Jézussal, a drága Mesterrel szemben. [III. 113]

Uram Szabadíts meg, mert elveszünk! [III. 116]

Hogy mi is mintaszerű eszközök legyünk Isten kezében, aztán meg, hogy erős hittel, gyermeked bizalommal, Istent átölelő nagy szeretettel kérjünk kegyelemalmákat, rózsákat magunknak és a reánk bízottaknak. [III. 118]

Ahol ketten vagy hárman ... mondta az édes Jézus. Két testben egy szív, egy lélek. [III. 120/1]

Anyánk taníts, Jézusunk segíts! [III. 120/2]

Az Isten szántó földje a lelkem, tiszta búzája az Eucharisztia. Növekedj nagyra bennem Édes Uram! [III. 123]

Minket is meghívott a Szőlősgazda, munkálkodjunk tehát áldozatos lélekkel szőlőjében. [III. 124]

Tanuljuk meg a jó Istentől, milyen nagy szeretettel, tisztelettel kell viseltetnem a Szent Szűz iránt ... lessük el, hogy üdvözli, köszönti az angyal Őt, - mi is úgy mondjuk az Avet, de főleg tettel, aztán a lilium is figyelmeztessen az Úr gyengéd figyelmére s arra, hogy nekem is sok-sok erényvirágot kell adnom az én édes liliumos Anyámnak. [III. 133]

Az Eucharisztia mindennapi kenyerem, mikor lelkemen, a jóságos Szőlősgazda szőlőjén munkálkodom. [III. 127]

... hogy a mi nevünket is beírjak a mennyei polgárok névsorába, az Élet könyvébe. [III. 135]

Krisztusom, légy az én nyomorult lelkem Gyógyítója, szabadítója! [III. 136]

Uram adj innom az örök élet forrásvizéből, a hófehér Eucharisziából! [III. 137]

Féljük a bűntől, mert a legkisebb házasságtörés, hűtlenség Istennel szemben. [III. 138]

Érezzünk együtt a szenvedő Krisztussal, de legyen örömünk is „mert nemsokára húsvét lesz.” [III. 139]

Ha rosszul szólottam... Hányszor bántjuk mi is az édes Jézust, pedig de jó hozzánk. Szánjuk meg s ígérjük meg Neki, hogy mosolyfakasztó, mindentfeleltető napsugarai akarunk lenni.
- Hogyan Testvérem? Sújja meg a szíved! [III. 140]

Megvilágosítás a nap alapgondolata. Mi is nyertünk a szent keresztségben. Legyünk érte hálásak. A szentírás, Hiszekegy, Miatyánk - in alter Zeit wurde es, wie ein Sakrament geschätzt! [III. 141]

Krisztus a nagy feltámasztó, Életrekeltő, nekem is fel kell támadnom. [III. 142]

Krisztus könnyei az én kincseim! Oh Uram, add, hogy soha ne kelljen könnyet hullatni értem! [III. 143]

Légy Te is melengető nap, mint volt az édes Krisztus. [III. 144]

Tartsunk mi is bűnbánatot, mint a niniveiek, nehogy úgy járjunk, mint a megátalkodott kevély zsidók és az édes Krisztus elrejtőzzék előlünk. [III. 145]

Imádott Jézusom, ments meg bűneim oroslánbarlangjából! [III. 146]

Mária könnyeivel áztatja, mosogatja Jézus lábait. Boruljak oda én is, míg szentséges lábait mosogatom, magam is megtisztulok. [III. 147]

Édesanyánk 7 fájalmát szemléltük, hogy résztvevő szeretetre gyulladjunk Iránta. - És aztán, hogy az élet minden nehézsége között megtanuljuk mondani szívünkkel, lelkünkkel: Ecce ancilla Domini. [III. 148]

Oh Uram, irtsd ki belőlem a Júdás lelket, legyek én a Te bűnbánó szerető Magdolnád. [III. 149]

A Bárány a vérpadra vitetik. Mosd le lelkemet Hófehérre Szentséges Véredben, Isten hótiszta Báránya! [III. 150]

Mária találkozása az Üdvözítővel. Legyünk hozzá hasonlók, keressük kitartással Krisztust, akkor majd elénk is jön. [III. 151]

Sienai Szt. Katalin állhatatossága legyünk mi is. [III. 152]

A Szűzanya kertje zárt kert, ott illatoznak a legszebb erények virágai. - Kövessük példáját, javítsuk meg lelkünk kerítését! [III. 153]

A Jézuska és Szűzanya százszorszépei legyünk. [III. 154]

Szent Kereszt feltalálása. Díszítsuk ki virággal, hintsünk sok százszorszépét. [III. 155]

Helyes tekintélytisztelet, Istent nézzem embertársaimban s úgy szeressem őket. [III. 157]

Menjünk Szt. Józsefhez! Atyánk ő, Jézuskának néz bennünket, mert tudja, hogy amit a legkisebbnek tesztek... - Kenyeret is ad, Jézuskását, angyalit... Adj, Édes jó Atyánk! [III. 160]

Haszontalan szolgák vagyunk. Sajnos, mi különösen! [III. 162]

Mennybe ment Úr Krisztus hallgass meg! Készíts helyet és tartsd fenn nekünk. [III. 163]

Krisztus az isteni Sas. Legyek én is sasfiók. [III. 164]

Szt. József Szívével szeressem Krisztust, a pici Babát, mikor még Anyja méhében rejtőzködött. [III. 165]

„Vonj minket magadhoz!” [III. 166]

Szentlélek Úristen, édes főpásztorom, add, hogy mindig szelíd, engedelmes, fehér báránycád lehessenek! [III. 168]

Drága Szt. Antal segíts minket a Tiedhez hasonló életre, segíts Jézus Szent Szívét kópiázni. [III. 169]

Jézus a tengeren jár. Uram adj nekem sziklaszilárd bizalmat, add, soha ne legyek kicsinyhitű! [III. 170]

Isten szép lilimáról. Szűzanyánkra bízta, az Angyalok kenyerével táplálta, növelte, kövessük mi is! [III. 171]

Milyen kegyelem, hogy Szent Benedek Atyám családjába hívott az Isten, legyek itt fehéren izzó, szeretettől hevülő, hófehér galamb, lehessenek részes a Bárány mennyegzőjében. [III. 172]

Oh add Uram, hogy én is úgy tudjak megsemmisülni, csak a Te dicsőséged legyen mindenem! [III. 173]

Szt. Józseffel együtt örülünk a kegyelemnek, hogy Krisztus a mienk és Szent József pártfogásával szerzünk ajándékot péntekre a Jézuskának. [III. 174]

Az Ég madárkájáról. Köszönöm Uram, hogy madárkád lehetek. Taníts énekelni Édes Anyamadár! [III. 175]

Az én igám gyönyörűsége. Ezt érezte Szt. Péter is! Érezzem én is! [III. 177]

Szt. Péter és Pálról elméltünk s áldozatos, hősi szeretetüket, a világtól való elfordulásukat és Krisztushoz való tapadásukat csodáltuk. [III. 178]

A Szt. Vér ünnepe. Milyen bőven ontotta értem! Jobban kiált Ábel vérénél, mert irgalomért kiált! A lelkem ajtófélfáját kenjem be vele! - Vegyem magamhoz áhítattal, gyakran, hogy „arcomon pirosodjék tüze!” [III. 179]

Szűzanyánkat követtük Názáretből Jeruzsálembe és megtanultuk Tőle, hogyan lehet Magnificat-ot énekelni. [III. 180]

A kiszáradt názáreti kert, hű képe lelkünknek. [III. 182]

A kánaáni asszony leánya. Én a fiak közé tartozom, de azért hálás akarok lenni a morzsákért is! [III. 183]

Imádunk Isten legdrágább hala, Jézus Krisztus! - Az én gondom Krisztus gondja, értem is fizet, mert barátságban van velem. - Minden alkalmat kihasználok és fizetek Jézusért is, magamért, illetve másokért. [III. 184]

A hét vértanú Fiúról és Anyjukról. Én is Krisztus Test-Vére vagyok velük együtt! Gondoznom kell lelkemet, mint drága „gyermekemet.” [III. 185]

Az ellenségszeretetről. Kikért jött le Krisztus, kikkel tett jót, kikért imádkozott a kereszten, kiknek adta Fájdalmas Anyját?! [III. 187]

Szent Bonaventura és a Gondolat megvalósulása benne és bennünk. Ti vagytok a föld sava. [III. 188]

Jézus az egész éjet imában töltötte. Most is ezt teszi. A fehér Eucharisztia virraszt felettünk. [III. 189]

A Kármelhegyi Boldogasszonynak segítsünk lelkeket menteni a tisztítóútból. [III. 190]

Szent Alexius nagy, hősi, önmagáról való lemondása. Ugyanazon körülmények között lett nagy szentté. Próbáld meg Te is! [III. 191]

Uram, adj nekünk is bűnbánó szívet. [III. 194]

Én nem lettem szent, de Magdolna igen, mikor ránézett a Mester. [III. 195]

Szent Jakab Jézus dicsőségében is, szomorúságában is együtt volt az Úrral, vértanúságában is együtt. Nekem is jóban, rosszban húnek kell lennem. [III. 196]

Ne nézd atyádfia szemében a szálkát... [III. 197]

Mi is fehér magasságokon építsünk hajlékot a Fehér Krisztusnak. Szűzanyánk legyen az Építőmester. [III. 198]

Vianney Szt. János és Szt. Lőrinc nyomán az őszinteség, igazságosság útján: magam vagyok a bűn oka. [III. 199]

Jézus sír Jeruzsálem felett. Vigyázok, hogy felettem ne kelljen sírnia. [III. 200]

Clara lux. Nekem is azzá kell lennem, fiatalos tűzzel szolgálnom Istent! [III. 201]

Krisztus, az Isten Báránya, legyek én is; de legyek az Isten Bárányának szeretőszívű jó Pásztora... egész nap és egész életemben! [III. 202]

A mi életünk is egy nagy vigília legyen a halálra, mint volt a Nagyboldogasszonyé. [III. 203]

Szt. Joachimtól, drága Nagyatyántól Isten szeretetet, emberszeretet és a türelem kincseit kérjük. Az Ő jutalma a Szeplőtelen, a „Gnadekind”, a miénk Krisztus lesz! [III. 204]

A Jézuska hajóját vivő folyam legyen a lelkem. [III. 205]

Legyetek gyermekek, szeressétek a gyermeket. Bújjunk oda Jézus ölébe, ugyanaz a Jézus van itt, mint Aki volt a kisdedek között. Nyüglődjünk bizalommal addig, míg ölbe nem vesz! Ha esteledik, mint azok a kis gyermekek, keressük a Napot! [III. 206]

Legyünk az Úr Jézusnak irgalmas samaritánusai. [III. 207]

Jézus Szent Szíve, melyben a bölcsességnek és tudománynak összes kincsei megvannak. A bölcsesség kezdete az Úr félelme. Félni, hogy ne szomorítsátok meg az Isten Szent Lelkét. Ilyen volt a mai Szent, Justiniani Szent Lőrinc. Krisztus az én Uram, nem párnákon halt meg! [III. 210]

Legyek én is Ancilla Domini. /Az Úr szolgálóleánya/ Ez a legnagyobb életbölcsesség. Nem okoskodni, feleselni, alázatosan engedelmeskedni, mint a Szent Szűz. - Kis lelki csokrot is gyűjtünk Szűzanyánknak. [III. 211]

Szent Gorgoniusz élete nyomán az elrejtett kincsről, drágagyöngyről. Mindent oda kell adnom Érte! [III. 212]

Jézus meggyógyít egy süketnémát. Engem is meggyógyít, csak menjek Hozzá szeretettel, bizalommal. [III. 213]

Imádkozzam szépen, ájtatosan, ha erőbe kerül is. Ne nekem uram, hanem szent Nevednek adj dicsőséget! Szeressem a magányt! [III. 214]

Szeressük a drága Szűzanyát nyilvánosan is, mindenki előtt, mint Szent Bernát. Nekünk is legyen mindig Stella Maris! [III. 215]

Elmélkedés az alázatosságról, mint a drága Szűzanya legszebb erényéről, Aki magát megalázza! [III. 216]

Szűz Mária 7 fájdalma. Engesztelnem, vigasztalnom kell, mert az én bűneim okozták! Legyek Mária Magdolna, Szűzanyám édes leánya, vigasztalója. [III. 217]

Mester, hol lakol? - Add, hogy mindig Veled lehessenek! - Szent Benedek Atyánk kis hollója akarok lenni! [III. 218]

Adjuk legalább a bűnbánat és a jó elhatározás áldozatát Istennek, aztán szeressünk úgy, mint Assisi Szent Ferenc, hogy rajtunk is kivetődjék a megfeszített Szeretet képe. [III. 219]

Az Isten „szép” gyermekeinek kell lennünk. A Bűnbánó Magdolnával együtt próbáltuk az édes Mester Lábait könnyeinkkel öntözni. [III. 220]

Nem ti választottatok engem..., kövess engem. Amit akarsz, hogy cselekedjenek neked... [III. 221]

Mária Mercedes! Légy nekünk is támaszunk, szabadítónk, vezess ki a bűn rabságából, édesanyánk, Mária Mercedes. [III. 222]

Jézus a halott-Támasztó. Engem is már annyiszor feltámasztott szeretetének erejével, én is feltámaszthatom másokban a hitet, reményt, szeretetet. [III. 223]

Bárcsak felettem se lenne a gonosznak hatalma! Segíts szeretni, Édes Uram Jézus! [III. 224]

Oh add Uram, hogy ne legyen száraz a kezem, de méginkább a szívem! [III. 225]

Az elszáradtkezű ember fölkatatása. „Nyújtsd ki kezedet!” - nem okoskodott, feltétlen bizalommal engedelmeskedett - és meggyógyult. Nyújtsd ki te is, légy mindig engedelmes és meggyógyulsz. [III. 226]

Olvassuk a Szentírást. Szt. Jeromos példájára ne resteljünk áldozatot hozni érte. [III. 227]

Elmélkedtünk a rózsafűzerről, októberi rózsákról, a mi rózsánknak örökké kell nyílni, nem szabad eltemetni őket! [III. 228]

Az angyalkák Szűzanyánk segítői, a mi dadáink, szeressük Őket, legyünk hálásak Nekik! [III. 229]

Oh engedd Jézuskám, hadd legyek a rózsád! [III. 230]

Rajtam is ki kell virágoznia az istenszeretetet vörös rózsáinak. [III. 231]

Elmélkedés a magány és csend szeretetéről. Krisztus is szerette, Szent Benedek Atyánk is! [III. 232]

Hogyan hintsek rózsát Anyácskámnak? - Mint egyszer a kis árva! Hogy magam is átöleljem és másokat is indítsak arra, hogy szeretetükkel, mint szépséges rózsakoszorúval átöleljék Őt, az Isten után a Legdrágábbat! [III. 233]

Elmélkedés a keresztrefeszített nagy szeretetéről. „Áldjon meg téged Atyám!” [III. 234]

Nekem is meg kell halnom, gyűjtsek örökértékű kincseket! [III. 235]

Kis apró, fehér virágai legyünk a Jó Istennek, csendhősök, mint a Szent Szűz volt. És az Ő pártfogása alatt gyűjtsünk virágokat. [III. 236/1]

A nekikezdésről, kérve jó elhatározásainkhoz az egész mennyországnak, főleg a drága jó Szűzanyának a segítségét. [III. 236/2]

Lelkem a Szentlélek hárfája, testem a keret. [III. 237/1]

A környezet sem tehet rosszá, ha Istent öleli a lelkem, ha Égbe kapaszkodom, mint Szent Eduárd. [III. 237/2]

Egész életem legyen Sanctus. - Menjek magam is, vigyek másokat is minden akadályon át Jézushoz, a szebb élet forrásához. [III. 238]

Krisztus nekem is sokszor megjelenik, s Ő a Mindenség Ura, tőlem, nyomorult féregtől koldul szeretetet, s mindenhol vár rám, udvaron, konyhában, s elkönyörgi: Legalább Te! Halljuk meg szavát és könyörüljünk Rajta. [III. 239]

Szent Callixtus pápáról. Rabszolga volt, pápa lett, vértanú lett és most része van Krisztus királyságában. Krisztus is Rabszolga lett értem, Szeretete tette rabbá, hogy megszabadíthasson engem. [III. 240]

Simon Jónás Fia, szeretsz-e engem?! - Reám is bízva báránykáit, sőt önmagát is, az Isten Báránya. [III. 241]

Tedd rám is kezedet, Uram! [III. 242]

Krisztus rokona vagyok, mint Szent Tádé apostol, kell tehát hasonlítanom Hozzá, és Anyámhoz is. Hűnek kell lennem, mint Szent Simon volt. [III. 243]

Legyen penitencia az életem. Szent Pál, Szent Péter, Szent Benedek Atyám. Jöjj le Uram, gyógyítsd meg a lelkem! [III. 244]

Száradjon le a jobbkezem..., ha rólad nem emlékezem! [III. 245]

„Lejött a hegyről és mindenki meggyógyult...” Mi nem igyekszünk, ez a kínunk! [III. 246]

Szent Imre herceg. Ő egészen helyt adott magában Krisztusnak, azért lett olyan nagy Szent, olyan fehér lilium. [III. 247]

Jézus Jeruzsálemben. Ott a nagy templom közelében, ahol a Mester lakott, tán kicsi ház volt, mégis az első Jeruzsálemi tabernaculum volt. Apostolai voltak a gyertyák. Nekem is azzá kell lennem, tabernaculum gyertyának. [III. 248]

Mint Columbus, mi is utazunk, előttünk is feltűnt már sokszor az Üdvözítő Szigete. Kövessük iránytűnket, hogy biztosan odaérjünk Szerető Szent Szívéhez! [III. 249]

Vágyódnom kell „Haza” és minden tettemet ez a vágy irányítsa! [III. 250]

Milyen szeretettel fedezem be én is embertársaim mezítelenségét, - és -, „Távozz Sátán, bennem semmi nincs, ami a Tied!” Bárcsak elmondhatnánk mi is! Oh add Uram! [III. 251]

Tedd fehérré lelkem!... Mi teszi fehérré? A nagyfokú szeretet! A Fehér Szent Ostyát is ez a Szeretet hozta létre. [III. 252]

Gyógyítsak én is, és ne sebezzen nyelvemmel. A Szent Szűz szeretete legyen az olaj, Krisztus szent keresztje a jel, amellyel gyógyítok. [III. 253]

Nagy Szt. Gertrúd az Ő nagy Istenszeretetről. Taníts meg úgy szeretni édes Uram! [III. 254]

Oh Uram támassz fel engem is! [III. 255]

Elmélkedés a mindent, még a sziklákat is odábbvivő erős hitről, mint volt csodatévő Szent Gergelyé! [III. 256]

Haszontalan szolgák vagyunk. [III. 257]

Szent Erzsébet erényeiről. Állapotbeli tisztasága, Eucharisztia-szeretete, a szegény Krisztus iránti nagy szeretete, a megvetés feletti öröme, és a szép Nachtigall d. d. a szép Te Deum! [III. 258]

Aki nem gyűjt velem, szét-szór! - Mindent Vele, Jézussal kell tennem. Főleg a kis dolgokban. Minden nap meg kell mutatnunk hűségünket. [III. 259]

Ami Ő volt, az vagyok, ami Ő most, az leszek! [III. 260]

Mennyit túrt értem az Édes Jézus és drága Fájdalmas Anyánk! [III. 262]

Csak akkor lesz Karácsonyunk, ha hűek leszünk és nem űzzük el Krisztust bűneinkkel. A barlangban csak azért volt karácsony, mert Jézus ott volt. Minden szentmise karácsony! [III. 265]

Szűzanyám, add nekem is Jézuskádat és aztán segíts, hogy jó dajkája legyek! [III. 266]

Ahogy a nap melegíti, amire rátűz ... nekünk is úgy kellene átmelegednünk az Isteni Naptól... [III. 267]

Nekem is halálig való hűséggel kell Jézusomat szolgálnom, egészen szakítanom kell eddigi életemmel. [III. 268]

Szívem legyen Krisztus trónusa. Legyen bennem csend. [III. 269]

Adjunk számot és hálát. [III. 270]

Drága kis Királyom, nem kérek mást, mint szeretetet! [III. 271]

Repülnöm kell a szeretet szárnyán Krisztus felé, s Szepplőtelen Anyám felé. Úgy kell szeretnem, mint Szt. János Apostol. Adjak nekik mindennap virágot, vigasztaljam, mert 33 éven át szenvedett, - mint az édesanyám! [III. 272]

Repülnöm kell a szeretet szárnyán Krisztus felé, s Szepplőtelen Anyám felé. [III. 272/1/1]

Az édes Szentlélek hárfája vagyok, testem a keret, szívem-lelkem aranyhúrok, muzsikálj rajta Édes Szentlélek! [III. 273/1]

Becsüljem meg testemet. Jézus is megbecsülte, hogy tiszta, tökéletes áldozata legyen. Imádkozva várjuk, kövessük indításait, mint az apostolok. Muzsikáljunk azokért is, akik most némán szenvednek, a megholtakért. [III. 273/2]

Tán kissé feltűnő, hogy mikor a természet minden szépsége, bája enyészetnek indul, mikor a csacsogó daloló madárcák melegebb tájakra szállnak és mikor elhervad az ezeryi mosolygó virág, és mikor minden csak elmúlásról mesél, akkor mi ünneplünk sugaras lélekkel, muzsikáló szívvel, virágos dalos örömnepet. [IV. 274/1]

Ajkunk beszédes, szemünk csillog, arcunk hevül, az enyészet pusztító lehelletét nem érezzük, csak örülünk s örvendezve ünneplünk. [IV. 274/2]

vajon jogos-e a mi örömünk? - Miért? - Azért, mert velünk is nagy dolgokat cselekedett az irgalmas, hatalmas Isten. [IV. 274/3]

a Szűz Királynő néhány kis virág-lelket átültetett virágos kertjébe, a kongregációba s aztán mint gyengéd, gondos kertész őrködött felettük, égi kegyelem harmatával öntözte, a szent szeretet meleg sugarával simogatta, éltette őket. [IV. 274/4]

Ajkukon elhangzott a szent ígéret, hogy ma Anyámnak választalak s örökre szeretlek téged.

[IV. 274/6]

S a kis lélekvirágok fejlődtek, virultak, szépségük lassankint meghódított még sok leánylelket, a Szűzanya kertje évről-évre gazdagabb lett - és ma is azért dobog hangosabban szívünk és dalol boldogan ajkunk, mert Szűzanyánk kertjében őszi hervadás helyett bimbó fakad, virág nyílik. [IV. 274/5]

Veletek gazdagabbak lettünk e szép napon, szívünk-lelkünk minden szeretetével tárjuk felétek karjainkat, boldogan mondjuk: Isten hozott közénk, Isten hozott Bennetek Édes Anyánk virágos kertjébe. [IV. 274/7]

Mélységekből fakadó buzgó imádsággal kérjük értetek az urat, adja szent kegyelmét, hogy lelketek soha ne érje a bűnök hervasztó, taroló ősze, hanem mindig májusi verőfényben viruló örök tavaszt élvező virágai legyetek az édes jó Szűzanyának. Isten hozott, Isten tartson Bennetek, édes új Testvéreim. [IV. 274/8]

Ujjongó lelkünkben az örömrózsák mellett mélységes hálaérzetünk szelíd ibolyái is gazdagon nyílnak e szép napon és imádság-illatukkal bőséges viszonzást esdenék azon kedves lelkek számára, kiknek áldozatos szeretete még szebbé, feledhetetlenebbé tette örömnepünket. [IV. 274/9]

Hálás lélekkel mondunk köszönetet Nagyságos és Főtisztelendő Igazgató Úrnak, kinek a legtöbbel tartozunk, kinek áldozatos szeretete feltörte lelkünk ugarát, elhintette az örök tavaszt élvező erényvirágok magvait s nagy elfoglaltsága mellett is minden évben eljön, hogy a tavaszt kereső lelket bevezesse a Szent Szűz virágos kertjébe. [IV. 274/10]

Tartozásunkat ezután is hálás lelkünkéből fakadt, buzgó imádsággal igyekezünk törleszteni és kérjük a jó Istent, tartsa meg drága Jótevőnk nemes szívében az irántunk érzett áldozatos szeretetet. [IV. 274/11]

Atyai jóságáért is hálás köszönetet mondunk e kedves napon és szépen kérjük, maradjon továbbra is gondos őrzője a Szűzanya kertjének és segítse lelkünket egyre közelebb örök célunk felé. [IV. 274/12]

Szívünk hálavirágait felétek is szórjuk kedves Vendégeink, kik olyan megértő szeretettel osztottátok meg örömünket. [IV. 274/13]

Adja az Ég, hogy e magasztos nap emléke folytonosan élessze irántunk érzett jóakaró szereteteket, melynek jól tevő melege elősegítse kongregációnk virulását, s az érte járó Isten-áldás fakasszon lelketekben is hervadást nem ismerő sugaras, kegyelemvirágos örök tavaszt. [IV. 274/14]

Szeretetének túláradásában megnyitja Szentséges Szívét, kiontja utolsó csepp véréét, hogy bebizonyítsa, mennyire szeret, s akarja, hogy szívünket az övébe zárjuk. [IV. 275/7]

Az emberek elfeledték, hogy a szeretet székhelye a szív, és hogy az édes Jézus minden jótettének kiindulópontja szeretettől lángoló Szent Szíve volt. [IV. 275/9]

Az ember csak azt szereti és tiszteli, amit arra méltónak ismer, azért ha a Jézus Szentséges Szívét igazán akarjuk szeretni, elsősorban is meg kell ismernünk. Közeledjünk hozzá bizalommal, vizsgáljuk érzelmeit, merüljünk el szépségeinek szemléletében. [IV. 275/2]

A Szentséges Szívről beszélhetek, kinek oly mérhetetlen hálával tartozom. Igaz, hogy e Szívről még a Szeráfok sem beszélhetnek méltóan, annál kevésbé én szegény kis porszem, s azért kérlek Testvéreim, legyetek elnézéssel s egyszerűségük dacára hallgassátok szívesen soraimat, mert azok mindegyikét a hála és szeretet hozza ajkaimra. [IV. 275/1]

Menjünk először is a jászolban fekvő Kisdédhez. Mily édesen mosolyog! Gyenge kis ajka még beszélni nem tud, de beszél e helyett drága Szent Szíve, mely még kicsi, de a szeretet benne oly végtelen, hogy szeretné átölelni az egész világot. [IV. 275/3]

És szeretettől indítatva kitarja karocskáit s édes kis Szíve minden dobbanásával azt mondja nekünk: „Jöjjetek ti szegény didergő lelkek, jöjjetek és megnyhítlek, fölmelegítlek titeket s nektek adom Szívemet.” S e pillanattól harminchárom éven át hányszor nyilvánította imádandó Szívének végtelen szeretetét! [IV. 275/4]

Hogy a sánták jártak, a némák beszéltek, a bűnösök megtisztultak, mind a szeretet műve volt. De nem érte be ezzel. Határtalan szeretetében oda akarta adni egészen Szentséges Szívét, hogy cserébe kapja a miénket. [IV. 275/5]

Mikor a Golgotán a keresztre feküdt, ég és föld közé helyezte imádandó Szívét, hogy fölfogja az Isten haragjának villámain. Vértől karjait itt is kitarja s meggyötört lázas szívének minden dobbanásával újra hív, kiált, kér: „Jöjjetek Hozzám!” [IV. 275/6]

Igen Testvér, így szeretett s ennyire szomjúhozta a mi szeretetünket ez az édes isteni Szív! S nézzük csak, mit nyert viszonzásul? Tán megértő édes, meleg szeretetet, áldozatos szíveket? Imádást, hódolatot? Nem édes Testvéreim! Mást kapott, mást, amire nem számított, amit nem érdemelt: közönyt, feledést, hálátlanságot. [IV. 275/8]

Szent Margit szavai szerint „ragyogó sugárözön vette körül a Szent Szívet, melyből felső részén égő lángok törtek ki. A lángok között kis kereszt volt látható. A Szív baloldalán ott volt a vértől seb, mely fölött töviskoszorú övezte az édes Szent Szívet.” [IV. 275/10]

Ha nehézségei gördülnek útjába, ne féljen, mert aki önmagában bizalmatlan, de Szent Szívében megbízik, az mindenható. [IV. 275/12]

De az Úr Jézus csodálatosan megmutatta, hogy ez az Ő akarata, s végül is Szentséges Szíve győzött. [IV. 275/13]

Mint látjuk, Testvéreim, a mi imádandó Királyunk kegyelemkincseinek özönét ígéri nekünk. Oh, szerezzük meg e kincseket! [IV. 275/14]

Szívem mélyéből szántam szegényt, s szerettem volna lelkiállapotát megismerni. Durva volt a végtelenségig, de Jézus nevében szeretettel közeledtem hozzá. [IV. 275/16]

Az Üdvözítő lángoló Szívére mutatva szomorúan mondá: „Íme a Szív, mely annyira szerette az embereket, hogy mit sem kímélt, hanem egészen kimerült s megemészté magát. S viszonzásul megvetést, tiszteletlenséget, szentségtörést és hidegséget nyert. Legalább te szerezz némi vigasztalást, és tehetséged szerint pótolod hálátlanságukat!” [IV. 275/11]

Menjünk alázatos bizalommal a Szentséges Szívhez s kérjünk tőle sokat, nagyon sokat. Mert nem csak ígérhet, hanem hatalmában áll, hogy ígéreteit teljesítse is. Hisz ezen Szív azon Isten Szíve, kihez Berzsenyi így szól: „Te hoztad a nagy Minden ezer nemét a semmiségből, s a Te szemöldököd ronthat s teremthet száz világot!” [IV. 275/15]

A szegény bűnös nem bírt várakozni, s másnap minden erejét összeszedve, már korán reggel elment a templomba s őszinte gyónást végzett. Mikor nagymise után a kórházba mentem, boldogan jött hozzám s könnyezve csak annyit tudott mondani: „A Jó Isten fizesse meg drága kisasszony!” [IV. 275/17]

Hogy mit érzett a lelkem e pillanatban a Szentséges Szív iránt, azt kifejezni nem tudom. Szerettem volna az egész világnak megmutatni a megtisztultat, hogy lássák az emberek az isteni Szív végtelen irgalmát, s gyúljon szívükben nagy-nagy szeretet és bizalom iránta. [IV. 275/18]

Ez csak egy csepp a kegyelmek ama mérhetetlen tengeréből mellyel a Szentséges Szív elárasztja az emberiséget. [IV. 275/19]

Hazánkban sajnós, nagyon lassan erősödik a Szent Szív tisztelete. Kevés az áldozatos, melegsívű magyar lélek. Pedig van-e nép, ki olyannyira rászorul a Szent Szív segítő kegyelmeire, mint éppen ez a nagyon megtépett, letaposott magyar? [IV. 275/21]

Azért édes testvéreim tömörüljünk a Szent Szív seregébe! Legyen fegyverünk a szentséges Szív szeretete! E fegyver segítségével bizonyára visszaszerezzük a Kárpátok hófedte bérceit s a mosolygó Adriát. [IV. 275/22]

Mindenek dacára, sajnós, az emberek nagy része még mindig közönnyel viseltetik az édes Szív iránt. [IV. 275/20]

Ha sóvárog szívünk valami kimondhatatlan boldogság után: A Szent Szív az. [IV. 275/25]

Ha hiányzik valami, hogy teljessé legyen mindenünk: A Szent Szív az. [IV. 275/24]

Ha szív kell, ki megértsen, szeressen, hűen, örökké, csak Jézus Legédesebb Szíve az!
[IV. 275/26]

De nyerünk sok, kimondhatatlan sok más kegyelmet is. Hisz Ő ismer mindegyikünket külön-külön, tudja mi fáj, mire van szükségünk. Menjünk hát hozzá bizalommal minden ügyünkben, mert ha gyötrő bánatunk van, melyre balzsamot nem találunk, bármerre keresünk; A Szent Szív az. [IV. 275/23]

Az esztendő 365 napja csendesen lepergett, s néhány óra múlva az örökkévalóság tengerébe merül el az ó-év, hogy helyet adjon a reményteljes, a jövő titokzatos fátyola mögött rejlő új esztendőnek. [IV. 276/1]

Most búcsúzik tőlünk, de mert Isten kegyelméből a mienk volt és minden mozzanat a szívünkhöz nőtt, azért néhány percig tartsuk vissza, lélekben vizsgáljuk át mégegyszer minden egyes napját, hogy újra lássuk, hogy mennyi kegyelmet hozott számunkra és annál mélységesebb érzelemmel zengjünk háladalt a vett jókért az Úrnak. [IV. 276/2]

Sok, mérhetetlenül sok jót adott nekünk, nagy irgalmasságot cselekedett velünk az Isten. Mert ha nem a közömbös, hanem a hívő lélek szemével vizsgálódunk, azonnal látjuk, hogy minden jótétemény csak az az egyetlen tény, hogy az Isten az elmúlt esztendőben is adott nekik éltető meleg napsugárt. [IV. 276/3]

Mi az örök fényesség gyermekei vagyunk és valamint a lelkünk nem élhet a hit sugarai nélkül, úgy a testünk is megdermedne a napsugár nélkül. [IV. 276/4]

Nem nyílna egyetlen virág, nem teremne egyetlen gyümölcs, ha a hatalmas Isten atyai szeretete nem sugározná felénk a nap melegét. [IV. 276/5]

És még mennyi más ajándékkal halmozott el minket az Isten. Adott életet, tápláló esőt, simogató szellőt, levegőt tisztító vihart. Aztán bimbót fakasztott, gyümölcsöt érlelt, mert nagyon szeretett bennünket. [IV. 276/6]

Adott az édesanyának szerető szívet, hogy kisugározásaival boldoggá, meleggé tegye a kis családi fészket. Az édesatyának áldozatos lelket, sok-sok erőt, hogy gondozhassa, eltarthassa szeretteit. [IV. 276/8]

Ha mást nem kaptunk volna, akkor is a lelkünk mélyén fakadó hálaimával kellene megköszönnünk jóságát. Pedig mennyit adott külön-külön is mindegyikünknek! [IV. 276/7]

Hálát öntött a gyermekek lelkébe, hogy szüleiket szeressék, s ha azok már tehetetlenek, a gyermekkorban élvezett szerető gondoskodást visszaadhassák nekik. [IV. 276/9]

A jobbmódúak szívét résztvevő szeretettel töltötte meg, hogy gondoskodjanak szükségben élő embertársaikról, hogy a nyomor panasza helyett köszönetre nyílhasson az ajak. És miért adta mindezt? Ismét csak azért, mert nagyon szeretett. [IV. 276/10]

Minket még ennél is jobban szeretett az Úr, mert, mint ahogy Szent Pál oly szépen mondja: Elküldötte Fiának lelkét szívünkbe. [IV. 276/11]

Hogy katolikus szempontból, milyen elhagyatottságban éltek itt mindnyájan, arról nekem fölösleges beszélnem. Legjobban tudja, mert érezte, azt az Önök Isten után sóvárgó lelke. [IV. 276/12]

Mint egykor az ószövetség emberei, úgy itt a Maguk lelkéből is bizonyára sokszor szállt fel az ima: Harmatozzátok le egek az Igazat! S az egekben lakó nagy és irgalmas Isten megszánta elhagyatottságukat. [IV. 276/13]

A mi nemes Jótevőnk módot nyújtott arra, hogy édes jó Anyánk, a katolikus egyház reánk találjon és szívére öleljen bennünket. [IV. 276/14]

a katolikus Egyház majdnem teljesen kiszorult e vidékről. Pedig anyai szíve sajgott itt élő, elhagyott gyermekei után és mindig megragadta a legelső alkalmat, hogy elküldhesse papjait a katolikus hit fénye után sóvárgó hívei közé. [IV. 276/15]

Kik mint a szomjas föld, vágyódnak a krisztusi evangélium új életre keltő kegyelem-harmata után. [IV. 276/16]

Az Egyház, mint mindig, sietve fordult felénk, újra megtalált gyermekei felé, s most Önök is jól tudják, már több alkalommal elküldötte papjait, hogy az evangélium tanaira oktassák, és a szentségek csodálatos erejével edzék, erősítsék lelkünket. [IV. 276/17]

Papjainak közvetítésével az édes Jézus a kenyér alakjában nem egyszer bejárta már e pusztaságot, gyógyította a lelkek sebeit, az Oltáriszentség ... [IV. 276/18]

A Szépszeretetet Anyja kísérje, áldja, s hintsen utaira sok fehér virágot. [IV. 277/5]

És én most azért jöttem, hogy társaim nevében köszönetet mondjak s feléjük is szórjam a hálás szeretet szívből fakadó virágait. [IV. 277/2]

Tudjuk, hogy tartozásunk igen nagy, de nem akar kisebb lenni a hála sem és szívünk-lelkünk buzgó imáival naponkint kérjük a viszonzás Atyját, árassza el nemes lelkét sugaras kegyelemözőn. [IV. 277/4]

Ma ünnepel a szív, mert van kegyes Anyja, kit szeret s ki őt szeretni fogja, mondja a költő, de én még hozzáfűzöm, ünnepel azért is, mert szerető kegyes Anyánk szerető kedves lelkeket, nemes áldozatos lelkeket is vezetett hozzánk, hogy még szebb, még felejthetlenebb legyen gyermekeinek örömnépe. [IV. 277/1]

Hálánk szava legelőször Úr felé száll, ki áldozatos szeretettől indítatva messziről jött ide, hogy legkisebb, legszegényebb testvéréinek szebb, magasztosabb életre vágó lelkét megmossa Krisztus Vérében, táplálja az örök élet Kenyerével, elvezesse lilimos lelkek Királynőjéhez, s nagy Királynő leventéivé avassa az ujjongó boldog kis sereget. [IV. 277/3]

Örvendő lelkünk háladallal köszönti, ki áldozatos lelkével, szeretetsugaraival már éveken át éleszti, Istenhez vezeti elhagyott testvéreinek közönytől dermedt szívét-lelkét és nem kímél semmi áldozatot, hogy a lelkek életrekeljenek, virágba boruljanak. [IV. 277/6]

Köszönjük drága Jótevőnk s ígérjük, hogy lelkünk virágaiból sokat, nagyon sokat viszünk a Szentséges Szív és Szeplőtelen Királynőnk elé és sok-sok kegyelmet esdünk méltóságos Asszonyunknak és mindazoknak, kiket nemes szívével igen-nagyon szeret. [IV. 277/7]

És ugy-e e szép napon szabad kérnünk, hogy nemes lelkének meleg sugarait ezután is árassza felénk és maradjon ezután is a mi jóságos nagyobbik Testvérünk. [IV. 277/8]

Végül hozzátok szól hálás lelkünk, kedves Vendégeink. Köszönjük, hogy eljöttetek, hogy résztvettetek a mi örömnkben! Kérjük, tegyétek ezt máskor is, szeressétek Egyesületünket. [IV. 277/9]

Imádsággal, szeretettel támogassatok bennünket! Mert mi Tietek vagyunk, hozzátok fűz a vérség, a barátság édes erős köteléke, hát ne szakasszon el egymástól megnemértés, szeretetlenség. [IV. 277/10]

Fogjuk meg egymás kezét, az erős támogassa a gyengét, a boldog vigasztalja a kesergőt, hogy ajkunkon zokogás helyett csendüljön örömeink Szeplőtelen Anyánkkal együtt, s zengjünk örökké háladalt a szeretet Istenének! [IV. 277/11]

- És ugy-e elindultok utána készséges, boldog lélekkel, - el az Alföld homokja, sara dacára is, [V. 278/4]

Vőlegényetek Krisztus, az örök Isten, az örök Szeretet. Jöjj jegyesem, megkoszorúzlak. Jövök Uram, én édes Uram! Sietek, futok Utánad! [V. 278/5]

Dominus vobiscum! Ez az én szerető köszöntésem édes Testvérekéim. Az Úr boldogító békéjét, Szent Atyám sugaras örökségét kívánom nektek, - és ugy-e imádságos szerető választok ez lesz: Et cum spiritu tuo! - Igen, az én szegény lelkemmel is! [V. 278/1]

Hogy az Úr legyen velem, ugy-e imádkoztok, hogy kegyelme kísérjen, hogy ezen szép 8 nap alatt az Úrnak eme legnyomorultabb, legszegényebb kis szócsöve az Úr végtelen szeretetéről, jóságáról, kegyelméről igen szépen harangozzon az újfalusi kis kápolnában. [IV. 278/2]

Csodálatosan jó Hozzátok az Úr Testvérekéim. Örök szeretettel szeretett, kiválasztott, meghívott Bennetek, hogy nyomában járjatok - hogy jegyesei, menyasszonyai legyetek. [V. 278/3]

De mielőtt elindulnánk, nézzük át kelengyénket, hozományunkat, szívünket, lelkünket! - Szép-e, fehér-e liliomos, aranyos-e?! - Mert ez kell az isteni Jegyes menyegzőjére! [V. 278/6]

Ne resteljük a fáradságot, a munkát, rakjuk ki egészen lelkünket - és ha porosra, nem szépre akadunk, valami rejtett, elfeledett zugában, szedjük elő, tisztítsuk, szépítsük meg. [V. 278/7]

Legyen nyílt a lelkünk. Önmagunk előtt is. Az Isten szemeivel igyekezzünk belé nézni, akkor meglátjuk hiányait! [V. 278/8/2]

Legyen nyílt a lelkünk. Önmagunk előtt is. Az Isten szemeivel igyekezzünk belé nézni, akkor meglátjuk hiányait! - Aztán, ha észrevettük, ne rejtegezzük, ne szégyeljük, mutassuk meg egész valóságában a lelkivezetőnek, ő majd segít szépíteni, tisztítani! - Elhatározásainkat is mondjuk meg Neki. Keveset, de erőset határozzunk és a végszót bizzuk a lelkivezetőre. [V. 278/8]

... Az Úr, az áldott Isten a magányba visz s a lelkemhez szól. Vezet, odanyújtja a kezét. Ő az én szerelmes Jegyesem, a kezét adja. Én megfogom, ráborulok, csókjaimmal halmozom el ez isteni Kezet. [V. 279/1]

Imádom és mélységes hálával telik be a lelkem, mert Ő az enyém lehet és én foghatom szent kezét. Ezt a drága isteni kezét: ezt az agyondolgozott, értem, velem megsebzett, megdicsőült kezét. Oh én el nem engedem soha, míg élek. [V. 279/2]

- Ha kenyeret ad, megcsókolom érte, s boldog vagyok, hálás vagyok érte; ha megsimogat, jobban hozzásimulok, ha megáld, el nem engedem ez áldó kezét, [V. 279/3]

A magányba visz az én Istenem, Atyám. Kérlek édes Mesterem, add, hogy e szent magányban mindig Veled legyek. [V. 279/6]

Oh ígérem, hogy ilyenkor szeretem legjobban, ilyenkor fogom meg a legerősebben s hozzásimulok mélységes hittel, bizalommal s alázattal az én szerelmes Jegyesem kezéhez. [V. 279/5]

... s ha egyedül hagy, ha próbára teszi hűségemet, ha nem mutatja magát, s én nagyon szenvedek, oh, akkor szenvedélyesen szeretem ezt a kezet és hiszem, hogy velem van, hogy akkor is vezet, és megfogom úgy, mint soha, és kérem akkor, hogy fogjon meg oly erősen, hogy fájjon ... [V. 279/4]

Itt ülök lábaidnál, mint egykor Mária s hallgatom szavaidat. - Add, hogy ne lássak meg semmit, ne halljak semmit, ne tapintsak, ne érzékeljek semmit, ami nem Te vagy. [V. 279/7]

Add, innen Mellőled el ne mozduljak egy lépéssel sem. Add, hogy igazi Mária legyek itt a lábaidnál! [V. 279/8]

S add, hogy örökre az én vendégem légy; a lelkem zugában mindentől távol, csendes, puha, selymes, meleg lakást adok mindig, oh tágítsd ki ennyire a szívemet. Ezt a kis szentélyt mindig megőrzöm Neked. [V. 279/9]

A magányban új életet adsz, szép, örök életet. Oh Jézusom add, hogy mindig szeressem a magányt! [V. 279/10]

Én is kérdezem magamtól: „Kié e kép?” - Kié ez arc, e szem, e fül, e száj, kié ez egész test? Kié? ... Az én Teremtőmé. Miért adott életet? Hogyan, hogy én létezem? - Miért lettem? – A hatalmas Isten akarta, hogy legyek. Hogyan lettem? [V. 280/1]

- Oh végtelen csoda! Apró parányi részecskékből, különböző sejtekből egy csodálatos folyamat által létrehozta a hatalmas Isten a testet és önmagából adott bele életet, lelket. – [V. 280/2]

Mi ez a test, mi?! - S mi a lélek? - Hol van a lélek? - Hogyan tölti be a testemet a lélek, az én lelkem? - Oh, felfoghatatlan valóság! Csodás, remek mestermű! Ilyent csak egyvalaki alkothat, egy, az - omnipotens Deus. [V. 280/3]

Atyám, taníts meg engem imádkozni! - Fűzd egybe a szép imádság által lelkemet a Tiéddel! [V. 281/1/2]

Oh taníts meg szépen imádkozni! Mint az angyalok az égben, vagy mint az ártatlan gyermek a földön. Oh taníts amint Te imádkoztál! [V. 281/1/3]

Ha én nem léteznék! - Ez is megtörténhetett volna. De a végtelen jó Isten szeretett engem, még mielőtt léteztem, és e nagy szeretetében meg akarja osztani velem Önmagát, mennyországát, ezért teremtett. Ezért éltet, ezért hozott ide. [V. 280/4]

Gyarló emberi elmém nem képes megérteni, befogadni, mi történik velem az eljövendő napokban. Amikor idevezettél Jézusom, csodát, nagy csodát tett velem a Te hatalmas nagy Kezed. [V. 280/5]

Én, nyomorúság, nem bírom megérteni, hogy itt vagyok; boldog vagyok, Szent Benedek Atyánk leánya leszek, a Te jegyessed örökre. Hogy néhány nap múlva köztük leszek, a választottak közt. Oh hogyan lehetséges ez? Velem történik, rajtam megy teljesedésbe?... [V. 280/6]

Nem bírom el, ez az irgalom, ez a szeretet, az igaz valóság megbénít, vagy megőrjíti. Istenem, lehet ez? - Nem tudok eleget gondolkozni róla, - félek is a gondolatoktól. Parányi porszem vagyok, s mégis végtelen, most leszek igazán az. [V. 280/7]

Hiszek benned Istenem, hitemben, alázatomban, bizalmamban leborulok Előtted, átölellek, de karjaim nem képesek átfogni mérhetetlenségedet. - Elég-e a szeretetem erre Istenem? - Oh, tedd olyan naggyá ezt a Szeretetet, hogy átölelhessen Téged! [V. 280/8]

Itt a földön minden imádkozik, csak az ember nem. - Csak én nem. [V. 281/2]

Atyám, taníts meg engem imádkozni! - Fűzd egybe a szép imádság által lelkeket a Tiéddel! Oh taníts meg szépen imádkozni! Mint az angyalok az égben, vagy mint az ártatlan gyermek a földön. Oh taníts amint Te imádkoztál! Taníts meg engem is, mint apostolaidat, taníts meg engem is a Miatyánkra! [V. 281/1]

Mily fenséges ima száll az égbe a tavaszi napsütésben, a nyári melegben, mintha mindent a nagy világban az imádságos szeretet hevítene! [V. 281/2]

Olyan a föld nyáron, mint egy tűzgolyó, a szeretettől, az imádságtól áthevített izzó tűzgolyó. És az őszi hervadásban mily csodásan száll az égbe a természet imája! [V. 281/3]

De szépen susog a sárga falevél, melyet a nyári szeretet emésztett fel! Oh de gyönyörű, az ősz sokszínű imája! Ezüstös ködfátyla csillogó gyémántharmata. [V. 281/4]

Oh de szeretem hallgatni az őszi levelek zizegő imáját, a lombjafosztott fák magasanszálló sóhaját, suhanását! [V. 281/6/2]

De boldogok vagytok, ti lassan, zenélve aláhulló levelek! Ki szed le a fáról? Miért hulltok le? A szeretet elhervasztott, s most színesen, sápadtan, őszi harmattal hulltok alá, mind megannyi imádságos fohász. [V. 281/5]

Oh de szeretem hallgatni az őszi levelek zizegő imáját, a lombjafosztott fák magasanszálló sóhaját, suhanását! És a téli fehér csend imája mily szűzi, ragyogó, tiszta! Oh, micsoda ima ez! Ilyent csak az Isten hozhat létre, - s ilyen ima csak Istennek szólhat, Istené lehet. [V. 281/6]

Minden imádkozik az ég alatt, csak a legszebb, legtökéletesebb alkotmány, az ember nem. - Csak én nem imádkozom. [V. 281/7]

Istenem, Atyám, taníts meg engem imádkozni. Taníts meg Veled beszélni, benned elmerülni. Oh, ne engedj addig meghalnom, míg nem tudok imádkozni. [V. 281/8]

Sohasem gondoltam rá, mekkora kegyelem, hogy megkereszteltek. Mily nagy kegyelem az „istengyermekség” mert azzá lettem a keresztségben. [V. 282/1]

Atyám akkor csókolt meg legelőször, s én az övé lettem, magáénak csókolt. - Megjelölte a homlokomat, szívemet a kereszt jelével. Hisz a keresztről árad rám a szent keresztség harmatos kegyelme. [V. 282/2]

Ő is megkeresztelkedett vízzel és betelt Szentlélekkel, de érettem megkeresztelkedett vérben is a Golgotán. Azóta a szent kereszt az élet forrása, innen patakzik az üdvösség, a keresztség mérhetetlen kegyelme minden ember számára. [V. 282/3]

Megcsókoltál Uram s a magadévá tettél. Tégy is a magadévá, s üdvözíts engem! - ezt kérem mindig, míg csak élek. A keresztség gyönyörű szertartásai mind megannyi kegyelem a léleknek. [V. 282/4]

Milyen kár, hogy oly ritkán mondom el igaz hittel, szívvel, lélekkel! - Ígérem, hogy egész életem egy nagy, igaz, hittel teljes „Credo” lesz. [V. 282/7]

Leborulok, Előtted Istenem, Atyám, köszönöm, nagyon köszönöm, hálásan köszönöm, hogy gyermeked vagyok a szent Keresztség által. [V. 282/8]

Hálásan köszönöm a mérhetetlen kegyelmet, melyet e szentségben adtál. Oh mindezekért, s mert szeretlek, hiszek Benned Uram, hiszek... hiszek... hiszek... [V. 282/9]

Mekkora boldogság, hogy elmondhatjuk, imádkozhatjuk. Hiszek egy Istenben. De sokszor boldoggá tette, nyugodttá tette a lelkemet, ha mást nem is tudtam mondani, csak ennyit: Hiszek, Uram, hiszek! [V. 282/6]

A só, a krizma, az égő gyertya, a hófehér ruha mily csodás szimbólumai az Isten adta kegyelmeknek, az Isten szeretetének. A hitvallás a koronája a keresztségnek. Oh, ha úgy tudtam volna akkor beszélni, mint most, milyen hittel mondtam volna el a Credót!... [V. 282/5]

Credo in unum Deum!... Hitből élek, hitből szeretek, hitből cselekszem! [V. 282/10]

Hófehér szentostya, tégy fehérré, mindig, mindig fehérebbé! Hogy ölelhesselek, szerethesselek, égi, örök szerelemmel, szent szenvedéllyel. [V. 283/1]

Őrizd a lelkemet és a testemet, fődözz be én fehérpalástú Krisztusom, Jegyesem. [V. 283/2]

Jegyese vagyok az Úrnak, Kinek angyalok szolgálnak... Ilyen csodás békét és boldogságot még sohasem élveztem. [V. 283/3]

Oh milyen lesz majd az örömük a mennyországban Krisztus Jegyeseinek!? - Ahol lehull minden fátyol, ahol közvetlenül ölelhetem, csókolhatom, szerethetem Jézusomat, imádott Szerelmemet. [V. 283/4]

Érette lemondok mindenről, amim még van, amit szerettem még magaménak mondani, hisz az enyém, mert még nem tudtam teljesen szegény lenni. Olyan szegény akarok lenni, mint az én Jegyesem. Tudom, nehéz lesz, égni fog a lelkem, de csak égesd és foszd ki, üresítsd ki teljesen! [V. 283/5]

Érette lemondok mindenről, amim még van, amit szerettem még magaménak mondani, hisz az enyém, mert még nem tudtam teljesen szegény lenni. [V. 283/5/1]

Olyan szegény akarok lenni, mint az én Jegyesem. Tudom, nehéz lesz, égni fog a lelkem, de csak égesd és foszd ki, üresítsd ki teljesen! [V. 283/5/2]

Még sok apróság van, amelyet szeretek, s jólesik, ha rendelkezhetem velük, s hányszor bosszantott, ha nem találtam, mikor szükségem lett volna rá. [V. 283/6]

Add Jézusom, hogy úgy szeressem a szegénységet, amint a te kedves Szent Ferenced szerette. [V. 283/8]

Sokszor elpirultam s szégyenkeztem, hogy oly nehezen tudok megválni tőlük, de most nem akarok többé szégyenkezni, hanem diadalmas örömmel szórok el mindent, ami lekötne, mert félek, hogy elosztogatom magam a földieknek, s nagyon kevés jut az én Jézusomnak. [V. 283/7]

Nincsen szegénység engedelmisség nélkül és nincsen engedelmisség szegénység nélkül. [V. 283/9]

Mily gyönyörű engedelmeskedni! Még a legkisebbnek parancsát is úgy fogadni, mintha Isten szólna. És én hányszor megsértődtem, felháborodtam, ha a kisebbik mert nekem parancsolni. Milyen buta, büszke, kevély voltam! [V. 283/10]

Istenem add, hogy szeressem az engedelmisséget. Add, hogy minden parancsot a Te szavadnak tekintsek. Add tökéletesen szeretnem e királyi erényt. Add, hogy Szent Benedek Atyám hűséges leánya lehessen. [V. 283/11]

Az Úristen végtelen szeretetében meghúzta az irányt, amerre az embernek haladnia kell. Törvényt adott, nagy, súlyos, szép, szent törvényt. [V. 284/1]

Mennydörgéssel, villámlással jön az Úr, s végtelen szeretetében mégis kimondhatatlan gyengéd. [V. 284/2]

Két erős, kemény kőtáblát vesz, s hogy megmutassa, mennyire szereti az embert, maga írja saját kezével, ujjával vési a kőbe a szent Törvényeket, s mily fenséges, mily csodás az Úr, nekem is ad két kőtáblát, mely nem kőből való, hanem saját magából, adja a lelket, a szívet, és ismét saját kezével írja a lelkembe, a szívembe a Törvényt, a lelkiismeretet. [V. 284/3]

Micsoda hajszálnyi pontos, finom, érzékeny mérleg az a lelkiismeret! Hogy megérzi, hogy kileng az egyensúlyból, ha vétkezem, ha egy parányit is megsértem, átlépek a szent törvényt. [V. 284/5]

Mily felfoghatatlan boldogság bennem hordozni az Úristen kezeírását! ... Mily fenséges szeretete ez az Atyának! [V. 284/4]

Az Úristen hatalmas erős, sziklába vésett törvényéhez adja az Újszövetségben isteni Megváltónk az Ő lehellestfinom szeretet-törvényeit. [V. 284/7]

Oh, hogy meghat az Úristen szeretete, a hatalmas Isten, Kinek szemöldöke „ronthat s teremthet száz világot” így bíbelődik az emberrel, ilyen fenséges, megható gyengédséggel szereti. [V. 284/6]

A hegyen, a szívek között, a fehérpalástú isteni szép Krisztus szól. - Hallod mit mond ajka?... Hallod, érted a szavait e nagy Istennek, a költészet végtelenjének?... Ember, oh hallgasd: „Boldogok a szelídek, boldogok a tisztaszívűek, a békességesek, az irgalmasok, akik sírnak, szenvednek, akik szegények, akik az igazságot szomjazták.” Boldogok! ... [V. 284/9]

És a végén összekapcsolja hatalmas akkorddá, világmuzsikává teszi a két törvényt, a félelem és szeretet törvényét e szavakkal: „Én nem felbontani jöttem a törvényt, hanem teljesíteni.” - S a törvény teljesítése a szeretet. [V. 284/10]

Amaz mennydörgésben-villámlásban, ez mosolygó napsütésben; amaz kőbe írva-vésve, ez a szívekbe írva, simogatva; amaz félelmet, rettegést kelt, ez szeretetet ébreszt, boldogságot áraszt; az hatalmas, erős, mint a wagneri muzsika, ez lágyszavú, édes, mélabús, szerelmes, mint Mozart, avagy Beethoven muzsikáló akkordjai, s még ezeknél is szebb, mert isteni, felséges, mindenható és fenséges. [V. 284/8]

A bűn következménye a halál. Hazahívó szó, édes testvér a halál. [V. 288/1]

Még más törvényt is ad! – „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből! Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” - Micsoda szeretet-törvény! Mekkora szeretet adta! [V. 284/11]

És amikor távozni készül a földről, fáj fenséges Isten-lelke, mert szeretteitől kell elválni. Búcsúzóul a legszebb törvényt, a legcsodásabb, legfinomabb melódiát muzsikalja: „Szeressétek egymást, mint én szerettelek titeket!” [V. 284/12]

Nekem úgy kell szeretnem, mint Isten szeretett. Istenivé kell, hogy változzon bennem a szeretet. Amily fenségesen megvalósult ez az utolsó törvény kis Szent Terézke életében, nekem is a szeretet trubadúrájává kell lennem. [V. 284/13]

Istenivé kell tenni a szeretetet! Isteni szeretet égjen bennem, - oh csak akkor leszek igazán boldog. [V. 284/14]

Nekem úgy kell szeretnem, mint Isten szeretett. Istenivé kell, hogy változzon bennem a szeretet. [V. 284/15]

Mintha rettentő súllyal nehezednék rám, alig bírom el. Érzem a lelkiismeret rettentő nagy szerepét, csodálom a Jó Isten végtelen bölcsességét. [V. 285/1]

A híres tudós bölcsele, Kant azt mondja, a világon legjobban kettőt csodál meg: a csillagos eget, és a lelkiismeretet. [V. 285/2]

S valóban, én talán legjobban a lelkiismeretet csodálom. Ezt a csodálatosan finom, érzékeny valamit, az Isten írását a lelkünkben. [V. 285/3]

A gügyögni alig tudó gyermekben már megvan s jön velünk az életen végig, kíséri, vigyázza cselekedeteink legparányibb mozzanatát, s jaj, hogy észrevesz mindent, ami kilengés a Törvénnyel szemben! [V. 285/4]

Hogy észrevételi velem a legkisebb dolgot is, szégyenpírt csal arcomra, szégyenkezem magam előtt is..., az emberek előtt is..., hát az Isten előtt?! ... Aki mindent lát. [V. 285/5]

Az Isten szeme mindig néz, sosem hunyja le egyetlen cselekedetem előtt sem a szemét. „Oh hát az Isten szeme tartson vissza minden bűntől!” [V. 285/6]

Eddig is hányszor megóvott a bűntől az a tudat, hogy Isten lát. Minden bűn, ami ellen a lelkiismeret tiltakozik. [V. 285/7]

Ha cselekedeteim miatt félnem, szégyenkezniem kell, biztos, hogy helytelenek voltak, különben nyugodt lennék. S a Jó Isten belém oltotta a képességet, hogy megítéljem a cselekedeteimet. [V. 285/8]

Én tudom a körülményeket, az indítóokat, én tettem, tudnom kell, mennyiben szegült ellene cselekedetem a törvényeknek. S ha mentem magam, a kevélységem súgja ezt. [V. 285/9]

Látom, mennyire rossz az elfajult lelkiismeret. Ha szűk, ha tág, ha domború tükrön nagyított képet ad, ha homorú lencsén kisebbített tárgyat mutat, mindig helytelen, mert nem egyenes, nem párhuzamos az Isten akaratával, a Törvénnyel. [V. 285/10]

Igyekszem magamban megőrizni, fejleszteni a finom, érzékeny, egyenes, helyes lelkiismeretet. Ez a lelki békének legfőbb rugója, kapcsa. [V. 285/11]

Most az a kérdés, milyen legyen a szerzetes lelkiismeret-vizsgálata. Keresse meg a főhibáját és szigorúan bírálja el minden egyes cselekedetét, amely erre vonatkozott. [V. 286/1]

Sohsem tekintem, mit mondanak rólam, más mit csinál, mit beszél, ezekért nem én vagyok felelős. Azt vizsgálom meg, hogy én mit gondoltam, tettem, kizárólag én, nem más.
[V. 286/2]

Eddig is törekedtem, de most mégegyszer újra megfogadom, hogy a jó Isten kezébe teszem magamat egészen és lemondok mindenről, önmagamról teljesen. [V. 286/3]

Nem tekintem önmagamat senkinek, semminek, nem igénylek semmit, olyan akarok lenni, mint a többi, sőt ennél több a legkisebb, a legigénytelenebb, a legmegvetettebb Szent Benedek Atyánk leányai között. [V. 286/4]

Mindenkinek szolgálja mindig, aki örül, hogy másoknak apró-cseprő szolgálatokat tesz. - S mindent feledve szeretni mindenkit. [V. 286/5]

Nem lehet csodálni, ha a bűntudat az örülésbe visz egyeseket. - Ha elgondolom, azt hiszem, nem lehet elbírní, akkora a bűn. És mégis vétkezem, bűnterhelt szívvel járok nap-nap után. Kétségbeejtő! [V. 287/1]

Hogyan bírja az ember megbántani Istenét, akinek mindent köszön, és Aki végtelenül szereti. [V. 287/2]

Krisztus a Szeretet örültje lett. Krisztus az én bolondom, annyira szeret, hogy kegyetlenül, emberfeletti módon szenved és nem szabadítja meg magát a szenvedéstől, pedig megtehetné - és fehér palástot adnak rá, az örültek jelvényét és bolondnak mondják.
[V. 287/3]

Igen, az én szeretetem örültje, Krisztus a szeretet örültje. - Mindent megtehet a bűn Vele, és Ő engedi. És Ő maga fekszik a keresztre, hogy isteni Szívét az ég és a föld közé tegye, hogy az Isten haragjának villámai mind belecsapjanak s nem énbelém! [V. 287/4]

Hogyan tud az ember vétkezni, hogyan tudok én vétkezni? - mert nem szeretem ezt a nagy Szeretet-örültjét... Igazán nem szeretem?... Eddig nem hittem el... bűneim kényszerítenek, hogy elhiggyem s egyszersmind bizonyítanak is. [V. 287/5]

De hogyan hogy nem szeretem az Istent?... Hogyan nem lehet szeretni? Istenem, add, hogy szeresselek! Add, annyira szeresselek, hogy ne tudjalak soha többé megbántani! [V. 287/6]

A pokol feneketlen mélység, ahol nincs ott az Isten. Istentávolság. - Az Isten átka van rajtuk, s nem képesek többé Istenhez fordulni. - Ha elkárhozom, én is ilyen leszek. [V. 291/1]

Krisztus engedelmes volt a halálig, még pedig a kereszthalálig. - Engedelmes leszek a halálomig, szeretetből és hálából, mert oly végtelenül irgalmas hozzám az Úristen!
[V. 289]

Meghaltam, amikor idejöttem, meghaltam enyéimnek most, hogy a szeretetbe lépek, ismét meghalok önmagamnak. - Szép halál mind a kettő, de add, Istenem, hogy a legszebb a harmadik halál legyen. Az utolsó, a boldog halál, amikor eljössz értem és elviszel Magaddal.
[V. 288/2]

Mily vigasztaló, hogy isteni ítélő Bírám majd azon a rettentő nagy napon alázatosan emlékeztethetem a földi számadásokra, a részlet lefizetésekre. Ezért törekszem mindig őszinte, alázatos szentgyónásokat végezni. [V. 290/1]

Az én Jézusom, Jegyesem, hófehér Krisztusom lesz az ítélő Bírám. A végtelen Szeretetnek kell megítélnie engem, mert súlyosan megbántottam... - Istenem, inkább haljak meg, minthogy valamikor annyira megbántsalak, hogy a Jegyesi átkot kelljen hallanom! [V. 290/2]

Az ember saját maga az oka, ha elkárhozik, mert van szabad akarata, választhat jó és rossz között. S ha a rosszat választja?... [V. 291/2]

Az Úr Jézus választhatott volna magának egy sereg angyalt, amikor isteni lelke Atyjához tért - s nem, ő egy gonosztevővel megy a mennyországba, Atyja házába. Micsoda fönséges szeretet!... [V. 292/2]

Mind a kettő gonosztevő, s az Úr Jézussal együtt feszítik őket keresztre. – A jobb lator kér, mert meg akar térni, s kéri: „Emlékezzél meg rólam országodban” - ő ezt választotta, a másik is megtehetette volna, kérhetett volna irgalmat, de nem akart. Ő meg ezt választotta, szerencsétlen, kevély bűnös! - Elkárhozott. - A másik üdvözült. [V. 292/1]

Miserere mei Deus, secundum magnam misericordiam tuam... - Mily boldog az, aki Misererét tud zengeni bűnei fölött! [V. 292/3]

Ez a ház Krisztus Király sátra. - Ő az én Királyom, Jegyesem. Krisztusom ma engem hív, engem választ ki menyasszonyának, királynővé tesz. Nem tekinti bűneimet, gyarlóságomat, utálatosságomat; felemel, királynőjévé tesz... Összetör ez a szeretet! [V. 293/1]

Ecce ancilla Domini...Mert nagy dolgot cselekedett nekem a Hatalmas, Kinek Szent az Ő Neve... [V. 294/3]

Karácsony. A Szent Szűz a legszebb monstrancia. - Nekem is azzá kellennem. Krisztust kell magamban hordoznom. [V. 295/1]

Lábaidhoz borulok, szívemet a szívedre teszem, mint öllek, csókollak, szeretlek, imádlak, Krisztusom, Királyom! - Mindened leszek; nem akarom, hogy csalódj bennem, inkább meghalok, de kis „királynődből” nem lesz háládatlan szolga soha! [V. 293/2]

Az angyal látogatása a Szent Szűznél. Ave Maria, gratia plena, Dominus Tecum...

Kegyellemmel teljes, szeplőtelen tiszta. - Áldott vagy az asszonyok között, áldott vagy - és áldott a Te méhednek gyümölcse. [V. 294/1]

Egyszerű, örömmel teszi a házi munkák minden fajtáját, Istenért teszi. Bennem is van hajlandóság, hogy elismerésből tegyek. Nagy bennem az én, s igen nagy dolognak tartom elég sokszor, ha valami alacsonyabb munkát elvégezek. De én ezt ezután nem akarom!

Meggyilkolom magamban azt. Hogy már egyszer egészen alázatos lehessenek. [V. 294/2]

Egyszerűnek, szegénynek, alázatosnak kellennem, ha belehalok is! Ha minden vér fellázad bennem, annyira tiltakozik a természetem ezek ellen; akkor is, akármilyen áron is, alázatosnak, egyszerűnek kellennem! [V. 295/2]

Kisded Jézusom, kicsi Királyom, kötözz meg bennem mindent, ami nem az alázatosság felé irányul. - Téged a szeretet mozdulatlaná tett a pólyában ... és ismét máskor, ott azon a nagy kereszten, amikor kifeszítették. [V. 295/3]

Jézusom, adj akkora szeretetet, hogy engem is mozdulatlaná tegyen. „Bármilyen nagy vagy is, meg ne mozdulj, amikor Ő azt kívánja, hogy mozdulatlan maradj!” [V. 295/4]

Jézus szól hozzám. Magányba hív, hogy halljam szavát. Azt akarja, hogy csend legyen körülöttem, hogy áldó kegyelmének legkisebbikét is észrevegyem. Csendet kíván, hogy Szerető Szívének édes muzsikáját halljam és szívembe zárjam. [V. 296/1]

Jézusom, hallgatlak, alázatos, Érted epedő lelkem egész melegével. Oh kérlek, szólj, beszélj a lelkemhez. Sokszor zártam be szívem ajtaját kegyelmed előtt, nem fogadtalak be, és Te, én irgalmas Jegyesem, most újból kegyelmed özönével árasztasz el engem. [V. 296/2]

Oh adj én Jézusom sok kegyelmet, világosíts fel, erősíts meg a lelki magányban, hogy tudjak a Te igazi, hű, alázatos, engedelmes, szerény szolgálód lenni egész életemben, hogy halálom után boldogan repülhessek ölelő karjaidba, és szentséges Szívedre bújhassak. [V. 296/4]

Bocsáss meg nekem, egész szívemet Neked adom, meghalok a világnak, egyedül Veled akarok lenni. [V. 296/3]

Segíts dolgozni, segíts szeretni, segíts elrejtőzni, oh segíts alázatosnak, engedelmesnek, szerénynek, tiszta szívűnek lenni és kérlek, segíts szenvedni. [V. 296/6]

Jóságos Szűz Anyám, alázatosan kérlek, légy mellettem, esdj ki Szent Fiadtól sok kegyelmet, hogy igazán megjavuljak a magány alatt, hogy tiszta szívvel, erős lélekkel kezdjem meg új, gyönyörű életemet. [V. 296/5]

Könyörögj értem, hogy mindenben isteni Jegyesem kedvét keressem, ne akarjak mást, csak ami Neki tetszik s csak azt szeressem, amit Ő szeret. [V. 296/7]

Az Úr szól hozzám. Kicsoda is az az Úr? Az egész világ Ura és a mi mennyei Atyánk. Így tanítja Édesanyánk, az Egyház. Úrnak nevezi, Úrnak tanítja, hiszen végtelen nagy a hatalma. [V. 297/1]

Mit ad nekünk az Úr? Mit adott nekem születésem óta! Kegyelmének bőségével árasztott el, atyai jóságából teremtett, végtelen irgalmas szeretetéből egyszülött Fiát adta oda értem. [V. 297/2]

Az angyalok, a hatalmasok, a szentek, a nagy lelkek imádva hódolnak végtelen nagysága előtt és szünet nélkül zengik: Szent, szent, szent vagy seregek Ura, Istene. Az egész örökkévalóságban egy végnélküli imádásban dicsérik Urukát, Istenüket. [V. 297/3]

És én, én mit adtam az Úrnak? Én nyomorult féreg, én még semmit. Ellenben hányszor, de hányszor lázadtam fel bölcs intézkedése ellen. [V. 297/4]

Ha kegyelmeivel közeledett felém, én elfordultam. Ha Lelkiatyám, Elöljáróm, vagy másvalaki által szólt hozzám, én egyszerűen nem hallgattam jóságos, szerető szavára. Oh hányszor voltam én nyomorult féreg, merész lázadó, a végtelen hatalmas Úrral szemben! [V. 297/5] És Ő határtalan irgalmából nem sújtott, nem taszított a pokol mélységes fenekére, mint tette a lázadó angyalokkal és azóta is más lelkekkel! Nem, Ő nem taszított el magától, sőt atyai jóságával, végtelen szeretetével, áldó kegyelmével halmozott el egész életemben. [V. 297/6]

Megsemmisülök Előtted, én hálátlan nyomorult lélek. Mit adtam én? Oh bűnbánó lélekkel bevallom, hogy mit adtam én ennyi jóért az Úrnak! Hálátlanságot, kevélységet, szeretetlenséget, zúgolódást, engedetlenséget, és végül kínos, gyötrelmes kereszthalált. [V. 297/7]

Megsiratom eddigi vétkeimet, új életet akarok kezdeni, egy szép Krisztusi életet. Alázatosan kérem szent kegyelmedet, óh add én Jó Istenem, a megjavulás nagy kegyelmét nekem. [V. 297/9]

Isten a hatalmas Úr, az én mennyei Atyám, Szentséges Fia az édes Jézus az én testvérem.
[V. 299/1]

Eddig csak a töviseket gyűjtöttem Szentséges Fiad töviskoronájába. Oh hányszor szúrták ezek a tövisek isteni homlokát! Bocsáss meg nekem, bűnbánó gyermekednek én hatalmas Uram, de egyúttal jóságos Atyám! [V. 297/8]

Azt tudjuk, ki az az Úr, most nézzük mik vagyunk mi az Úrnak. Szolgái, alázatos engedelmes szolgái kell, hogy legyünk. Nem rabszolgái. Készséges, engedelmes gyermekei, hiszen nemcsak Urunk Ő, hanem a mi jóságos mennyei Atyánk. [V. 298/1]

Az Úr nagy ajándéka, a mi isteni Mesterünk tanít meg arra, hogyan kell mindenben rögtön engedelmeskednünk. Az édes Jézus is engedelmeskedett az Ő mennyei Atyjának. Engedelmeskedett, mikor a szegény egyszerű istállóban született, közénk Jött.
[V. 298/2]

Az Úr akarta így. Milyen alázatos volt, örömmel jött a rongyos istállóba, pedig a legnagyobb fény, pompa illette volna, hiszen Isten volt. De Ő alázatos volt és engedelmes, hogy minket is arra tanítson. [V. 298/3]

Engedelmes volt az édes Gyermeke Jézus a názáreti kicsi házban, a kis dolgokban épp úgy, mint a kereszthalálban, a nagyban. Nekem is a kis dolgokban kell különösképpen követnem a Nagy Mestert, az édes Jézust. [V. 298/4]

Ha az egyszerű, mindennapi életben tudok Krisztus Szíve szerint engedelmeskedni, akkor meg tudom érteni isteni Tanítóm nagy engedelmességét. Akkor könnyű lesz és édes az engedelmesség, és békét, Krisztus édes békéjét teremti lelkemben. [V. 298/5]

Ilyen édes béke töltötte be Szent Benedek Atyánk lelkét, és ilyen békének kell, hogy betöltse az én lelkemet is. Így az Úrral, a Hatalmassal szemben nem tesz rabszolgává az engedelmesség, nem kényszerűségből, hanem örömmel, jókedvvel és mint Szent Benedek Atyánk óhajtja, rögtön kell engedelmeskednünk. [V. 298/6]

Oh bár magamévá tudnám tenni ezt a krisztusi szellemet! Édes Jézusom, add szent kegyelmedet, hogy tudjak előre haladni az engedelmességben, ne úgy legyen mint eddig.
[V. 298/7]

Jóságos, Szűz Anyám, kérd Szent fiadat és a mennyei Atyát, esdj ki számomra sok kegyelmet, hogy tudjak mindig, mindenben engedelmeskedni. [V. 298/8]

Szeret engem a Jóságos Atya. Mit tett értem! Nagy szeretetében teremtett, és vagyok, ami vagyok. Lehetnék sokkal rosszabb is, az Ő szent kegyelme nélkül, ha Ő akarná, de Ő szeret engem, szeret az Ő mindenható nagy szeretetével. [V. 299/2]

Nekem teremtette a mennyországot minden szépségével, gyönyörű, szeráflelkű angyalaival csodás szentjeivel, hogy ha oda jutunk, boldogok legyünk. [V. 299/3]

Értem adta oda egyetlen Szentséges Fiát, az én lelkemért kellett sokat szenvedni és meghalni az édes Jézusnak. [V. 299/4]

Minden ami körülöttem van, a Jóságos mennyei Atya szeretetéről beszél nekem. [V. 299/5]

Oh, lelkem, hallgasd a természet szavát, mely az örök Atya nagy szeretetéről muzsikál, milyen szép, milyen drága az emberi lélek, hogy a Jóságos Isten ennyi szeretettel halmozza el, felöleli, magához vonja, és nagy jóságában gyermekének fogadja. [V. 299/6]

Maga az édes Jézus tanított bennünket arra, hogyha Istennel beszélünk, úgy szólítsuk: Mi Atyánk! Milyen nagy kegyelem ez! Soha, sohasem érdemlem meg ezt a nagy kegyelmet! [V. 299/7]

Szívem hálatlansága egész nagyságában áll előttem. Nem, nem érdemlem meg azt sem, hogy ajkammal kimondjam azt a szót: Atyám. [V. 299/8]

Oh mennyi hálatlansággal, kevélységgel, türelmetlenséggel, bántottam meg ezt a jó Mennyei Atyát. De Ő nagy jóságában szüntelen érezteti velem nagy szeretetét. [V. 299/9]

A bűn. Mi a bűn? Egyszerűen kifejezhetjük: zúgolódás, ellenszegülés az Istennel, a hatalmas Úrral szemben. Micsoda borzasztó fogalom ez. Nem engedelmeskedni a végtelen nagy Úrnak. [V. 300/1]

Alázatosan kérlek, add kegyelmedet, hogy mindig érezzem nagy, mindenható, irgalmas szeretetedet. [V. 299/11]

Szeretetedből tudjak erőt meríteni, ha fáradt lesz a lelkem, szereteted vigasztaljon, ha szomorúság éri lelkemet, szereteted töltse be egész életemet, minden imámat, munkámat, pihenésemet, hogy szeretetedtől felemésztve, boldogan repüljek egykor atyai karjaid közé. [V. 299/12]

Bocsáss meg nekem én Jó Atyám! Ha további életem csupa imádás lenne, sem tudnám jóvátenni eddig elkövetett vétkeimet. [V. 299/10]

A Jóságos Atya végtelen szeretetében mindent szépnek, jónak teremtett. [V. 300/2]

Az angyalok ragyogtak szépségükben, gyönyörködtek Isten látásában, míg az első bűn, a kevélység szava el nem hangzott. [V. 300/3]

Az igazságos Isten az első bűnt szörnyen megbüntette. A szépséges angyalból lett az ördögök fejedelme. A pokol mélységes fenekére zuhant Lucifer, kevély társaival együtt. [V. 300/4]

Isten jóságában az embert szépnek, a teremtés koronájának teremtette. Értelmet, szabad akaratot, Isten lelkéből halhatatlan lelket kapott. [V. 300/5]

A Jóságos Isten próbára akarta tenni az embert, azért megparancsolta, hogy a paradicsom minden fájáról egyék, csak egyről ne, mert ha arról eszik, meg fog halni. Jött az Ördög, a csábító Gonosz. Őszüleink elkövették az első bűnt, a kevélység, engedetlenség bűnét. [V. 300/6]

A megbántott, haragvó Isten megátkozta az embert. Mennyi büntetést, mennyi bajt hozott az egész emberiségre ez az egy bűn! Isten látva Ádám bűnbánatát a bűn elkövetés után, megkönyörült az embereken. Nem taszította a pokol fenekére őket, mint tette az angyalokkal. [V. 300/7]

Végtelen irgalmából megváltót ígért, szent Fiát küldte a bűn kiengesztelőjéül, hogy biztosítsa, kiérdemelje számunkra a menyországot. [V. 300/8]

Oh hányszor lázadtam fel, hányszor fordultam el Istentől, magamat nézve, rossz tulajdonságomat követve. Hányszor, de hányszor feszítettem keresztre Krisztust bűneimmel! [V. 300/9]

Nem tudom kifejezni, nem lehet leírni azt a mélységes bánatot, amit érzek szívemben bűneim felett. Oh Jézusom, bár ne hullott volna szentséges Véred hiába! [V. 300/10]

Vért izzadtál fájdalmadban, előre látva sok bűnömet. Szent kegyelmeddel, alapos javulással, még jóvá tudom tenni sok-sok vétkeimet. [V. 300/11]

Jézusom, égi Jegyesem esdve kérlek, hullass néhány cseppet szentséges Véredből bűnbánó lelkemre. [V. 300/12]

Sokszor megbántottalak, de nagy a Te végtelen, határtalan irgalmas szereteted. Szívedre öleled a megtalált Bárányt, atyai házádba fogadod a tékozló fiút. [V. 300/13]

Oh vonj engem is Szent Szívedre, hogy mindig Veled, Benned legyek. Sohase válasszon el Tőled a bűn. Engedd elmondanom a nagy apostollal: „élek, de már nem én, Krisztus él énbennem.” [V. 300/14]

Isten az embert örök életre teremtette. De jött a bűn és ez magával hozta annak büntetését, a halált. [V. 301/1]

Minden embernek meg kell halnia. Egyszer nekem is. Ki tudja, nem ma-e vagy holnap. [V. 301/2]

Krisztus is, a világ Megváltója meghalt értünk. Készülnünk kell a halálra, mert nem tudjuk, mikor jön el értünk. Jaj nekem, ha készületlenül talál a halál. [V. 301/3]

A szerzetes meghal a világ számára. Meghal szülei, testvérei, jóbarátai, sőt önmaga számára is, hogy újra szülessen Krisztusnak. Fekete ruhával vonja be testét, egészen eltakarva azt, hogy a lelke annál fehérebben, annál szebben éljen. [V. 301/4]

Nagy kegyelem ez, már itt a földön meghalni Krisztusért. De ez a halál nem a gyötrelmes halál, ami a bűn büntetése. Itt a kiválasztott lelkek, Isten kegyelméből maguk választják a halált, hogy éljenek. A fekete ruha sem halotti szemfedő, Krisztus élő, szeretettől lángoló jegyeseit rejti el a világ szemei elől. [V. 301/5]

Krisztus is meghalt, mint ember; a halál minden gyötrelmét, minden kínját végig szenvedte. Kínos volt Neki is a halál, hiszen kérte mennyei Atyját: „Ha lehetséges...” De meg kellett halnia bűneimért az Isten Fiának, hiszen azért lett ember, hogy kiengesztelje a megbántott Istent. [V. 301/6]

Ha Isten Szíve szerint élek, parancsait megtartom, nem kell félnem a haláltól. Hiszen a Krisztust szerető lelkek boldog hazatérése a halál. A halál egy édes kapu, melyen át jutunk Istenhez, örök boldogságunkhoz. [V. 301/7]

Ha úgy élünk, hogy mindennap várjuk a halált, akkor nem lesz az borzasztó, akkor nem kell félnünk tőle. Hiszen nem elszakít, hanem közelebb visz célunkhoz. Hazamegyünk a mi jóságos mennyei Atyánkhoz. [V. 301/8]

A halál után következik az ítélet. Az ítélet teszi olyan borzasztó félelmetessé a halál gondolatát. Megjelenik az emberi lélek az igazságos Bíró előtt. [V. 302/1]

A poklot borzalmassá, a kínokat elviselhetetlenné teszi Isten örökös hiánya. Micsoda rettenetes a léleknek Isten nélkül! [V. 303/3]

Amilyen a halál pillanatában a lelkünk, úgy jelenik ítéletre a hatalmas Bíró előtt. A jókat bevezeti az édes Jézus a boldogságba, Isten dicsőséges országába, a gonoszokra pedig kárhozat vár, örök szenvedés. [V. 302/3]

Most nem megbocsátó Istene, nem jószágos Atyja, nem megváltó Krisztusa, nem tanító mestere, nem szerető Jegyese a léleknek, most hatalmas, szigorú, igazságos Bíró. Itt már nem lehet jóvátenni semmit, itt nem könyöröghet értünk drága Szűz Anyánk, nem esdhetnek számunkra kegyelmet Védőszentjeink. [V. 302/2]

A lélek az ítélet után vagy a mennyországba, az örök boldogságba, vagy a pokolba, a kárhozatra jut. Isten külön helyet készített azoknak a lelkeknek, kiknek kevesebb a tartozásuk, de szenvedniük, égniük kell bűneikért, mielőtt Isten örök látását bírják. [V. 303/1]

A tisztítóhelyen is kín, gyötrelmelem az emberi lélek osztályrésze. Emésztő tűzben égnek. De enyhíti fájdalmukat a vágy Isten után, lelkükben a remény, ha majd egyszer eleget szenvedtek bűnükért, meglátják Istenüket, bemehetnek annak örök hazájába. [V. 303/2]

A jó Isten néha megengedi a léleknek, magam is voltam már így, hogy úgy érezze, hogy egyedül van, mintha egy kis időre a Jó Isten végtelen bölcsességében magára hagyta volna. [V. 303/4]

Milyen gyötrelmes vergődése ez a léleknek. Pedig csak pár óráig tart, vagy addig se, mi ez a pokol örökké valóságához képest? Tűzben, iszonyú tűzben ég itt a lélek, Isten átka gyújtja azt a tüzet. [V. 303/5]

Az az Isten, Aki az embert szépnek, jónak teremtette, nagy szeretetében saját isteni lelkéből adott neki, ez az Isten most megátkozza a lelket. Micsoda borzasztó megbántása lehet az Istennek a bűn és oh hányszor, de hányszor bántottam még én is Istenemet. [V. 303/6]

Hányszor érdemeltem már meg a poklot. Rettenetes a pokol szenvedése. Azért óva int bennünket az Egyház, féljünk a pokoltól. [V. 303/7]

Milyen borzalmas is a pokol! Jézusom, édes Istenem, kérlek alázatosan, add szent kegyelmedet, hogy a poklot elkerüljem. Adj tiszta, engedelmes, alázatos, Isten szíve szerinti életet, hogy azután örvendjek a Te örök látásodban. [V. 303/9]

A boldog tiszta lelkek a mennyországba jutnak az ítélet után. A mennyország gyönyörű, ragyogó fehér hazájába. Ott mindenki boldog, ott mindig beszélgethet a lélek Istenével, nem választja el Tőle semmi. [V. 304/1]

Szabadon szállhat a lelkem az Isten, az örök Atya trónusához, hogy ott az angyalok karával zengjem azt a csodás dallamú örök himnuszt: szent, szent, szent. [V. 304/4]

Kimondhatatlan öröm, béke, boldogság tölti el a mennyország összes lakóit. Isten kegyelméből, hiszen én is oda igyekszem, lesz ott egy kis helyem. Isteni Mesterünk mondta, „előre megyek és helyet készítek nektek az én Atyám országában.” [V. 304/2]

A boldog örök életre készülnünk kell itt a földön. A mennyországot ki kell érdemelnünk. Földi életünk az előcsarnoka a mennyországnak. [V. 305/1]

Isten türelmes, sok kegyelmet ad a léleknek, hogy a poklot elkerülje. De ha a lélek nem törődik Isten kegyelmével, bűnökben él, bűnben hal meg, akkor az irgalmas, türelmes Istenből igazságos, hatalmas Bíró lesz és a lélek elveszi bűnei büntetését, a poklot, az örök kárhozatot. Az ilyen elkárhozott lélek nem vágyik többé Istene után, hanemátkozza örökké. [V. 303/8]

Szent Pál mondja, „szem nem látta, fül nem hallotta, emberi ész föl nem fogja, amit Isten azoknak készített, akik Őt szeretik.” [V. 304/9]

Hiszem erős hittel, hogy az édes Üdvözítő nem feledkezik meg kicsi lányáról sem Atyja országában. Lesz ott egy ici-pici, parányi rész számomra abból a végtelen nagy gyönyörűségből, a mennyország ragyogásából, fehérségéből. Milyen jó is lesz ott! [V. 304/3]

Mehetek nyugodtan mindig a Jézuskához, játszhatok Vele, elmondhatom Neki, mennyire szeretem, lábához ülhetek, és gyönyörködhetek csodás szépségében, ragyogásában. Azután mehetek a drága Szűzanyához, oda bújhatok palástja alá, szerethetem úgy, ahogy csak alázatos gyermeki lélek szeretheti édesanyját. [V. 304/5]

Ott lesznek a szentek, akiket már itt a földön különösképpen szerettünk. Ott lesz Kis Szent Teréz, oh, hogyan fogom Neki megköszönni, hogy közbenjáróm volt a hivatás szent kegyelmében. [V. 304/6]

Jézusom, örök Isten, én szeretlek Téged, szeretlek szívem minden érzelmével, szeretlek lelkem melegével, szeretlek agyam minden gondolatával, nyelvem minden szavával, egész valómmal. [V. 304/10]

Ott lesznek a szentek, akiket már itt a földön különösképpen szerettünk. Ott lesz Szent Ágoston, akit annyira szeretek, Szent Alajos, akit fehér liliomos lelkéért csodálok, ott lesz Szent Ferenc és ott lesz az én drága, jóságos Szent Benedek Atyám és Szent Skolasztika Anyám, akik itt a földön gyermeküknek fogadtak. [V. 304/7]

Ott lesznek a szentek, akiket már itt a földön különösképpen szerettünk. Csupa Előkelőségek és én pici, parányi lélek örvendhetek, velük együtt dicsérhetem az örök Atyát, a hatalmas Istent. Milyen szépnek, milyen gyönyörűnek képzelem el a mennyországot, pedig annál sokkal, de sokkal szebb, fenségesebb. [V. 304/8]

Nem szégyellte, hogy Ő az egyszerű názáreti ácsnak a Fia. Hányszor csúfolták a názáreti fiuk szegénységéért. [V. 305/11]

Oh add, add nekem a mennyországot, minden szépségével, minden gyönyörűségével. Add nekem Magadat már most, hogy azután a boldog örökkévalóságban örökkön-örökké dicsérjelek Téged. [V. 304/11]

Nekünk, Isten kegyelméből szerzeteseknek, a mi kis zárdánk a helye annak, ahol elő kell készülnünk tiszta, engedelmes, alázatos, békés, erényes életünkkel a szebb, a tökéletes, az örök életre. [V. 305/2]

Nézzük csak a kis názáreti házat, minden zárda példaképét. Ott élt Szent József az édes gyermek Jézussal és Anyjával, a drága szent Szűzzel. Csendben, békében, szegényen éltek ők ott együtt hárman. Milyen nagy volt szeretetük, gyengédségük egymás iránt. [V. 305/3]

Hogyan őrizte a drága Szent József a kicsi Jézust, a világ Megváltóját. Milyen szeretettel vigyázott Istenének Anyjára, a szépséges Szűzanyára. [V. 305/4]

Szerették egymást, hogy nekünk példát adjanak, dolgoztak, hogy mi is úgy dolgozzunk, imádkoztak, hogy mi is fel tudjunk emelkedni mindennapi munkánkból Istenhez, hogy tudjunk imádkozva dolgozni Isten dicsőségére, lelkünk szépítésére. [V. 305/5]

Milyen alázatos volt a Szent Szűz! Fogantatásának első pillanatától kezdve. Tudta, hogy Isten az Ő gyermeke, tudta, hogy a világ Megváltója lesz, de nem szólt, nem mondta senkinek. Szívébe zárta boldogságát. [V. 305/6]

Milyen alázatos volt a Szent Szűz! Alázatosan szolgált Szent Józsefnek, mosott, takarított, a legegyszerűbb munkát is örömmel végezte. Pedig előkelő származású volt, hiszen Dávid király családjából származott. [V. 305/7]

Milyen alázatos volt a Szent Szűz! Most meg Isten anyja volt, a világ Uráé, a Királyok Királyáé. Alázatos lelke nem zúgolódott a szegénység, a munka miatt. Láttá, hogy Szent József mennyit fárad, dolgozik nehéz munkát érte és a drága gyermekért. [V. 305/8]
Milyen engedelmes volt a kicsi gyermek Jézus! Segített a Szent Szűznek, hol a szobácskájuk takarításában, hol a konyhában, vagy a kertben a liliomok között. Boldog volt, ha valamivel örömet szerezhetett drága Anyácskájának. Pedig Isten volt, és ha akarta volna, angyalok szolgáltak volna Neki. [V. 305/9]

Pedig Isten volt, és ha akarta volna, angyalok szolgáltak volna Neki. Oh, de akkor nem tanultunk volna Tőle engedelmességet alázatosságot, munkaszeretetet, szegénységet. [V. 305/10]

Mindenben mindenütt megtalálom az édes jó Szűzanyát, ha a mosókonyhába megyek, ott lesz épp úgy, mint a varrodában, vagy a kertben, vagy nem tudom én, minden de minden egyszerű munkában megtalálom őt, ha Vele akarok lenni. [V. 305/15]

És Ő az édes kicsi Jézus, sohasem volt elégedetlen, sohasem panaszkodott, mindig vidám, jókedvű és boldog volt. Gyönyörűségét találta abban, ha a drága Szent Józsefnek segíthetett a műhelyben, édes kicsi Jézuskám, milyen aranyos lehettél, amint fűrészeltél, vagy gyalultál, milyen édesen muzsikálhattál a fűrész a Te kezében. [V. 305/12]

Kicsi, fehér, egyszerű názáreti ház, de szép lehettél a te boldog isteni lakóddal! Igen, ilyen názáreti kis fehér ház a mi kicsi zárdánk. A Jézuska is itt lakik, Szűzanya is, a drága Szent József is. Segít nekünk a Jézuska minden munkában, itt szaladgál köztünk, segít vizet hozni, segít fát hozni, söpörni, mindenhol cseng, csilingel isteni csacsogása. [V. 305/13]

Hallod lelkem ezt az édes muzsikát? Csak figyeld, mindig hallani fogod, ha rá gondolsz. Itt van a jóságos, édes Szűzanya is. Ha megaláznak, mellettem van, ha nehéz engedelmeskedni, Ő segít nekem, ha beszélni szeretnék, az Ő hallgatására gondolok, ha feltűnni vágyom, az Ő alázatosságát, elrejtettségét nézem. [V. 305/14]

És ez a Szent Szűz, az előkelő Szűz, Isten Anyja, nem fog érte haragudni, hogy ilyen egyszerű munkákban kérem segítségét, hiszen Ő mindezt megtette a názáreti kicsi házban. [V. 305/16]

Ha mindig a Szent Szűz, és az édes kicsi Jézus jelenlétében végzem munkámat, akármilyen egyszerű, vagy talán megalázó is az, akkor názáreti kicsi fehér ház lesz nekem kicsi kedves zárdánk. [V. 305/17]

És boldog leszek, hogy én is a názáreti ház lakója vagyok. Akkor ez az élet szépségével, egyszerűségével előcsarnoka lesz a szebb és boldogabb életnek, a menyországnak. [V. 305/18]

A lelkimagány első kelléke Isten kegyelme. Csak kérni kell, Isten megadja a kegyelmek bőségét. [V. 306/1]

Egész lélekkel kezdjük a szent magányt, legyünk elzárkózva mindentől, és mintegy újra születve jöjjünk ki a lelkigyakorlatból. Szent Benedek Atyánk szellemében éljünk. Az Ő képének kell rajtunk visszatükröződnie. Igazi bencés szellem, Krisztus szolgálatának iskolája. [V. 306/2]

Krisztust szolgáljuk, mindenben, minden tevékenységünkben, bencés szellemben ott, ahova Elöljárónk küld. [V. 306/3]

Ápoljuk különösen szívünkben a testvéri szeretetet. Szent Atyánk akarja, hogy családias, bensőséges szeretet fejlődjék ki bennünk. [V. 306/4]